

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FRED HOYLE
KARA BULUT

Çeviren
Gül Korkmaz

"Kara Bulut bana göre Isaac Asimov ve Arthur C. Clarke'in en iyi eserleriyle birlikte, bugüne dek yazılmış en iyi büyük bilimkurgu romanlarından biri."

—RICHARD DAWKINS

"Ustaca kaleme alınmış bir hikâye."

—DAMON KNIGHT

"BİLİMİN YARATTIĞI BÜTÜN DEĞİŞİMLERE RAĞMEN NEDEN HÂLÂ AYNI ESKİ TOPLUMSAL ÖNCELİK DÜZENİNİ KORUYORUZ?"

Kariyerinin büyük kısmını Cambridge Astro-nomi Enstitüsü'nde geçiren, yıldız nükleo-sentezi teorisinin kurucusu, alanının saygın biliminsanlarından biri olan Fred Hoyle, aynı zamanda yetenekli bir bilimkurgu ya-zarı. Başyapıtı *Kara Bulut* da pek çok bili-minsinasına ilham veren, yazılmış en bilimsel spekülâtif kurgu romanlarından biri.

Amatör astronomlar, rutin gözlemler sıra-sında gökyüzünde bir tuhaflik fark eder. Yıldızların belli bir bölümü, olması gerek-tiğinden çok daha karanlıktadır. Dahası bu karanlık giderek Güneş Sistemi'ne doğru genişlemektedir ve çok geçmeden simsiyah bir gaz bulutunun doğrudan Güneş ile Dün-ya'nın üzerine geldiği anlaşılır.

Harekete geçen yetkililer yaklaşık on sekiz ay içinde gerçekleşecek felakete hazırlan-maya başlar. Kara Bulut'u araştırmak üzere İngiltere'de, çeşitli ülkelere mensup bili-minsanlarının bir araya geldiği bir enstitü kurulur. Bu enstitünün başında da huysuz ama fazlasıyla zeki astronom Christopher Kingsley bulunmaktadır.

Ancak yıkıma giden bu yolda, biliminsanları sadece evrenin acımasızlığıyla değil, hükü-metlerin iktidarsızlıklarıyla da yüzleşmek zorunda kalacaklardır.

Kara Bulut, yıkımın insanlığın üzerine dü-şen gölgesi.

Richard Dawkins'in sonsözüyle

Bilimkurgu Klasikleri - 76
Kapak İllüstrasyonu: Hamdi Akçay

ithaki

Instagram: /ithakiyayinlari
Facebook: /ithakiyayinlari
Twitter: /ithakiyayinlari

www.ithaki.com.tr
internet satış:
www.ilknokta.com

9 786258 401530

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Fred Hoyle

Döneminin en önemli astronomlarından biri olan Fred Hoyle aynı zamanda birçok bilimkurgu romanı ile popüler bilim kitabının da yazarıdır. Fred Hoyle'un astronomi üzerine yaptığı radyo programları astronominin popülerleşmesine katkıda bulunmuştur. 1950'de, bu teoriye karşı çıkıyor olsa da "Büyük Patlama" terimini ilk kullanan kişidir. 1953 yılında yıldız nükleosentezi teorisini kurmuştur ve deneyleriyle bu teoriyi kanıtlayan William Fowler 1983 yılında bu alanda yaptığı çalışmalar için Nobel Fizik Ödülü'ne layık görülmüştür. Fred Hoyle'un bu ödülünden muaf tutulması bilim camiasında eleştirilere sebep olmuştur.

1960'ların sonlarına doğru Cambridge Astronomi Enstitüsü'nün kurulmasında büyük rol oynayan Hoyle, aynı zamanda enstitünün ilk direktörü olarak görev almıştır.

Fred Hoyle, astronomi alanına katkıları sebebiyle 1972 yılında şövalye ilan edilmiştir.

Kara Bulut, Fred Hoyle'un yazdığı ilk roman olmakla beraber aynı zamanda en popüler eseridir.

Fred Hoyle, 2001 yılında, 86 yaşında geçirdiği felç yüzünden hayata gözlerini yummuştur.

Kara Bulut

Fred Hoyle

Özgün Adı

The Black Cloud

İthaki Yayınları - 2131

Bilimkurgu Klasikleri - 76

Yayın Yönetmeni: Alican Saygı Ortanca

Sanat Yönetmeni: Hamdi Akçay

Dizi Editörü: Emre Aygün

Yayıma Hazırlayan: Özgün Muti

Katkıda Bulunan: Tefrik Uyar

Düzeltili: Emre Aygün

Kapak İllüstrasyonu ve Tasarımı: Hamdi Akçay

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Mehmet Büyüktuna

1. Baskı, Nisan 2022, İstanbul

ISBN: 978-625-8401-53-0

Sertifika No: 46603

Türkçe Çeviri © Gül Korkmaz, 2022

Fred Hoyle © 1957

Türkçe Telif Hakkı © İthaki, 2022

Bu kitap, OnkAjans aracılığıyla Penguin Books Ltd.'den alınmıştır.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

editor@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu - İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com

Sertifika No: 48625

FRED HOYLE
KARA BULUT

Çeviren
Gül Korkmaz

Önsöz

Umarım bilim çevrelerinden meslektaşların bu eğlencelik hikâyeden keyif alabilirler. Ne de olsa burada gerçekleşmesi mümkün olmayan pek az şey var.

Hikâyede gerçekten var olan bazı kurumsal görevlerden bahsedildiğinden, ilgili karakterlerin bu görevlerin gerçek sahiplerine atıfta bulunmamasını sağlamak için özellikle çabaladım.

Bir karakter tarafından ifade edilen görüşlerin yazarın görüşleriyle özdeşleştirilmesi olağandır. Abeslik riskine rağmen bu ilişkinin yersiz olabileceğini de eklemek isterim.

F. H.

Açılış

Kara Bulut olayının benim için her zaman büyük bir cazibesi vardı. Cambridge'deki Queen's Üniversitesi'nde bursumu kazanmamı sağlayan tez, bu destansı olayın bazı yönlerini ele alıyordu. Bu çalışmanın daha sonra, bazı yerlerinde değişikliklerin ardından, Sör Henry Clayton'ın *Kara Bulut'un Tarihi* kitabında bir bölüm olarak yayımlanması beni fazlasıyla mutlu etti.

Bu nedenle, merhum kıdemli ve tanınmış doktorumuz Sör John McNeil'in, ölümü üzerine, Bulut'la ilgili kendi kişisel deneyimlerini ele alan hacimli koleksiyonunu bana vasiyet etmesi hiç de şaşırtıcı değildi. Ancak şaşırtıcı olan, bu kâğıtlara eşlik eden mektubuydu:

Queen's Koleji

19 Ağustos 2020

Sevgili Blythe,

Kara Bulut hakkındaki bazı teorilerine ara sıra kendi kendine kıkırdayan bu yaşlı adamı affedeceğine inanıyorum. Kriz sırasında olayların öyle merkezindeydim ki Bulut'un gerçek doğasını öğrendim. Bu bilgi, çeşitli geçerli nedenlerle hiçbir zaman kamuya açıklanmadı ve resmi tarih yazarları tarafından da bilinmiyor gibi görünüyor (gerçekten!). Bilgi-

lerimin benimle birlikte kaybolup kaybolmayacağına karar vermeye çalışmak beni çok kaygılandırdı. Bu konuda yaşadığım zorlukları ve belirsizlikleri sana aktarmaya karar verdim. Elyazısı metinlerimi okuduğunda, tüm bunların senin için daha açık hâle geleceğine inanıyorum. Bu arada, kendimi hikâyeye gereğinden fazla sokuşturmamak için her şeyi üçüncü tekil şahıs ağzından yazdım!

Metinlere ek olarak, sana içinde bir delikli kâğıt bant rulosu olan bir paket bırakıyorum. Önemini anlayana kadar bu paketi büyük bir özenle korumanı rica ediyorum.

En içten dileklerle,
John McNeil

Açılış Sahneleri

Greenwich meridyeninde saat sekizdi. İngiltere’de 7 Ocak 1964’ün kış güneşi henüz doğuyordu. Ülkenin dört bir yanında insanlar ısınamayan evlerinde gazetelerini okurken, kahvaltılarını ederken ve açıkçası son zamanlarda oldukça yıldırıcı hâle gelen havalardan yakınırken titriyorlardı.

Greenwich meridyeni güneye doğru Fransa’nın batısından, karla kaplı Pireneler’den ve İspanya’nın güney köşesinden geçer. Çizgi daha sonra Balear Adaları’nın batısına kayar, burada kuzeyin bilge insanları kış tatillerini geçiriyorlardır, Minorka’da bir sahilde sabah erkenden yüzmeye giden bir grubun şen kahkahaları duyulabilir. Ve oradan Kuzey Afrika ve Sahra Çölü’ne uzanır.

Başlangıç meridyeni daha sonra Fransız Sudanı, Aşanti ve Volta Nehri boyunca yeni kurulan alüminyum tesislerinin dizildiği Gold Coast üzerinden ekvatora doğru döner. Ve oradan, uçsuz bucaksız okyanus, Antarktika’ya ulaşana kadar devam eder. Bir düzine ulustan gelen seferler orada dirsek temasındadır.

Bu çizginin doğusunda, Yeni Zelanda’ya kadar uzanan tüm topraklar güneşe dönmüştü. Avustralya’da akşam yaklaşıyordu. Sydney’de kriket sahalarının üzerine uzun gölgeler düşüyordu. Yeni Güney Galler ve Queensland arasındaki bir

maçta son sayılar atılıyordu. Cava'da balıkçılar kendilerini gece işlerine hazırlıyordu.

Muazzam enginliği ile Pasifik'in, Amerika'nın ve Atlantik'in üzerinde çoğunlukla gece hüküm sürüyordu. New York'ta saat sabaha karşı üçtü. Şehir ışıklarla parlıyordu; kara ve kuzeybatıdan gelen soğuk rüzgârlara rağmen hâlâ epey trafik vardı. Ve o anda dünyanın hiçbir yerinde Los Angeles'takinden daha fazla hareket yoktu. Orada gece daha gençti, henüz gece yarısıydı: Bulvarlar kalabalıktı, arabalar otobanda birbirleriyle yarışyordu, restoranlar bir hayli doluydu.

Yüz doksan kilometre kadar güneyde Palomar Dağı'ndaki astronomlar gece çalışmalarına başlamıştı bile. Ama her ne kadar gece açık, yıldızlar da ufuktan doruğa kadar parlıyor olsa da profesyonel bir astronom açısından durumlar pek de parlak değildi, "görüş" kötüydü, yükseklerde çok rüzgâr vardı. Bu yüzden gece yarısı atıştırmalıkları için iş aletlerini bırakırken kimse tereddüt etmedi. Akşamın erken saatlerinde, gecenin görünüşü daha şimdiden şüpheliyken 48 inçlik Schmidt'in kubbesinde buluşmaya karar vermişlerdi.

Paul Rogers, 200 inçlik teleskoptan Schmidt'e dört yüz metre kadar yürüdü ve orada Bert Emerson'ı bir kâse çorba ile ilgilenirken buldu. Gece asistanları Andy ve Jim ocakla meşgul idiler.

"Pardon, ben başladım," dedi Emerson, "ama bu gece iş komple yattı gibi görünüyor."

Emerson gökyüzünün özel bir incelemesi üzerine çalışıyordu ve bu işi yapabilmesi için iyi gözlemleme koşulları gerekiyordu.

"Bert, sen de ne şanslısın ha. Yine geceyi erken bitireceksin anlaşılan."

"Bir saat daha bakmaya devam ederim. Hâlâ bir gelişme olmazsa vazgeçerim."

"Çorba, ekmek, reçel, sardalye ve kahve var," dedi Andy. "Sen ne yiyeceksin?"

“Bir kâse çorba ve bir bardak kahve,” dedi Rogers.

“200 inçlikte ne yapacaksın? Hareketli kamerayı kullanacak mısın?”

“Evet, bu gece epey iş çıkarabilirim. Yapmak istediğim bir sürü transfer var.”

Sohbetleri, 18 inçlik Schmidt’ten uzaklaşan Knut Jensen tarafından bölündü.

Emerson onu selamladı.

“Selam, Knut, çorba, ekmek, reçel, sardalye ve Andy’nin kahvesinden var.”

“Çorba ve sardalyeyle başlayayım ben.”

Biraz alaycı bir tip olan genç Norveçli, bir kâse kremalı domates çorbası aldı ve yarım düzine kadar sardalyeyi çorbanın içine batırdı. Diğerleri hayretler içinde onu izliyordu.

“Yok artık, bu nasıl bir açlık?” dedi Jim.

Knut yüzünde besbelli bir şaşkınlıkla onlara baktı.

“Siz sardalyeyi böyle yemiyor musunuz? O zaman sardalye gerçekten nasıl yenir bilmiyorsunuz demektir. Deneyin bak, kesin seveceksiniz.”

Sonra mimikleriyle destekleyerek ekledi:

“İçeri girmeden hemen önce bir kokarca kokusu aldım sanki.”

“Yediğin şeyle iyi gider, Knut,” dedi Rogers.

Kahkahalar kesildiğinde Jim sordu:

“İki hafta önceki kokarcayı duydunuz mu siz? 200 inçliğin hava girişinin yanında kokusunu salmış. Birileri havalandırma pompasını kapatana kadar içerisi kokuyla dolmuş bile. Leş gibi bir koku. Tam o sırada kubbede iki yüz ziyaretçi olması da olayın en iyi kısmı.”

“Giriş ücreti almamamız iyi olmuş,” diye kıkırdadı Emerson, “yoksa gözlemevi tazminat ödemekten batardı.”

“Ama temizlikçiler için kötü oldu tabii,” diye ekledi Rogers. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

18 inçlik Schmidt'e dönerken Jensen dağın kuzey yamacındaki ağaçlardan rüzgârın sesini dinledi. Bu rüzgâr sesinin memleketinin tepelerindekine benzerliği onda karşı konulamaz bir sıla hasreti, tekrar ailesiyle, tekrar Greta'yla olma özlemi doğuruyordu. Yirmi dört yaşındaydı ve iki yıllık eğitimi için Amerika'daydı. Kendisini ona anlamsız gelen bu ruh hâlinden sıyırmaya çalışarak yürümeye devam etti. Çünkü aslında keyifsiz hissetmesini gerektirecek hiçbir durum yoktu. Herkes ona karşı çok iyi davranıyordu ve bir çömez için olabilecek en iyi işe sahipti.

14 Astronomi yeni başlayanlara nazik davranır. Yapılabilecek pek çok iş vardır, büyük deneyimler gerektirmeyen ama önemli sonuçlar doğurabilecek işler. Jensen'ın işi de böyle bir işti. Süpernovaları araştırıyordu, esrarengiz bir şiddetle patlayan yıldızları. Gelecek yıl içinde bir ya da iki tanesini bulabilme ihtimali vardı. Bir patlamanın ne zaman gerçekleşebileceğini ya da patlayacak yıldızın gökyüzünde hangi konumda bulunacağını söylemek mümkün olmadığı için yapılabilecek tek şey tüm gökyüzünü fotoğraflamaktı, her gece, her ay. Bir gün şans yüzüne gülecekti. Uzayın derinliklerinde çok da uzakta olmayan bir süpernova bulması gerekiyordu, sonra daha deneyimli eller işi ondan devralacaktı. O zaman 18 inçlik Schmidt yerine büyük 200 inçliğin tüm gücü bu esrarengiz yıldızların olağanüstü sırlarını açığa çıkarmaya yönlendirilecekti. Ama her koşulda ilk keşfin onuru kendisinin olacaktı. Ve dünyanın en büyük gözlemevinde kazandığı deneyim, memleketine döndüğünde de çok işine yarayacaktı; onun iyi bir iş bulmasını sağlayacaktı. Ve sonra Greta ile evlenebilecekti. O hâlde neden endişeleniyordu ki? Bir dağın yamacından gelen rüzgâr yüzünden morali bozulduğu için kendisine kızdı.

Bu sırada Schmidt'in konumlandığı kulübeye vardı. İçeri girdiğinde önce gökyüzünün fotoğraflanacak bir sonraki bö-

lümünü bulmak için not defterine danıştı. Sonra istikameti ayarladı, Orion takımyıldızının güneyi: Bu spesifik bölgenin ulaşılabilirdiği tek zaman aralığı kış ortasıydı. Sonraki adım pozlamayı ayarlamaktı. Bundan sonra geriye sadece alarının işin bittiğini haber vermesini beklemek kalıyordu. Karanlıkta oturup beklemek, aklındaki tilkileri kovalamak dışında yapılacak başka hiçbir şey yoktu.

Jensen şafağa kadar, bir pozdan diğerine geçerek çalıştı. Yine de işi bu kadarla bitmiyordu. Gece boyunca topladığı plakaları banyo etmesi gerekiyordu. Bu iş de özenli bir dikkat gerektiriyordu. Bu aşamada bir dikkat dağınıklığı çok fazla çalışmanın kaybı anlamına gelirdi ve bu düşünülemezdi bile.

Normalde bu son heyecanlı göreve hemen geçmezdi. Yatakhaneye geçer, beş-altı saat uyur, öğlen kahvaltı eder ve ancak o zaman bu işin başına geçerdi. Ama şu anda bu “koşu”nun son dönemecindeydi. Ay artık akşamları yükseliyordu ve bu da on beş günlüğüne gözlemin sona erdiği anlamına geliyordu çünkü süpernova arayışı ay gece gökyüzündeysen yapılamazdı; ay hassas plakalara çok fazla ışık veriyordu ve bu da onların ümitsizce bulanıklaşmasına neden oluyordu.

Bu yüzden de bu özel günde iki yüz kilometre uzaktaki Pasadena’daki Gözlemevi ofisine dönecekti. Pasadena’ya giden taşıt on bir buçukta ayrılıyordu ve çekilen fotoğraf plakalarının banyo işlemi de bu vakitten önce yapılmalıydı. Jensen bunun bir an önce aradan çıkmasının en iyisi olacağına karar verdi. Daha sonra dört saat uyuyabilir, hızlıca bir kahvaltı yapabilir ve kasabaya geri dönebilirdi.

Her şey planladığı gibi gitti ama o gün kuzeye giden Gözlemevi taşıtında çok yorgun bir genç adam vardı. Araçta üç kişiydiler: şoför, Rogers ve Jensen. Emerson’ın işinin bitmesine daha iki gece daha vardı. Jensen’in rüzgârlı kışla kaplı

Norveç'teki arkadaşları onun portakal ağaçlarıyla kaplı yol boyunca uyuduğunu bilseler çok şaşırırlardı.

Jensen ertesi sabah geç saate kadar uyudu ve saat on birde Gözlemevi'ne vardı. Önünde bir haftalık iş vardı: Geçen on beş gün içinde toplanan plakaların incelenmesi. Bu son plakaları geçen ayların plakaları ile karşılaştırması gerekiyordu. Ve bunu gökyüzünün her bölümü için ayrı ayrı yapmak zorundaydı.

Böylece Jensen, 8 Ocak 1964 sabahında, Gözlemevi binasının bodrumunda “yanar-söner” olarak bilinen bir aleti kuruyordu. Adının da ima ettiği üzere, “yanar-söner” onun önce bir plakaya, sonra bir başkasına, sonra da bir diğerine hızla bakabilmesini sağlayan bir araçtı. Bu yapıldığında, iki farklı fotoğraf plakasının çekildiği zaman aralığında önemli derecede değişen herhangi bir yıldız, ışığın titreşmesi ya da “yanıp sönmesi” ile öne çıkıyor, değişmeyen yıldızlarsa sabit kalıyordu. Bu sayede de on bin yıldız arasından değişen bir yıldız seçmek mümkün oluyordu. Ve böylece her bir yıldızın ayrı ayrı incelenmesi gerekmediğinden muazzam bir iş gücü tasarrufu gerçekleşiyordu.

“Yanar-söner” kullanırken plakaları hazırlamak çok büyük dikkat istiyordu. Plakalar yalnızca aynı araç ile çekilmiş olmak zorunda değil, aynı zamanda ve mümkün olduğunca aynı koşullar altında çekilmiş olmalıydı. Aynı pozlama sürelerine sahip olmalıydılar ve gözlemci astronom da plakaları olabildiğince aynı şekilde banyo etmeliydi. Pozlama ve banyo sürecinde Jensen'ın bu denli dikkatli olmasının sebebi de buydu işte.

Şimdi üstesinden gelmesi gereken zorluksa, değişim gösteren tek şeyin yıldızların patlaması olmamasıydı. Her ne kadar yıldızların çoğu değişmese de, pek çok titreşen yıldızın izleri görülmüyordu, bunların hepsi, tanıma uygun şekilde

“yanıp sönüyordu”. Bu alelade titreşimler ayrı ayrı incelenmeli ve araştırma içeriğinden elenmeliydi. Jensen’ın tahminlerine göre muhtemelen bir süpernova bulana kadar en az on bin kadar alelade titreşen yıldız kontrol edip elemesi gerekcekti. Çoğunlukla kısa bir inceleme sonrası “yanar-söner”leri eliyordu ancak bazen şüpheli durumlar da oluyordu. Bu durumlarda bir yıldız kataloğuna başvuruyordu. Bu da söz konusu yıldızın tam konumunu hesaplamak anlamına geliyordu tabii. Yani plaka yığınlarına, işin sıkıcı olmayan kısmına ulaşmadan önce oldukça fazla çalışması gerekiyordu.

14 Ocak’ta plakaların çoğunu bitirmek üzereydi. Akşam Gözlemevi’ne dönmeye karar verdi. Öğleden sonrayı galaksilerin spiral kolları konulu ilgi çekici bir seminerin olduğu Kaliforniya Teknoloji Enstitüsü’nde geçirmişti. Seminer sonrasında da konu üzerine epey bir tartışma dönmüştü. Arkadaşlarıyla yemek yerken ve Gözlemevi’ne dönüş yolu boyunca bu konuyu konuştular. Artık 7 Ocak’ta çektiği son plaka yığını üzerinde çalışacağını hesap ediyordu.

Yığının ilk parçasını bitirdi. Çok zorlu bir iş olmuştu. Bir kez daha her bir “ihtimal” sıradan ve bilinen bir yanar-söner çıkmıştı. İşin bitmesini istiyordu artık. Dağın tepesinde bir teleskobun ucunda olmanın, gözlerini bu lanet aletle tüketmekten çok daha iyi olacağını düşündü göz deliğine doğru eğilirken. Düğmeye bastı ve manzaranın içinde birkaç yıldız yanıp söndü. Hemen ardından Jensen onları kaplarından çıkarmak için plakalara doğru eğildi. Plakaları ışığa doğru tuttu, uzun süre inceledi, sonra yanar-sönere yerleştirdi ve yeniden açtı. Zengin bir yıldız sahasında geniş, neredeyse tam daire şeklinde, karanlık bir leke vardı. Ama bu karanlık lekenin etrafını saran yıldızlar onu çok şaşırtmıştı. Hepsi orada toplanmış yanıp sönüyor, titreşiyorlardı. Neden? Bu soruya tatmin edici bir yanıt bulamıyordu, daha önce ne böyle bir şey görmüş ne de duymuştu.

Jensen işini tamamlayamıyordu. Bu acayip keşif onu çok heyecanlandırmıştı. Bu konuda birileriyle konuşması gerektiğini hissediyordu. Elbette bu kişi kıdemli ekip üyelerinden Dr. Marlowe olmalıydı. Çoğu astronom, gökbiliminin kapsamlı alanlarından birkaç konu üzerine uzmanlaşmıştı. Marlowe'un da kendi uzmanlık alanları vardı ancak bunların ötesinde uçsuz bucaksız bir genel bilgiye sahipti. Belki de bu yüzden çoğundan çok daha az hata yapardı. Gece gündüz saatlerce astronomi konuşmaya hazırdı ve ister kendisi gibi seçkin bir bilimsan olsun ister kariyerinin başındaki genç bir adam, herkesle büyük bir hevesle konuşurdu. Bu yüzden de Jensen'in bu enteresan buluşunu Marlowe'a anlatmak istemesi çok doğaldı.

Dikkatle söz konusu iki plakayı kutuya koydu, elektrikli ekipmanı ile bodrumun ışıklarını kapattı ve kütüphanenin dışındaki duyuru panosuna doğru gitti. Bir sonraki adım görev listesine danışmaktı. Neyse ki Marlowe, Palomar'dan ya da Wilson Dağı'ndan uzakta değildi. Ama elbette akşam için dışarı çıkmış olabilirdi. Ancak Jensen şanslıydı, telefonla aradığında Marlowe'un evde olduğunu öğrenmişti. Ona bulduğu tuhaf bir şeylerle ilgili konuşmak istediğini söylediğinde Marlowe hemen cevap verdi:

“Buraya gel hemen, Knut, seni bekliyorum. Hayır, sorun değil. Özel bir şey yaptığım yoktu zaten.”

Jensen'in ruh hâlini Marlowe'un evine gitmek için bir taksi çağırması özetliyordu. Yıllık maaşı iki bin dolar olan bir öğrenci normalde taksiyle gezmez. Bu özellikle de Jensen'in durumunda hiç olacak iş değildi. Tasarruf onun için önemliydi çünkü Norveç'e dönmeden önce Amerika'daki farklı gözlemevlerini de ziyaret etmek istiyordu; ayrıca almak istediği hediyeler de vardı. Ama bu durumda para aklının ucundan bile geçmemişti. Plakaların olduğu kutuyu sıkı sıkı tutarak Altadena'ya gitti, bir yandan kendini aptal durumuna

düşürdüğünden endişelenerek... Yoksa saçma sapan bir hata mı yapmıştı?

Marlowe bekliyordu.

“Girsene,” dedi. “Bir içki al kendine. Norveç’te sert içki içiyorsunuz değil mi?”

Knut gülümsedi. “Düşündüğünüz kadar sert değil, Dr. Marlowe.”

Marlowe, Jensen’a eliyle şömine ateşinin yanındaki rahat bir koltuğu işaret etti (merkezi ısıtmalı evlerde yaşayanlar için şömine ateşi hep arzu duyulan bir şey olmuştur) ve karşıdaki koltuktaki büyük kediyi kaldırdıktan sonra kendisi de oturdu.

“İyi ki aradın, Knut. Karım akşam için dışarı çıktı ve ben de ne yapsam diye düşünüp duruyordum.”

Sonra her zamanki gibi doğrudan konuya girdi; diplomasi ve politik incelik onun alışık olduğu şeyler değildi.

“Pekâlâ, oradaki mesele nedir?” dedi kafasını Jensen’ın getirdiği sarı kutuya doğru eğerek.

Knut utana sıkıla 9 Aralık 1963 tarihinde çekilmiş olan ilk iki fotoğrafı çıkardı ve yorum yapmadan uzattı. Çok geçmeden aldığı tepkiyle rahatlamıştı.

“Aman Tanrım!” dedi hayretle Marlowe. “18 inçlikle çekildi bu galiba. Evet, öyleymiş, plakanın kenarına yazmışsın zaten.”

“Sizce bu çekimde bir hata olabilir mi?”

“Görebildiğim kadarıyla hayır.” Marlowe cebinden bir büyüteç çıkardı ve plakayı dikkatle inceledi.

“Kusursuz şekilde doğru görünüyor. Plakada hiçbir noksan yok.”

“Bana neden şaşırdığınızı anlatır mısınız, Dr. Marlowe?”

“Bu senin benim bakmanı istediğin parça değil mi?”

“Tek başına bu değil. Esas olarak bir ay sonra çektiğimle karşılaştırdıca bana tuhaf göründü.”

“Ama bu da tek başına oldukça olağandışı,” dedi Marlowe. “Bir aydır çekmecende duruyordu bu! Keşke bana o zaman gösterseydin. Ama tabii nereden bilebilirdin ki?”

“Bu tek plakada neye şaşırdığınızı anlamıyorum.”

“Pekâlâ, şu daire biçimindeki karanlık lekeye bak. Belli ki karanlık bir bulut ardındaki yıldızların ışığının ulaşmasına engel oluyor. Bu tarz kürecikler Samanyolu’nda görülmemiş şey değiller ama genellikle çok daha küçük olurlar. Ama şuna baksana! Bu devasa, genişliği neredeyse iki buçuk derece!”

“Ama, Dr. Marlowe, bundan çok daha büyük pek çok bulut var, özellikle de Sagittarius bölgesinde.”

“Eğer büyük bulutlar gibi görünen o bulutlara dikkatle bakacak olursan aslında pek çok küçük bulutun kümелendiği görebilirsin. Burada ise, görünen o ki tek başına küresel bir bulut. Beni şaşırtansa benim bu kadar büyük bir şeyi gözden kaçırmış olmam.”

Marlowe bir kez daha plakadaki işaretlere baktı.

“Güneyde olduğu doğru ve kış gökyüzüyle de çok ilgili değiliz. Ama öyle olsa bile Orion’un Trapeziumu üzerine çalışırken bunu nasıl kaçırmışım anlamıyorum. Sadece üç-dört yıl öncesiydi bu ve böyle bir şeyi unutmam mümkün değil.”

Marlowe’un bulutu tanımlayamama başarısızlığı –çünkü burada olan şey kesinlikle buydu– Jensen’i çok şaşırtmıştı. Marlowe gökyüzünü ve gökyüzünde bulunan tüm tuhaf objeleri Pasadena’nın cadde ve sokakları kadar iyi bilirdi.

Marlowe tezgâha gidip içkileri tazeledi. Geri döndüğünde Jensen, “benim kafamı karıştıran ikinci plaka oldu,” dedi.

Marlowe’un ikinci plakaya bakıp tekrar ilkinе dönmesi on saniye sürmedi. Onun deneyimli gözlerinin ilk plakadaki bulutun, ikinci plakada yok olan ya da neredeyse yok olan bir yıldız kümesi tarafından çevrelendiğini görmek için “yanar-söner”e ihtiyacı yoktu. Düşünceli şekilde iki plakayı da incelemeye devam etti.

“Bu fotoğrafları çekme yönteminde alışılmadık bir şey yoktu değil mi?”

“Bildiğim kadarıyla hayır.”

“Zaten bir hayli doğru yapılmış gibi görünüyorlar ama insan hiçbir zaman emin olamıyor.”

Marlowe ani bir hareketle ayağa fırladı. Ne zaman heyecanlansa ya da tedirgin olsa yaptığı gibi, anason kokulu Güney Afrika tütününü piposundan dev duman bulutları üfle-meye başlamıştı. Jensen, Marlowe’un piposunun çanağının alevler içinde kalmamasına hayret ediyordu.

“Çılgınca bir şey olmuş olabilir. En iyisi hemen başka bir plaka çekimi yapmak. Acaba bu gece dağda kim var?”

“Wilson Dağı’nda mı, yoksa Palomar mı?”

“Wilson Dağı’nda. Palomar çok uzak.”

“Hatırladığım kadarıyla, misafir astronomlardan biri 100 inçliği kullanıyordu. Sanırım Harvey Smith 60 inçlikte.”

“Tamam, muhtemelen kendim çıksam en iyisi olur. Harvey teleskobu birkaç dakikalığına kullanmama izin verir. El-bette tüm bulanıklığı almam mümkün olmaz ama kenardaki bazı yıldız alanlarını alabilirim. Tam koordinatları biliyor musun?”

“Hayır. Yanar-sönerle plakaları okuduğum anda sizi aradım. Hesaplamak için beklemedim.”

“Boş ver, yolda yaparız hesabı. Ama seni uykundan alıkoymaya da gerçekten gerek yok, Knut. Seni evine bırakayım mı? Mary’ye bir not yazıp yarına kadar dönemeyeceğimi söyleyeyim.”

Jensen, Marlowe onu pansiyonuna bırakırken heyecanlıydı. Geceyi sonlandırmadan önce memleketine iki mektup yazdı, biri ebeveynlerine çok kısaca bu olağandışı keşfi anlattığı, diğeri ise Greta’ya çok önemli bir şeye rastladığına inandığını söylediği mektuplardı.

Marlowe, Gözlemevi ofisine gitti. İlk olarak Wilson Da-

ğ'ını aradı ve Harvey Smith'le konuştu. Smith'in yumuşak güneyli aksanını telefonda duyar duymaz ona şöyle dedi:

"Ben Geoff Marlowe. Bak, Harvey, oldukça tuhaf bir şey ortaya çıktı, o kadar tuhaf ki bu gece 60 inçliği kullanmama biraz izin verir misin? Ne mi oldu? Ne olduğunu bilmiyorum. Zaten ben de bunu anlamak istiyorum. Genç Jensen'in çalışmasıyla ilgili. Yarın saat onda buraya gelin, o zaman daha fazlasını anlatabilirim. Eğer yarın ben anlatırken sıkılırsanız sana benden bir şişe Scotch viski! Senin için yeterli mi? Tamam! Gece asistanına saat bire kadar çalışacağımı söyle, olur mu?"

Marlowe daha sonra Caltech'ten Bill Barnett'i aradı.

"Bill, ben ofisten Geoff Marlowe. Yarın sabah saat onda burada oldukça önemli bir toplantı olacağını söylemek istedim. Senin de yanında birkaç teorisyenle gelmeni istiyorum. Astronom olmaları gerekmiyor. Birkaç zeki genç getir yeter. Hayır, şimdi açıklayamam. Yarın konuyla ilgili daha çok bilgin olacak. Bu gece 60 inçlikte olacağım. Ama sana şu kadarını söyleyeyim, yarın öğle yemeği vaktine kadar sana boşa kürek çektiğimi düşünüyor olursan bir kasa Scotch ısmarlayacağım... Güzel!"

Marlowe, Jensen'in akşamın erken saatlerinde çalıştığı bodrum katına inerken heyecanla mırıldanıyordu. Kırk beş dakika kadar Jensen'in plakaları üzerinde hesap yaptı. Sonunda teleskobu tam olarak nereye doğrultacağından emin olduğunda dışarı çıktı, arabasına bindi ve Wilson Dağı'na doğru yola çıktı.

Gözlemevi Müdürü Dr. Herrick, ertesi sabah saat yedi buçukta ofisine vardığında Marlowe'un kendisini beklediğini görünce şaşkına dönmüştü. Müdür her zaman kendi ifadesiyle "bazı işleri erkenden halletmek için" güne ana kadrosundan yaklaşık iki saat kadar önce başlıyordu. Tam tersi bir

tavırla Marlowe ise genellikle on buçuğa, hatta bazen daha geç saatlere kadar görünmezdi. Gelgelelim bugün Marlowe masasında oturmuş bir düzine pozitif baskıyı inceliyordu. Herrick'in şaşkınlığı Marlowe ona olan biteni anlattığında daha da artmıştı. İkisi sonraki bir buçuk saat boyunca ciddi bir sohbe daldılar. Saat dokuzda hızlı bir kahvaltı için dışarı çıktılar ve kütüphanede saat onda yapılacak toplantı için hazırlık yapmak üzere geri döndüler.

Bill Barnett'in beş kişilik grubu kütüphaneye vardığında, aralarında Jensen, Rogers, Emerson ve Harvey Smith de olan bir düzine Gözlemevi çalışanı halihazırda oradaydı. Duvara bir yazı tahtası asılmış ve slaytları göstermek için bir perde ve projektör takılmıştı. Barnett'in grubunun tanıştırılması gereken tek üyesi Dave Weichart'tı. Bu yirmi yedi yaşındaki zeki fizikçinin yetenekleriyle ilgili çok şey duymuş olan Marlowe, Barnett'in toplantıya zeki gençler getirmek için elinden geleni gerçekten de yaptığını düşündü.

"En iyisi," diye başladı Marlowe, "Knut Jensen'in dün gece evime getirdiği plakalardan başlayarak olayları kronolojik bir şekilde açıklamak. Bu plakaları size gösterdiğimde neden bir acil durum toplantısı talep ettiğimi göreceksiniz."

Projektörü çalıştıran Emerson, Marlowe'un 9 Aralık 1963 gecesi Jensen'in ilk plakasını gösteren bir slayt koydu.

"Çıkarabildiğim kadarıyla," diye devam etti Marlowe, "karanlık lekenin merkezinin sağ açıklığı 5 saat 49 dakika, dik açıklığı da eksi 30 derece 16 dakika."

"Bart Damlacığı'na güzel bir örnek."

"Büyüklüğü ne kadar?"

"Yaklaşık iki buçuk derece."

Astronomların çoğu şaşkınlıkla nefesini tuttu.

"Geoff, bir şişe viski sende kalabilir," dedi Harvey Smith.

Bill Barnett odadaki gülüşmelerin arasından, "Bana söz verdiğin kaza da," diye ekledi.

“Bir sonraki plakayı gördüğünüzde viskiye ihtiyacınız olacağını tahmin ediyorum. Bert, iki slaytı arka arkaya vermeye devam et, böylece karşılaştırmalı görüp bir fikir edinebiliriz,” dedi Marlowe.

“İnanılmaz,” diye bağırdı Rogers, “sanki bütün bir salınan yıldız halkası bulutu çevrelemiş gibi görünüyor. Ama bu nasıl olabilir?”

“Olamaz,” diye yanıtladı Marlowe. “Benim de ilk bakışta gördüğüm şey buydu. Bu bulutun çeşitli yıldızlardan oluşan bir ayla ile çevrilmiş olduğuna dair olasılık dışı hipotezi kabul etsek bile hepsinin birlikte aynı fazda salındığı kesinlikle düşünülemez. İlk slaytta da ikinci slaytta da hep bir aradalar.”

“Hayır, bu çok saçma,” diye araya girdi Barnett. “Fotoğrafta herhangi bir kayma olmadığını kabul edersek, o zaman tek bir olası açıklama var demektir. Bulut bize doğru hareket ediyor. İkinci slaytta bize daha yakın ve bu nedenle yıldızlar daha uzak. İki plaka hangi aralıklarla çekildi?”

“Bir aydan az bir süre içinde.”

“O zaman fotoğrafta bir sorun olmalı.”

“Dün gece ben de aynen böyle düşündüm. Ancak plakalarda yanlış bir şey göremediğim için, yapmam gereken şey tabii ki yeni fotoğraflar çekmekti. Bir ay gibi bir süre Jensen’in ilk plakası ile ikincisi arasındaki tüm o farkı yaratırsa, o zaman bir hafta içindeki değişim de kolayca fark edilebilmeliydi. Jensen’in son plakası 7 Ocak’ta çekilmişti. Dün 14 Ocak’tı. Bu yüzden Wilson Dağı’na koştum, Harvey’yi 60 inçliğin başından kovaladım ve bütün gece yeni fotoğraflar çektim. Burada bir sürü yeni slayt var. Elbette Jensen’in plakalarıyla aynı ölçekte değiller ama yine de neler olduğunu oldukça iyi görebileceksiniz. Bert, slaytları tek tek ver ve arada Jensen’in 7 Ocak’ta çekmiş olduğuna geri dönüşler yapmaya devam et.”

Toplantıdaki astronomlar bulutun kenarındaki yıldız

alanlarını incelerken sonraki on beş dakika boyunca odada neredeyse ölüm sessizliği hâkimdi. Sonunda Barnett konuştu:

“Pes ediyorum. Bana kalırsa hiç şüphe yok; bu bulut bize doğru geliyor.”

Bu cümle, toplantıdan çıkan kanaati açıkça ifade ediyordu. Bulutun kenarındaki yıldızlar, bulut güneş sistemine doğru ilerledikçe kararıyordu.

“Gerçekten de hiç şüphe yok,” diye devam etti Marlowe. “Bu sabah erken saatlerde Dr. Herrick’le konuştuğumda, gökyüzünün bu kısmının yirmi yıl önce de bir fotoğrafını çektiğimize dikkat çekti.”

Herrick fotoğrafı gösterdi.

“Bu fotoğraf için bir slayt hazırlayacak vaktimiz olmadı,” dedi, “bu yüzden onu elden ele uzatmanız gerekecek. Kara bulutu görebilirsiniz ancak bu fotoğrafta küçük bir kürecikten fazlası değil. Onu bir okla işaretledim.”

Fotoğrafı Emerson’a uzattı, Emerson da Harvey Smith’e.

“Yirmi yıl içinde kesinlikle muazzam bir şekilde büyümüş,” dedi Smith. “Önümüzdeki yirmi yılda ne olacağı konusunda biraz endişeliyim. Sanki tüm Orion takımıyıldızını kaplayacak gibi görünüyor. Astronomlar çok yakında işsiz kalabilir.”

Dave Weichart ilk kez konuştu.

“Sormak istediğim iki soru var. İlki, bulutun konumu hakkında. Söylediklerinizden anladığıma göre, bulutun görünen boyutu büyüyor çünkü bize yaklaşıyor. Bu çok açık. Ama bilmek istediğim şey şu, bulutun merkezi aynı konumda mı kalıyor, yoksa yıldızların arkaplanına karşı hareket ediyor gibi mi görünüyor?”

“Çok güzel bir soru. Merkez son yirmi yılda yıldız sahalarına göre çok az hareket etmiş görünüyor,” diye cevapladı Herrick.

“O hâlde bu bulutun doğrudan güneş sistemine geldiği anlamına geliyor.”

Weichart genellikle diğerlerinden daha hızlı düşünürdü, bu yüzden kanısının tereddütle karşılandığını görünce tah-taya doğru gitti.

“Bunu bir çizimle netleştirebilirim. İşte Dünya. İlk önce bulutun bize doğru A’dan B’ye doğru hareket ettiğini varsayalım. B’de bulut daha büyük görünecek ama merkezi aynı olacak. Gözlemlenen şeye en iyi karşılık gelen durum böyle olmalı.”

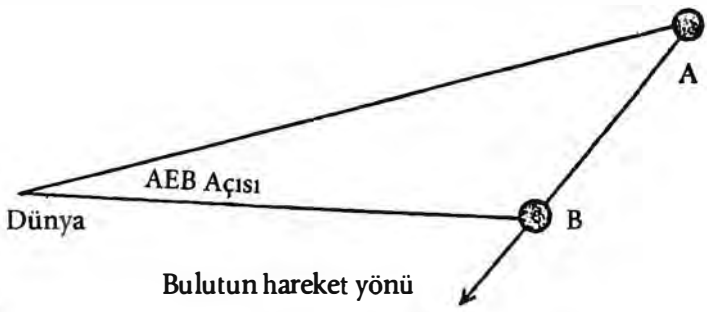
Odada bu söylenenleri onaylayan mırıltılar yayılırken Weichart devam etti:

“Şimdi, bulutun bize doğru olduğu kadar yanlara doğru da hareket ettiğini ve yanlara doğru olan hareketin bize doğru olan hareket kadar hızlı olduğunu varsayalım. O zaman bulut bu şekilde hareket edecektir. Şimdi A’dan B’ye doğru hareketi ele alırsak iki efekt olduğunu göreceksiniz; bulut B noktasında A noktasında olduğundan daha büyük görünecek, tam da bir önceki vakada olduğu gibi ama artık merkezi de hareket etmiş olacak. Ve otuz derecelik AEB açısı ile hareket ediyor olmalı.”

Marlowe, “Merkezin çeyrek dereceden fazla bir açıyla hareket ettiğini sanmıyorum,” dedi.

“O zaman yana doğru hareket, bize doğru olan hareketin yaklaşık yüzde birinden fazla olamaz. Bulut, güneş sistemine, hedefe atılan bir mermi gibi geliyormuş gibi görünüyor.”

“Dave, yani bulutun güneş sistemini ıskalama şansı olmadığı, hatta böyle bir ihtimalin neredeyse mümkün olmadığını mu söylüyorsun?”

“Bizdeki verilere göre bulut tam da merkeze, hedefin ortasına doğrulacak. Çapının halihazırda iki buçuk derece olduğunu unutmayın. Eğer bulut bizi ıskalayacak olsaydı, çapraz hızının radyal hızının yüzde onu kadar olması gerekirdi. Ve bu da Dr. Marlowe’un söylediğinden çok daha büyük bir açısal hareketin gerçekleşeceği anlamına gelir. Sormak istediğim diğer soru şu: Bu bulut neden daha önce tespit edilmedi? Bu konuda kaba davranmak istemiyorum ancak çok uzun zaman önce, mesela on yıl önce tespit edilmemiş olması çok şaşırtıcı görünüyor.”

Marlowe, “Benim de kafamda sorguladığım ilk şey buydu,” diye yanıtladı. “Bu bana da o kadar şaşırtıcı göründü ki Jensen’in çalışmasının geçerliliğine zar zor ikna oldum. Ama sonra bunu sağlayan birkaç neden olduğunu gördüm. Parlak bir nova veya bir süpernova gökyüzünde parlarsa, bırakın astronomları, binlerce sıradan insan tarafından da hemen algılanırdı. Ancak bu parlak değil, karanlık bir şey ve bunu algılaması o kadar kolay değil; karanlık bir leke gökyüzünde oldukça iyi kamufle oluyor. Elbette, bulutun gizlediği yıldızlardan biri parlak bir yıldız olsaydı, yine fark edilirdi. Parlak bir yıldızın ortadan kaybolmasını fark etmek, yeni bir parlak yıldızın ortaya çıkışını tespit etmek kadar kolay değildir ancak yine de binlerce profesyonel ve amatör astronom tarafından fark edilirdi. Gelgelelim ilk talihsizliğimiz, bulutun yakınındaki tüm yıldızların teleskopik olarak ve hiçbirinin

sekizinci kadirde daha parlak olmamasıydı. Bunun dışında, biliyorsunuz ki iyi görüş koşulları elde etmek için zirveye yakın cisimler üzerinde çalışmayı tercih ediyoruz ancak bu bulut gökyüzünde oldukça alçakta konumlanıyor. Yani aslında gökyüzünün o bölgesinden, özellikle ilginç bir materyal içermediği sürece kaçınmaya meyilliyizdir ki ikinci talihsizlik de (bulut durumunu saymazsak) o bölgede böyle bir ilginçliğin olmaması diyebiliriz. Güney yarımküredeki gözlemleri için bulutun gökyüzünde yüksek bir noktada olduğu doğru ancak güney yarımküredeki gözlemleri de küçük kadrolarıyla Macellan Bulutları ve Galaksi çekirdeğiyle bağlantılı önemli sorunların üstesinden gelmekte bile güçlük çekiyorlar. Bulutun er ya da geç tespit edilmesi gerekiyordu. Geç tespit edildi, daha erken olabilirdi. Tüm söyleyebileceğim bu.”

“Artık bu konuda endişelenmek için çok geç,” dedi Müdür. “Bir sonraki adımımız, bulutun bize doğru hareket etme hızını ölçmek olmalı. Marlowe’la bunun hakkında uzun uzun konuştuk ve ölçümün mümkün olduğunu düşünüyoruz. Marlowe’un dün gece çektiği plakaların da gösterdiği üzere, bulutun kenarındaki yıldızlar kısmen gizlenmiş durumda. Yıldızların spektrumları buluttan kaynaklanan soğurma çizgilerini gösterecek ve Doppler kayması da bize hızı verecektir.”

“O hâlde bulutun bize ulaşmasının ne kadar süreceğini hesaplamak mümkün olmalı,” diyerek araya girdi Barnett. “Göründüğü kadarıyla gidişattan hoşlanmadığımı söylemek zorundayım. Bulutun açılmal çapının son yirmi yılda artması, elli veya altmış yıl içinde tam üzerimizde olacağını gösteriyor. Doppler kayması hesabının ne kadar süreceğini düşünüyorsunuz?”

“Yaklaşık bir hafta kadar. Zor bir iş olmamalı.”

“Kusura bakmayın ama tüm bunları anlamıyorum,” dedi Weichert. “Bulutun hızını hesap etmemize neden gerek ol-

sun ki? Bulutun bize ulaşmasının ne kadar süreceğini hemen tespit edebiliriz. İsterseniz göstereyim. Tahminimce yanıt elli yıldan çok daha az.”

Weichart bir kez daha sandalyesinden kalktı, tahtaya gitti ve önceki çizimlerini sildi.

“Jensen’in iki slaydını tekrar alabilir miyiz lütfen?”

Emerson iki slaydı arka arkaya verdikten sonra Weichart sordu: “İkinci slaytta bulutun ne kadar büyük olduğunu tahmin edebilir misiniz?”

“Yaklaşık yüzde beş daha büyük diyebilirim. Biraz daha fazla veya biraz daha az olabilir ancak kesinlikle bu civarda,” diye cevapladı Marlowe.

“Doğru,” Weichart devam etti, “birkaç sembol tanımlayarak başlayalım.”

Sonra Weichart’ın açıklamaları eşliğinde uzun bir hesaplama yapıldı.*

“Ve görüyorsunuz ki bu kara bulut Ağustos 1965’e kadar

29

* Weichart’ın tahtadayken yaptığı açıklama ve hesaplamaların detayları:

“Radyan cinsinden ölçülen bulutun mevcut doğrusal çapı için α yazıyoruz,
bulutun bizden uzaklığı için D,
yaklaşma hızı için V,
güneş sistemine ulaşması için gerekli olan zaman da T.

Başlangıç için belli ki elimizde şu var: $\alpha = d/D$

Bu denklemi t zamanına göre farklılaştırıyoruz ve elimizde şu oluyor:
 $(d \alpha / dt) = (-d/D^2) (dD/dt)$.

Ancak $V = - (dD/dt)$, böylece şunu yazabiliriz: $(d \alpha / dt) = (d/D^2) V$.

Ayrıca elimizde şu da var: $D/V = T$. Bunun sonucu olarak da V’den kurtulabilir ve şuraya varabiliriz: $(d \alpha / dt) = (d/DT)$.

Bu düşündüğümde de kolay oluyor. İşte cevap elimizde bile:

$T = \alpha (dt/d \alpha)$.

Son adım, ölçülebilir sürelerle $dt/d\alpha$ ’yı yaklaşık olarak tahmin etmek, $\Delta t/\Delta \alpha$, Dr. Jensen’in iki plakası arasındaki zamana göre $\Delta t = 1$ ay; ve Dr. Marlowe $\Delta \alpha$ ’nın bir yüzde olduğunu hesaplamıştı, bu da demek oluyor ki $\alpha / \Delta \alpha = 20$. Yani $T = 20 \Delta t = 20$ ay.

ya da mevcut tahminlerin bazılarının düzeltilmesi gerekirse daha da yakında burada olacak.”

Sonra tahtadan geriye çekilerek matematiksel argümanını gözden geçirdi.

“Bu hesap doğru görünüyor; aslında çok da basit,” dedi Marlowe, yine piposundan büyük miktarlarda duman üfle-yerek.

“Evet, kesinlikle doğru görünüyor,” diye yanıtladı Weic-hart.

Weichart’ın etkileyici hesaplama işleminin sonunda Mü-dür, tüm toplantıyı gizlilik konusunda uyarmanın akıllıca olacağını düşünmüştü. Haklılarsa da yanılıyorlarsa da bu meseleyi Gözlemevi dışında konuşmaktan fayda gelmeye-cekti, evde bile. Bir kıvılcım çıktığı anda bu hikâye bir orman yangını gibi yayılacak ve kısa sürede gazetelerde yer alacaktı. Müdürün gazete muhabirlerine, özellikle de bilimsellik açı-sından hiçbir zaman hiç güveni olmamıştı.

Öğle vaktinden saat ikiye kadar ofisinde, şimdiye kadar yaşadığı en zor durumla boğuşarak tek başına oturdu. Tekrar tekrar kontrol edilene ve her şeyin sağlaması yapılanı kadar herhangi bir sonucu açıklamak veya bir sonuca göre adımlar atmak hiç de onun yapısına uygun değildi. Ancak iki hafta ya da daha uzun süre daha sessizliğini koruması onun için doğru olur muydu? Konunun her yönünün tam olarak araş-tırılması en az iki veya üç hafta sürecekti. Bu zamanın bedeli neydi? Belki de onuncu kez Weichart’ın hesaplamalarını gözden geçirdi. Bu hesaplarda hiçbir kusur göremiyordu.

Sonunda sekreterini aradı.

“Lütfen Caltech’ten bana saat dokuzda kalkan Washing-ton gece uçağında bir koltuk ayarlamasını ister misin? Sonra da Dr. Ferguson’ı ara.”

*

James Ferguson, Ulusal Bilim Vakfı'nda, vakfın fizik, astronomi ve matematik alanındaki tüm faaliyetlerini kontrol eden önemli biriydi. Herrick'le önceki gün yaptığı telefon görüşmesi onu çok şaşırtmıştı. Randevuları bir gün önceden ayarlamak normal şartlarda pek de Herrick'e göre değildi.

Kahvaltıda karısına, "Washington'a böyle telaşla geldiğine göre," dedi, "Herrick'in canını fena hâlde sıkan bir şey olmalı. Oldukça ısrarcıydı. Tedirgin gibiydi, bu yüzden onu havaalanından alacağımı söyledim."

"Bazen böyle gizemler iyidir," dedi karısı, "nasılsa ne olduğunu yakında öğreneceksin."

Havaalanından şehre gidene kadar Herrick sıradan şeylerden söz etti. Ancak Ferguson'ın ofisine geldiklerinde konuyu açtı.

"Birilerinin bize kulak misafiri olma ihtimali yok, değil mi?"

"Tanrım, mevzu bu kadar ciddi mi? Bekle bir dakika."

Ferguson telefonu kaldırdı.

"Amy, lütfen önümüzdeki bir ya da belki iki saat boyunca araya hiçbir şey alma; hayır, telefonları da bağlama."

Herrick durumu sakın ve aklı başında bir tavırla açıkladı. Ferguson fotoğraflara zaman ayırarak baktıktan sonra Herrick devam etti:

"Durumu görüyorsun. Eğer bunu duyurursak ve yanılıyorsak, o zaman aptal gibi görüneceğiz. Bir ay boyunca tüm detayları test edersek ve haklı olduğumuz ortaya çıkarsa, o zaman da ertelemekten ve geç kalmaktan ötürü suçlanacağız."

"Evet, kesinlikle öyle olacak. Tam bir yukarı tükürsen bıyık aşağı tükürsen sakal durumu."

"James, sen insan ilişkilerinde ziyadesiyle deneyimlisin. Tavsiye için başvurabileceğim biri olduğunu hissettim. Ne yapmamı önerirsin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
Ferguson bir süre sessiz kaldı. Sonra dedi ki:

“Bunun ne kadar ciddi bir mevzu olduğunu görebiliyorum. Ve ben de senin gibi, bu tür ciddi kararlar almaktan hiç hoşlanmıyorum, Dick, hele de böyle anlık kararlar. Bu yüzden de şunu önereceğim: Oteline git ve bu akşama kadar güzelce uyu. Dün gece pek uyuyabildiğini sanmıyorum. Erken bir saatte akşam yemeği için yeniden buluşalım; ben de o zamana kadar bir sonuca varmak için bütün bunları iyice bir düşünürüm.”

Ferguson sözünün eriydi. Herrick’le sakın bir restoranda akşam yemeği için buluştuklarında konuşmaya başladı:

“Sanıyorum her şeyi boylu boyuna düşündüm. Bana pozisyonunuzdan emin olmak için bir ay daha harcamak hiç mantıklı gelmiyor. Bu durum şimdiden oldukça ciddi görünüyor ve zaten hiçbir zaman kesin olarak da emin olamayacaksınız, bir noktada bu iş yüzde doksan dokuz kesinliği yüzde doksan dokuz nokta dokuza çıkarmayı beklemeye de dönüşebilir. Ve bu zaman kaybına değmez. Öte yandan şu anda Beyaz Saray’a gidecek kadar da hazır değilsiniz. Anlattığına göre, sen ve ekibin şu âna kadar bu iş üzerinde bir günden daha az çalıştınız. Elbette, bu konuda daha detaylı fikir edinebileceğiniz pek çok başka şey vardır. Daha doğrusu, bulutun buraya gelmesi ne kadar sürer? Buraya geldiğinde etkileri ne olacak? Bu tür sorular...

“Benim tavsiyem, doğrudan Pasadena’ya dönmen, ekibini bir araya getirmen ve bir hafta içinde durumu sizin gördüğünüz gibi ortaya koyan bir rapor yazmayı hedeflemen. Ekibinle birlikte, bu meselenin çıldırmış bir gözlemevi müdürünün masalları olarak görülmemesi için cevapsız hiçbir soru bırakmamalısın. Sonra da Washington’a tekrar gel.

“Ben de bu arada, buradan bir şeyler yapacağım. Böyle bir durumda en aşağılardan başlamak, herhangi bir kongre üyesinin kulağına fısıldayarak ilerlemek pek de iyi olmaz. Yapılacak tek şey doğrudan Başkan’a gitmek. Ben de oraya doğru bir yol izlemeye başlayacağım.”

Londra'da Bir Toplantı

Dört gün önce Londra'da Kraliyet Astronomi Cemiyeti'nin salonunda dikkate değer bir toplantı yapıldı. Toplantı, Kraliyet Astronomi Cemiyeti'nin kendisi tarafından değil, esasen amatör gökbilimcilerden oluşan bir dernek olan İngiliz Astronomi Derneği tarafından gerçekleştirildi.

Cambridge Üniversitesi'nde Astronomi Profesörü olan Chris Kingsley, toplantı için öğleden sonra erken saatlerde trenle Londra'ya gitti. Teorisyenlerin en teorici olanı olarak onun için amatör gözlemcilerin bir toplantısına katılmak alışılmadık bir şeydi. Ancak Jüpiter ve Satürn gezegenlerinin konumlarında açıklanamayan farklılıklar olduğu söylentileri vardı. Kingsley buna inanmıyordu ama şüpheciliğin sağlam bir zemine oturması gerektiğini hissediyordu, bu yüzden de bu konuda söylenecekleri duymalıydı.

Saat dört çayı için zamanında Burlington House'a vardığında, Kraliyet Astronomu da dahil olmak üzere çok sayıda başka profesyonelin çoktan geldiğini görünce şaşırılmıştı. "İAD'de daha önce hiç böyle bir şey duymadım. Bu söylentiler yeni bir tür tanıtım ajansı tarafından ortaya atılmış olmalı," diye düşündü kendi kendine.

Kingsley yarın saat kadar sonra toplantı odasına girdiğinde, ön sırada Kraliyet Astronomu'nun yanında boş bir yer

gördü. Oturur oturmaz, kürsüde bulunan Dr. Oldroyd toplantıya şu sözlerle başladı:

“Hanımlar, beyler, bugün burada bazı yeni ve heyecan verici sonuçları tartışmak için toplandık. Ancak ilk konuşmacıyı çağırmadan önce, böylesi seçkin konukları aramızda görmekten ne kadar memnun olduğumuzu belirtmek isterim. Eminim bizimle birlikte geçirmeye rıza gösterdikleri zaman boşa gitmeyecektir, ayrıca astronomide amatörlüğün önemli rolünün de bir kez daha açığa çıkacağını hissediyorum.”

Bunun üzerine Kingsley kendi kendine sırtıttı, diğer uzmanlardan bazıları da oturdukları yerde kıpırdandılar. Dr. Oldroyd devam etti:

“Büyük bir zevkle Bay George Green’i bize hitap edeceği konuşması için kürsüye davet ediyorum.”

Bay George Green, odanın ortasındaki sandalyesinden fırladı. Daha sonra sağ elinde büyük bir kâğıt yığını tutarak telaşla kürsüye yaklaştı.

Kingsley, Bay Green kendine ait teleskopik ekipmanını anlatan slaytlar gösterdiği ilk on dakika boyunca dikkatle dinledi. On dakika çeyrek saate uzadığında kıpırdanmaya başladı, sonraki yarım saat boyunca eziyet çekti, bacaklarını önce bir yöne, sonra diğer yöne çaprazladı, duvardaki saate bakmak için dakikada bir kıvrılıp durdu. Bunların hepsi boşaydı çünkü Bay George Green heves ve kararlılıkla konuşmaya devam ediyordu. Kraliyet Astronomu, yüzünde sessiz bir gülümsemeyle Kingsley’ye bakıyor, diğer uzmanlar bu ânın keyfini çıkarıyorlardı. Gözleri hep Kingsley’deydi. Ne zaman patlayacağını hesaplıyorlardı.

Ama bir patlama olmadı çünkü Bay Green sanki aniden konuşmasının amacını hatırlamıştı. Sevgili ekipmanının betimlemelerini bırakarak, banyodan sonra vücudunu sallayan bir köpek gibi gözlemlerinden çıkardığı sonuçları dinleyicilerin üzerine atmaya başladı. Jüpiter ve Satürn’ü gözlemler

miş, konumlarını dikkatle ölçmüş ve Denizcilik Almanak'ından karşılaştırmalarla birtakım çelişkiler bulmuştu. Tahtaya koştu, aşağıdaki rakamları yazdı ve sonra yerine oturdu:

	<i>Boylamda Tutarsızlık</i>	<i>Dik Açıklıkta Tutarsızlık</i>
JÜPİTER	+1 dakika 29 saniye	-49 saniye
SATÜRN	+42 saniye	-17 saniye

Kingsley, Bay Green'e konuşması için takdir olarak sunulan alkışı duymadı çünkü o sırada öfkeden boğuluyordu. Saniyenin onda birinden fazla olmayan tutarsızlıkların kendisine bildirilmesini bekleyerek gelmişti bu toplantıya. Bunlar yanlış, yetersiz ölçümlerden kaynaklanıyor olabilirdi. Ya da istatistiksel nitelikte ince bir hata olabilirdi. Ama Bay Green'in tahtaya yazdığı rakamlar o kadar akıl almaz, o kadar fantastik ve büyüktü ki kör bir adam bile bunları görebilirdi; o kadar büyüktü ki Bay Green muazzam bir çam devirmiş olmalıydı.

35

Kingsley'nin entelektüel bir züppe olduğu, bir amatöre ilkesel olarak itiraz ettiği düşünülmemelidir. İki yıldan daha kısa bir süre önce aynı salonda tamamen bilinmeyen bir yazar tarafından sunulan bir makaleyi dinlemişti. Kingsley, çalışmanın kalitesini ve yeterliliğini hemen fark etmişti ve bunu kamuoyunda övgüyle karşılayan ilk kişiydi. Beceriksizlik, Kingsley'nin tahammül edemediği tek şeydi; özelde sergilenen beceriksizlik değil ama kamusal alanda açığa çıkarılan beceriksizlik. Bu konudaki siniri bilimde olduğu kadar sanatta ve müzikte de aynı şekilde ortaya çıkıyordu.

O anda da kaynayan bir gazap kazanıydı âdeta. Kafasında o kadar çok fikir belirmişti ki ne yorum yapacağına karar veremiyordu çünkü hangi yorumu yapsa, diğerlerini boşa harcamak yazık olacaktı. Daha kararını veremedi Dr. Oldroyd bir sürprizle:

“Büyük bir zevkle,” dedi, “bir sonraki konuşmacı olan Kraliyet Astronomu’nu kürsüye davet ediyorum.”

Kısa ve öz konuşmak, Kraliyet Astronomu’nun her zaman birincil önceliği olmuştu. Ama şimdi, sırf Kingsley’nin yüzünü seyretme zevki için uzun uzun konuşmanın cazibesine karşı koyamıyordu. Kingsley’e, Bay George Green’in performansının bir tekrarından daha fazla eziyet edecek hiçbir şey tahayyül edilemezdi ve Kraliyet Astronomu’nun planı da tam olarak buydu. İlk olarak Kraliyet Gözlemevi’ndeki ekipmanın slaytlarını, ekipmanı çalıştıran gözlemcilerin slaytlarını, parçalara ayrılan ekipmanın slaytlarını gösterdi; ve daha sonra yaşlılarından zekâca geri kalmış bir çocuğa anlatabilmek için seçilmiş olabilecek terimlerle ekipmanın çalışma sistemini ayrıntılı bir şekilde açıklamaya devam etti. Ama bütün bunları, Bay Green’in oldukça tereddütlü tavrının aksine, ölçülü ve kendinden emin bir tonla yapıyordu. Yaklaşık otuz beş dakika sonra Kingsley’nin gerçekten tıbbi bir tehlike içinde olabileceğini hissetmeye başladı, bu yüzden gevezeliği kesmeye karar verdi.

“Geniş çerçevedeki sonuçlarımız, Bay Green’in size az önce söylediklerini doğruluyor. Jüpiter ve Satürn, Bay Green tarafından verilen genel düzende ve konumlarının dışında. Onun sonuçlarıyla bizimkiler arasında bazı küçük farklılıklar var ama ana özellikler aynı.

Kraliyet Gözlemevi’nde ayrıca Uranüs ve Neptün gezegenlerinin de konumlarının dışında olduğunu gözlemledik, Jüpiter ve Satürn kadar değil ancak yine de çok önemli miktarlarda bir sapma var.

Son olarak, Heidelberg’deki Grottwald’dan bir mektup aldığımı ekleyebilirim; Heidelberg Gözlemevi’nin de Kraliyet Gözlemevi’ninkilerle yakından uyumlu sonuçlar elde ettiğini söylüyor.”

Bunun üzerine Kraliyet Astronomu sandalyesine döndü. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>
Dr. Oldroyd sözü hemen alıp konuklara hitap etti.

“Beyler, size bu öğleden sonra sunulan sonuçların birinci derecede önemli olduğunu söyleyebilirim. Bugünkü toplantı pekâlâ astronomi tarihinde bir dönüm noktası olabilir. Daha fazla zamanınızı alma niyetinde değilim. Söyleyecek çok şeyin olacağını umuyorum. Özellikle teorisyenlerimizin söyleyecek çok şeyi olacağını umuyorum. Tartışmaya Profesör Kingsley’ye bir yorumu olup olmadığını sorarak başlamak istiyorum.”

Uzmanlardan biri yanındakine, “Hakaret yasası hâlâ yürürlükteyken yoktur herhalde,” diye fısıldadı.

“Başkan Bey,” diye başladı Kingsley, “önceki iki konuşma sırasında oldukça uzun bir hesaplama yapmak için bolca fırsatım oldu.”

İki uzman birbirine bakıp güldü, Kraliyet Astronomu kendi kendine sırıttı.

“Vardığım sonuç toplantıdakilerin ilgisini çekebilir. Bu öğleden sonra bize sunulan sonuçlar doğruysa, bakın doğruysa diyorum, güneş sistemi çevresinde bugüne kadar bilinmeyen bir cisim var demektir. Ve bu bilinmeyen cismin kütlesi Jüpiter’in kendisinin kütlesiyle kıyaslanabilir bir büyüklükte ve hatta ondan bile büyük olmalı. Bize verilen sonuçların sadece gözlemsel hatalardan kaynaklandığını varsaymak inanılmaz görünse de, bakın sadece gözlemsel hatalar diyorum, aynı şekilde bu kadar büyük kütleli bir cismin güneş sistemi içinde veya çevresinde bugüne kadar tespit edilemeden var olmasının da bir o kadar inanılmaz olduğu düşünülebilir.”

Kingsley oturdu. Argümanının genel eğilimini ve altında yatan mesajı anlayan uzmanlar, onun taşı gediğine koyduğunu hissetmişlerdi.

Kingsley, Liverpool Sokağı’ndan Cambridge’e giden 20:56 trenine binerken biletini görmek isteyen demiryolu görevlisine ters ters baktı. Adamın bir iki adım geri çekilmesi gerektiğini

hissetti çünkü Kingsley'nin öfkesi az önce yediği kötü pişmiş, tatsız tuzsuz gösterişli ama özensiz koşullarda, küçümseyici bir tavırla servis edilen lezzetsiz yemekle dinmemişti. Yemeğin tuzlu olan tek kısmı fiyatıydı. Kingsley yalnızlığın görmeyle sinirden halıyı kemirebileceği bir kompartıman arayarak trenin içinde yürümeye başladı. Birinci sınıf bir vagonda hızla ilerlerken, arkadan tanıdığını düşündüğü birinin kafasını gördü. Kompartımana girince Kraliyet Astronomu'yla karşılaştı.

"Birinci sınıf, güzel ve konforlu. Devlet için çalışmak gibisi yok, ha?"

"Yanılıyorsun, Kingsley. Trinity Bayramı için Cambridge'e gidiyorum."

Az önce yediği berbat akşam yemeği hâlâ aklında olan Kingsley yüzünü ekşitti.

"Şu Trinity dilencilerinin kendilerini besleme şekli beni her zaman şaşırtmıştır," dedi. "Pazartesi, çarşamba ve cuma günleri ziyafetler ve haftanın diğer günlerinde dört öğün yemek."

"Elbette o kadar da kötü değil. Bugün oldukça rahatsız görünüyorsun, Kingsley. Bir derdin mi var?"

Kraliyet Astronomu içten içe keyifle havalara uçuyordu.

"Rahatsız! Kim rahatsız olmaz bundan, bilmek isterim doğrusu. Hadi ama, KA! Bu öğleden sonraki o vodvil gösterisinin maksadı neydi?"

"Bu öğleden sonra söylenen her şey gayet ciddi bir gerçektir."

"Ciddi bir gerçekmiş, yok artık! Masanın üstüne çıkıp takunya dansı yapsaydın çok daha ciddi olurdu. Gezegenler konumlarından bir buçuk derece uzaktaymış! Saçmalık!"

Kraliyet Astronomu evrak çantasını raftan aldı ve içinden üzerinde çok sayıda gerçek gözlem verisinin kayıtlı olduğu bir sürü kâğıttan oluşan büyük bir dosya çıkardı.

"Gerçekler bunlar," dedi. "İlk elli kadar sayfada tüm gezegenlerin ham gözlemlerine dair son birkaç aydaki günlük

rakamları bulacaksın. İkinci tabloda, güneş merkezli koordinatlara indirgenmiş gözlemler var.”

Kingsley, tren Bishop’s Stortford’a ulaşana kadar, yani bir saatlik bir zamanın büyük bir bölümünde bu belgeleri sessizce inceledi. Sonra dedi ki:

“Bu oyuna gelmem ihtimal dahilinde bile değil, farkındasın değil mi, KA) Burada gerçek olup olmadığını kolayca anlayabileceğim bir sürü şey var. Bu tabloları birkaç günlüğüne ödünç alabilir miyim?”

“Kingsley, sırf seni kandırmak, alaya almak için senin deyimle bu kadar ayrıntılı bir oyun sahneleme zahmetine gireceğimi sanıyorsan, sana söyleyebileceğim tek şey kendini gereğinden çok önemseydiğin olabilir.”

“Şöyle diyelim,” diye yanıtladı Kingsley. “Bu konuda öne sürebileceğim iki hipotez var. Her ikisi de ilk bakışta inanılmaz görünüyor ancak birinden biri doğru olmalı. İlk hipotez, Jüpiter ile aynı kütleye sahip olan fakat şimdiye kadar bilinmeyen bir cismin güneş sistemini işgal ettiği. İkinci hipotez, Kraliyet Astronomu’nun aklını yitirmiş olması. Kusura bakma ama açıkçası ikinci alternatif bana ilkinden daha az inanılmaz görünüyor.”

“Lafını hiçbir zaman sakınmamana hayranım.” Kraliyet Astronomu düşünceli bir ifade takındı. “Bir gün politikaya atılmalısın.”

Kingsley gülümsedi. “Bu tabloları birkaç günlüğüne alabilir miyim?”

“Ne yapmayı öneriyorsun?”

“Aslında, iki şey. Tüm çalışmaların tutarlılığını kontrol etmeyi ve sonra da davetsiz cismin tam olarak nerede olduğunu bulmayı.”

“Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?”

“Önce gezegenlerden birinin gözlemlerinden geriye doğru çalışacağım; bu konuda en iyi tercih Satürn muhtemelen. Bu, davetsiz kütlenin veya bir cisim formunda değilse

davetsiz materyalin dağılımını belirleyecektir. Bu işlem, J. C. Adams-Le Verrier'nin Neptün'ün konumunu keşfetmesinde kullandığı yöntemle aşağı yukarı aynı. Davetsiz materyali yakaladıktan sonra hesaplamaları ileri doğru yapacağım. Jüpiter, Uranüs, Neptün, Mars ve diğer gezegenlerin sapmalarını hesaplayacağım. Ve bunu yaptıktan sonra da, sonuçlarımı bu diğer gezegenlerle ilgili gözlemlerinizi karşılaştıracam. Sonuçlarım gözlemlerle uyuşuyorsa, o zaman bir oyun olmadığını anlarım. Ama uyuşmuyorsa... Yani!"

"Harika," dedi Kraliyet Astronomu, "ama bütün bunları birkaç gün içinde nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

"Ha, elektronik bir bilgisayar kullanarak. Neyse ki Cambridge'deki bilgisayar için yazılmış bir programım var. Programı biraz değiştirmem ve bu sorunla başa çıkmak için birkaç yardımcı fonksiyon yazmam yarın bütün günümü alır. Ama yarın gece hesaplamaya başlamaya hazır olurum. Aslında baksana, KA, sen de bayram ziyafetinden sonra laboratuvara gelsene. Eğer yarın gece boyunca çalışırsak bu meseleyi hızlıca çözebiliriz."

Ertesi gün olabilecek en tatsız günlerden biriydi; soğuktu, yağmurluydu ve Cambridge şehrini ince bir sis kaplamıştı. Kingsley sabahtan öğleden sonraya kadar üniversitedeki odasında harıl gürül çalıştı. Aşağıda kısa bir örneğini göreceğiniz, bilgisayarın hesaplama ve işlemleri nasıl yapacağını talimatını veren kodun modellemesinde işlev görececek, anlaşılması zor semboller yazarak sabırla çalıştı:

	T		Z
0	A	23	Ø
1	U	11	Ø
2	A	2	F

Yaklaşık üç buçukta, iyice sarınıp sarınlanmış bir hâlde ve hacimli kâğıt destesini şemsiyesinin altında koruyarak üniversiteden çıktı. Corn Exchange Caddesi'ne en kısa yoldan gitti ve bir gecede normalde beş yıl sürebilecek hesaplamalar yapabilen elektronik bilgisayarın bulunduğu binaya girdi. Bina bir zamanlar eski Anatomi Okulu'ydu ve perili olduğu söylentisi vardı ama dar sokaktaki yan kapıdan içeri girerken bu onun aklına bile gelmemişti.

İlk olarak o anda halihazırda başkaları tarafından kullanılan bilgisayara yönelmedi. Hâlâ yazdığı harfleri ve rakamları bilgisayarın yorumlayabileceği bir forma dönüştürmek zorundaydı. Bunu, kâğıda delikler açan özel bir tür daktiloyla yaptı; deliklerin deseni daktilo edilerek sembollere karşılık bir desen oluşturuyordu. Kâğıttaki delikler bilgisayarın nihai talimatlarını ortaya çıkarıyordu. Binlerce delik arasından tek bir delik bile yanlış konumda olmamalıydı, aksi hâlde bilgisayarın hesabı da yanlış olurdu. Daktilo etme işlemi titiz bir kesinlikle, tam anlamıyla yüzde yüz doğrulukla yapılmalıydı.

Saat altıya geldiğinde Kingsley hepsini iki kez kontrol etmiş ve her şeyin tatmin edici bir şekilde doğru düzenlenmiş olduğundan emin olmuştu. Bilgisayarın bulunduğu binanın en üst katına çıktı. Binlerce valfin ısısı, bu soğuk ve nemli ocak gününde makine dairesini hoş bir şekilde sıcak ve kuru hâlde getiriyordu. Elektrik motorlarının tanıdık vızıltısı ve tele-yazıcının tıkırtısı duyuluyordu.

Kraliyet Astronomu, eski dostları ziyaret ederek keyifli bir sabah ve Trinity ziyafetinde de hoş bir akşam geçirmişti. Şimdi gece yarısına doğru Matematik Laboratuvarı'nda oturmaktansa uyumayı tercih ederdi. Yine de, muhtemelen gidip çılgın adamın neler çevirdiğini görmesinin iyi olacağını düşündü. Bir arkadaşı onu arabayla laboratuvara bıraktı.

Bir süre orada, yağmurun altında kapının açılmasını bekledi. Nihayetinde Kingsley göründü.

“Ah, merhaba, KA,” dedi. “Tam zamanında geldin.”

Bilgisayara giderken merdivenle birkaç kat çıktılar.

“Sonuç almaya başladın mı?”

“Hayır ama sanırım şu an her şeyi çalıştırdım. Bu sabah yazdığım program fonksiyonlarında birkaç hata vardı ve son birkaç saatimi bunların izini sürmek için harcadım. Umarım hepsini yakalamışımdır. Yakaladığımı düşünüyorum. Bilgisayarda bir sorun olmazsa, bir-iki saat içinde iyi sonuçlar alabiliriz. Ziyafet nasıldı?”

Kingsley şunları söylediğinde saat sabahın ikisiydi:

“Eh, neredeyse bitti. Bir-iki dakika içinde sonuçlar çıkmış olur.”

Beş dakika kadar sonra odada yeni bir ses duyuldu, yüksek hızlı baskı gıcirtısı. Baskıdan yaklaşık on metre uzunluğunda ince bir kâğıt bant çıktı. Kâğıttaki delikler, bir insanın bir yılda yardımsız gerçekleştirebileceği bir hesaplamanın sonuçlarını veriyordu.

Kingsley kâğıt bandı tele-yazıcıya koyarken, “Şuna bir bakalım,” dedi. İkisi de sıra sıra rakamların yazılışını seyretti.

“Korkarım yerleşim pek iyi değil. Belki yorumlasam daha iyi olur. İlk üç satır, gözlemlerinizi dikkate almak için hesaplamalara koyduğum parametre setinin değerlerini veriyor.”

“Peki ya davetsiz misafirin konumu?” diye sordu Kraliyet Astronomu.

“Konumu ve kütlesi sonraki dört satırda veriliyor. Ancak çok elverişli bir formda değiller; dedim ya yerleşim çok iyi değil. Bu sonuçları, davetsiz misafirin Jüpiter üzerindeki bir sonraki etkisini hesaplamak için kullanmak istiyorum. Bu rulo bunun için uygun.”

Kingsley makineden yeni çıkmış olan kâğıt bandı gösterdi.

“Fakat tablodaki sayıları gerçekten uygun bir forma indirgemenin önce benim biraz hesaplama yapmam gerekecek. Bunu yapmadan önce, Jüpiter’le ilgili bir şeyler bulmak için bilgisayarını çalıştırırım.”

Kingsley birkaç düğmeye bastı. Ardından, bilgisayarın “okuyucusuna” büyük bir kâğıt bant rulosu koydu. Başka bir düğmeye bastıktan sonra okuyucu ruloyu açmaya başladı.

Kingsley, “Ne olduğunu görüyorsun,” dedi. “Rulo açıldığında, içindeki deliklerden bir ışık parlıyor. Işık daha sonra buradaki kutuya giriyor, burada ışığa duyarlı bir tüpe düşüyor. Bu, makineye bir dizi darbenin girmesine neden oluyor. Şimdi yerleştirdiğim bu rulo, makineye Jüpiter’in konumundaki sapmayı nasıl hesaplayacağına dair talimatları veriyor ancak makine henüz tüm talimatlara sahip değil. Hâlâ davetsiz cismin nerede olduğunu ya da ne kadar büyük olduğunu ya da ne kadar hızlı hareket ettiğini bilmiyor. Bu yüzden makine henüz çalışmaya başlamayacak.”

Kingsley haklıydı. Uzun kâğıt bant rulusunun sonuna gelir gelmez makine durdu. Kingsley küçük bir kırmızı ışığı işaret etti.

“Bu, talimatlar henüz tamamlanmadığı için bilgisayarın durduğunu gösteriyor. Geçen sefer çıkardığımız bant parçası nerede? Hah orada masada, senin yanında.”

Kraliyet Astronomu uzun kâğıt bandı ona uzattı.

“Ve işte bu da eksik bilgi parçasını sağlıyor. Bu içeri girdiğinde, bilgisayar davetsiz misafir hakkında da her şeyi öğrenmiş olacak.”

Kingsley bir düğmeye bastı ve ikinci bant parçası makineye girdi. Okuyucudan geçer geçmez, tıpkı ondan önceki ilk ruloda olduğu gibi, bir dizi katot ışını tüpünde ışıklar yanıp sönmeye başladı.

“İşte başladı. Bundan sonraki bir saat boyunca bilgisayar her dakika on baneli yüz bin sayıyı carpacak. O bunu yapar-

ken biz de biraz kahve yapalım. Acıktım, dün öğleden sonra dörtten beri hiçbir şey yemedim.”

İkisi tüm gece çalıştı. Kingsley, perişan bir ocak sabahında şafak sökerken şunları söylüyordu:

“Evet, işte bu kadar. Tüm sonuçları burada aldık ancak gözlemlerinizi bir karşılaştırma üzerinde çalışmaya başlamadan önce biraz dönüşüme ihtiyaçları var. Bugün kızlardan birine bunu yaptıracam. Baksana, KA, bu akşam birlikte yemek yiyelim, sonra her şeyi dikkatle gözden geçiririz. Belki şimdi geçip biraz uyumak istersin. Ben laboratuvar elemanları gelene kadar burada kalacağım.”

O gece akşam yemeğinden sonra, Kraliyet Astronomu ve Kingsley, Kingsley’nin üniversitedeki odasında tekrar birliktediler. Akşam yemeği özellikle iyi geçmişti ve ikisi de alev alev yanan ateşe yaklaşıırken oldukça rahattı.

44 Kraliyet Astronomu ateşe doğru başını sallayarak, “Bugünlerde kapalı ocaklar hakkında çok fazla saçmalık duyuyoruz,” dedi. “Güya bilimsel olmaları gerekiyor ama bunların hiçbir bilimsel yanı yok. En iyi ısı biçimi, açık ateşten yayılan ısıdır. Kapalı sobalar, yalnızca solunması son derece rahatsız edici olan çok fazla sıcak hava üretir. İnsanı ısıtmadan boğarlar.”

Kingsley, “Çok mantıklı,” diye ekledi. “Ben kendim hiç o tarzda bir ocak kullanmadım. Şimdi, işe başlamadan önce biraz portoya ne dersin? Ya da madeira, bordeaux veya burgonya?”

“Çok iyi olur, ben burgonya alayım lütfen.”

“Güzel, oldukça güzel bir Pommard ‘57 var.”

Kingsley iki büyük bardak doldurdu, yerine döndü ve devam etti:

“İşte hepsi burada. Mars, Jüpiter, Uranüs ve Neptün için hesapladığım değerler. Gözlemlerinizi olan uyum fevkalade

de iyi. Buradaki ana sonuçların bir tür özetini bu dört sayfada yaptım, her gezegen için bir sayfa. Bakabilirsin.”

Kraliyet Astronomu bir süre sayfalara baktı.

“Bu çok etkileyici, Kingsley. Senin bu bilgisayar kesinlikle harika bir aletmiş. Peki şimdi tatmin oldun mu? Her şey yerli yerine oturuyor. Her şey, güneş sistemini istila eden bir dış cisim hipotezine uyuyor. Kütlesi, konumu ve hareketinin ayrıntıları var mı? Burada verilmemiş.”

“Evet, o da var,” diye yanıtladı Kingsley, büyük bir dosyadan başka bir sayfa alarak.

“Ve işte tam da burada sorun ortaya çıkıyor. Kütle Jüpiter’in yaklaşık üçte ikisinde beliriyor.”

Kraliyet Astronomu sırttı.

“Toplantıda en azından Jüpiter’e eşit olacağını tahmin ettiğini sanıyordum.”

Kingsley homurdandı.

“Dikkatimi dağıtan şeyleri göz önünde bulundurursak bu hiç de kötü bir tahmin değildi, KA ama güneş merkezli mesafeye baksana, 21.3 astronomik birim, Dünya’nın Güneş’e olan mesafesinin sadece 21.3 katı. Bu imkânsız.”

“Nedenini anlamıyorum.”

“O mesafeden çıplak gözle kolayca görülebilmeli. Binlerce insan bunu görebilmeliydi.”

Kraliyet Astronomu başını salladı.

“Bu, Jüpiter ve Satürn gibi bir gezegen olması gerektiği anlamına gelmiyor. Çok daha yüksek bir yoğunluğa ve daha düşük bir aklık derecesine sahip olabilir. Bu, onu çıplak gözle çok zor seçilebilen bir nesne hâline getirebilir.”

“Öyle olsa bile, KA, teleskopik gökyüzü araştırmalarının bazıları onu yakalayabilirdi. Gece gökyüzünde görülebilir, Orion’un güneyinde bir yerde. İşte koordinatlar; sağ açıklığı 5 saat 46 dakika, dik açıklığı eksi 30 derece 12 dakika. Gökyüzünün ayrıntılarını pek iyi bilmiyorum ama orası Orion’un güneyinde bir yer, değil mi?”

Kraliyet Astronomu yeniden sırttı.

“En son ne zaman teleskopla gökyüzüne baktın, Kingsley?”

“Hmm, yaklaşık on beş yıl önce sanırım.”

“Nasıl oldu bu?”

“Gözlemevinde bir grup ziyaretçiye göstermek zorundaydım.”

“Peki o zaman, sence şimdi tartışmak yerine Gözlemevi’ne gidip ne görebildiğimize bakmamız gerekmiyor mu? Bana öyle geliyor ki bu davetsiz misafir diye adlandırdığımız şey hiç de katı bir kütle olmayabilir.”

“Yani bir gaz bulutu olabilir mi? Aslında bu bazı açılardan daha iyi olurdu. Yoğunlaşmış bir cisim kadar kolay görülmezdi. Ancak bulutun oldukça lokalize olması ve çapının Dünya’nın yörüngesinden daha büyük olmaması gerekirdi. Oldukça yoğun bir bulut türü de cm^3 başına yaklaşık 10^{-10} gr olmalı. Belki de oluşum sürecindeki küçük bir yıldız?”

Kraliyet Astronomu başını salladı.

“Orion gibi çok büyük nebulaların cm^3 başına 10^{-21} gibi ortalama yoğunluklara sahip olduklarını biliyoruz. Öte yandan yoğunluğu cm^3 başına 1 gr olan Güneş gibi yıldızlar daima büyük gaz bulutlarının içinde biçimleniyorlar. Bu da elbette bir uçta cm^3 ’te 10^{-21} gr, diğer uçta yıldız yoğunluklarına varan çeşitlilikte yoğunluklara sahip gaz parçaları olması gerektiği anlamına geliyor. Senin cm^3 ’te 10^{-10} gr da bu aralığın ortalarına denk geliyor ve bana oldukça akla yatkın görünüyor.”

“Bunun doğruluk payı oldukça yüksek, KA. Bu yoğunlukta bulutlar mutlaka vardır diye düşünüyorum. Ayrıca Gözlemevi’ne gitmek konusunda haklısın. Sen şarabını bitirirken ben de Adams’ı bir arayayım, bir de taksi bulayım.”

Üniversite Gözlemevi’ne vardıklarında gökyüzü bulutlu, hava soğuktu ve nemli saatler boyunca beklemelerine rağmen o gece yıldızları göremediler. Ve ertesi gece de ondan

sonraki gece de... Böylece Cambridge, tıpkı bir asırdan fazla bir süre önce Neptün gezegenini keşfedebilme onurunu kaybettiği gibi, Kara Bulut'u keşfetme onurunu da kaybetmişti.

17 Ocak'ta, Herrick'in Washington ziyaretinin ertesi günü, Kingsley ve Kraliyet Astronomu yine birlikte Erasmus'ta yemek yediler. Akşam yemeğinden sonra yine Kingsley'nin odasına gittiler. Yine ateşin önüne oturup Pommard '57 içtiler.

"Neyse ki yine bütün gece oturmak zorunda değiliz. Gökyüzü açılırsa Adams'ın arayıp haber vereceğine güvenebiliriz."

Kraliyet Astronomu, "Yarın artık gerçekten Herstmonceux'e dönmem gerekiyor," dedi. "Sonuçta orada da teleskoplarımız var."

"Belli ki bu lanet olası hava seni de benim gibi üzdü. Bak, KA, ben elimiz açık oynamaktan yanayım. Pasadena'daki Marlowe'a göndermek üzere bir telgraf hazırladım. İşte burada. Orada bulutlu gökyüzü engeline takılmazlar."

Kraliyet Astronomu, Kingsley'nin elindeki kâğıda baktı.

Lütfen beş saat kırk altı dakika sağ açıklıkta olduğandışı bir cisim olup olmadığını bildiriniz. Dik açıklık eksi otuz derece on iki dakika. Cismin kütlesi üçte iki Jüpiter, hız doğrudan Dünya'ya doğru saniyede yetmiş kilometre. Güneş merkezli mesafe 21.3 astronomik birim.

"Göndereyim mi?" diye sordu Kingsley kaygıyla.

Esnemesini kibarca bastırarak, "Gönder, uykum geldi," dedi Kraliyet Astronomu.

Kingsley'nin ertesi sabah saat dokuzda bir dersi vardı, bu yüzden saat sekizden önce banyo yaptı, giyindi ve tıraş oldu. "Çingenesi" kahvaltı sofrasını kurmuştu.

"Size bir tel var, efendim," dedi.

Kingsley hızlı bir bakışla "tel" in telgraf olduğunu anladı.

Marlowe'dan bu kadar çabuk yanıt almalarının inanılmaz olduğunu düşündü. Telgrafi açınca daha da şaşırdı.

Zorunlu Siz ve Kraliyet Astronomu derhal tekrar ediyorum derhal Pasedana'ya gelmelisiniz. New York'a giden 15.00 uçağına yetişin. Biletler Pan American, Victoria Hava Terminali'nde. Vize düzenlemeleri Amerikan Büyükelçiliği'nde. Araba Los Angeles havaalanında bekliyor.

HERRICK.

Uçak yavaş yavaş havada yükseldi ve batıya doğru yöneldi. Kingsley ve Kraliyet Astronomu koltuklarında rahatladılar. Kingsley o sabah telgrafi açtığından beri ilk kez kendini rahat hissediyordu. Önce dersini ertelemek zorunda kalmış, sonra tüm konuyu Fakülte Sekreterliği'yle tartışmıştı. Üniversiteden bu kadar kısa sürede ayrılmak kolay olmamıştı ama sonunda gerekli ayarlamalar yapılmıştı. O sırada saat on birdi. Londra'ya gitmek, vizesini almak, biletleri almak ve Victoria'dan Londra Havaalanı'na giden otobüse binmek için üç saati kalmıştı. Bir hayli telaşlı geçmişti bu saatler. Yurtdışına sıklıkla seyahat eden Kraliyet Astronomu için işler biraz daha kolaydı, böyle acil durumlar için pasaport ve vizesi hazırды.

İkisi de yolculukta okumak için birer kitap çıkardı. Kingsley, Kraliyet Astronomu'nun kitabına bakınca haydutlar arasında bir silahlı çatışma resmeden hareketli bir kapak gördü.

"Kimbilir bunu bitirince ne okuyacak," diye düşündü.

Kraliyet Astronomu, Kingsley'nin kitabına baktı: *Herodot Tarihi*.

"Tanrım, bu bitince de Thukididis okur herhalde," diye düşündü.

Kaliforniya Sahnesi

Şimdi Kingsley'nin telgrafının Pasadena'da yarattığı şaşkınlığı anlatmak gerek. Washington'dan döndükten sonraki sabah Herrick'in ofisinde bir toplantı yapıldı. Toplantıya Marlowe, Weichart ve Barnett katıldı. Herrick, Kara Bulut'un gelişinin yaratacağı etkilere ilişkin dengeli bir görüşe bir an önce ulaşmanın önemini açıkladı.

“Geldiğimiz nokta şu: Gözlemlerimiz bulutun bize ulaşmasının yaklaşık on sekiz ay süreceğini gösteriyor ya da en azından bu oldukça olası görünüyor. Şimdi, bulutun kendisi hakkında ne söyleyebiliriz? Güneş'le bizim aramıza girdiğinde Güneş ışınlarından önemli miktarda kayıp yaşayacak mıyız?”

Marlowe dumanını tüttürerek, “Daha fazla bilgi olmadan bunu söylemek çok zor,” dedi. “Şu anda bulutun bize oldukça yakın olan küçük bir tip mi, yoksa uzaktaki büyük bir bulut mu olduğunu bilmiyoruz. Ve içerdiği materyalin yoğunluğu hakkında da hiçbir fikrimiz yok.”

Weichart, “Bulutun hızını elde edebilseydik, o zaman ne kadar büyük olduğunu ve ne kadar uzakta olduğunu bilebilirdik,” dedi.

“Evet, ben de bunu düşünüyordum,” diye devam etti Marlowe. “Avustralyalı radyocu çocuklar bizim için bu bil-

giye ulaşabilirler. Bulutun esas olarak hidrojen den oluşması oldukça muhtemel ve 21 cm'lik çizgide bir Doppler kayması hesaplaması elde etmek de mümkün olmalı."

Barnett, "Çok iyi fikir," dedi. "Bu iş için adamımız kesinlikle Sidney'deki Leicester. Hemen ona bir telgraf çekmeliyiz."

Herrick, "Bunun bizim işimiz olduğunu sanmıyorum, Bill," diye araya girdi. "Biz kendi yapabileceklerimize bağlı kalalım. Raporumuzu gönderdiğimizde, radyo ölçümleri hakkında Avustralyalılarla iletişime geçmek Washington'ın işi olacak."

"Ama bu meseleye dahil edilecek ekibin kesinlikle Leicester'in ekibi olduğu konusunda net bir tavsiyede bulunmalıyız?"

"Evet, bunu yapabiliriz ve yapmalıyız da. Benim demek istediğim, bu tür bir girişimi bizim başlatmamamız gerektiğiydi. Tüm bunların muhtemelen ciddi siyasi sonuçları olacak ve işin bu kısmından uzak durmamız gerektiğini hissediyorum."

"Çok doğru," diye araya girdi Marlowe. "Politika, dahil olmak istediğim en son şey. Ama belli ki bulutun hızını anlayabilmek için radyocu çocuklara ihtiyacımız var. Bulutun kütlesi ise daha zor bir konu. Görebildiğim kadarıyla en iyi yol, belki de tek yol, gezegensel sapmalar üzerinden olabilir."

"Bu çok arkaik bir yöntem, değil mi?" diye sordu Barnett. "Kim yapıyor bunu? İngilizler sanırım."

"Evet, hmm," diye mırıldandı Herrick, "belki de mesele nin bu yönünü vurgulamasak daha iyi. Ama Kraliyet Astronomu muhtemelen bu konuda iletişime geçilecek en ideal kişi olacaktır. Raporda bu noktaya da değineceğim ki rapora en kısa zamanda başlamalıyım. Sanırım ana noktalarda anlaştık. Başka bir şey söylemek isteyen var mı?"

Marlowe, "Hayır, zemini epeyce inceledik, gidebileceği-

miz noktaya kadar gittik,” dedi. “Sanırım son birkaç gündür ihmal ettiğim birkaç işe geri döneceğim. Sen de raporu bitirmek istiyorsundur. İyi ki raporu ben yazmak zorunda değilim.”

Ve böylece Herrick’in ofisinden çıktılar ve onu raporu yazmaya başlaması için yalnız bıraktılar; o da derhal rapor üzerinde çalışmaya başladı. Barnett ve Weichart, Caltech’e döndü. Marlowe kendi ofisine gitti. Ama çalışmak imkânsızdı, bu yüzden birkaç meslektaşının bulunduğu kütüphaneye doğru yürüdü. Öğle yemeği saatinin geldiği konusunda genel bir fikir birliği oluşana kadar, galaktik çekirdeğin yıldızlarının renk-büyüklik diyagramına dair canlandırıcı bir sohbetle vakit geçirdi.

Marlowe öğle yemeğinden döndüğünde sekreter onu arıyordu. “Size bir telgraf var, Dr. Marlowe.”

Kâğıt parçasındaki kelimeler devasa bir boyutta gibi görünüyordu:

Lütfen beş saat kırk altı dakika sağ açıklıkta olağandışı bir cisim olup olmadığını bildiriniz. Dik açıklık eksi otuz derece on iki dakika. Cismin kütlesi üçte iki Jüpiter, hız doğrudan Dünya’ya doğru saniyede yetmiş kilometre. Güneş merkezli mesafe 21.3 astronomik birim.

Marlowe afallamış bir haykırışla Herrick’in ofisine koştu ve kapı çalma formalitesini atlayarak içeri daldı.

“Burada!” diye bağırdı. “Bilmek istediğimiz her şey burada.”

Herrick telgrafı inceledi. Sonra biraz alaycı bir şekilde gülümsedi ve dedi ki:

“İşte bu işleri biraz değiştiriyor. Görünüşe göre Kingsley ve Kraliyet Astronomu’na danışmamız gerekecek.”

Marlowe hâlâ heyecanlıydı.

“Durumu teşhis etmek kolay. Kraliyet Astronomu gezegenlerin hareketleriyle ilgili gözlem materyalleri sağlamış ve

Kingsley de hesaplamaları yapmıştır. Eğer ben bu ikisini biraz olsun tanıyorsam, ortada bir hata ihtimalinin olmadığını söyleyebilirim.”

“Peki, hızlı bir kontrol yapmak gayet kolay. Cisim 21.3 astronomik birim uzaktaysa ve saniyede yetmiş kilometre hızla bize doğru hareket ediyorsa, bize ne kadar sürede ulaşması gerektiğini kısa sürede bulabiliriz ve cevabı Weichart’ın yaklaşık on sekiz ay tahminiyle karşılaştırabiliriz.”

“Haklısın,” dedi Marlowe. Daha sonra açıklamaları ve rakamları bir kâğıda not etti:

Mesafe 21.3 astr. birim = 3×10^{14} cm. yaklaşık olarak.

Bu mesafeyi 70 km hızla kat etmek için gereken süre saniye başına = $3 \times 10^{14} / 7 \times 10^6 = 4,3 \times 10^7$ saniye = 1,4 yıl = yaklaşık 17 ay.

“İnanılmaz bir uyum,” diye haykırdı Marlowe. “Ayrıca, verdikleri konum da bizim tespit ettiğimiz konumla neredeyse bire bir aynı. Her şey birbirine uyuyor.”

“Bu, raporumu çok daha zor bir mesele hâline getiriyor,” dedi Herrick kaşlarını çatarak. “Aslında Kraliyet Astronomu ile istişare içinde yazılmalı. Bence onu ve Kingsley’yi mümkün olan en kısa sürede buraya getirmeliyiz.”

“Kesinlikle katılıyorum,” diye onayladı Marlowe. “Sekretere hemen talimat verin. Yarından sonraki sabah otuz altı saat içinde onları buraya getirmek mümkün olmalı. Daha da iyisi Washington’daki arkadaşlarınızın düzenlemeleri yapılması olur. Rapora gelince; üç bölüm hâlinde yazmak iyi olmaz mı? Birinci bölüm burada, gözlemevindeki keşiflerimizle ilgili olabilir. İkinci bölüm Kingsley ve Kraliyet Astronomu tarafından sağlanacak ve üçüncü bölüm, vardığımız sonuçların, özellikle de İngilizler buraya geldiğinde ulaştığımız sonuçların raporu olacak.”

“Söylediklerin çok mantıklı, Geoff. Arkadaşlarımız gele-
ne kadar birinci bölümü bitirebilirim. İkinci bölümü onlara
bırakabiliriz ve son olarak da vardığımız sonuçları değerlen-
direbiliriz.”

“Mükemmel. Sanırım yarına kadar halledersin. Peki öy-
leyse, Alison’ı yarın akşam yemeğe getirsene?”

“Çok iyi olur ama eğer yarın öğleden sonraya kadar yeti-
şebilirsem. O zamana kadar bunu erteleyebilir miyim?”

“Tabii, sorun değil. Yarın haber ver yeter,” dedi Marlowe
ayağa kalkarken.

Marlowe ayrılırken Herrick, “Bu mesele epey ciddi, değil
mi?” dedi.

“Kesinlikle öyle. Knut Jensen’in çektiği fotoğrafları ilk
gördüğümde bir önseziye kapılmıştım. Bu telgraf gelene
kadar durumun ne denli kötü olduğunu fark etmemiştim.
Yoğunluk cm’te 10^{-9} ila 10^{-10} gr aralığında görünüyor. Bu, bu-
lutun Güneş ışığını tamamen bloke edeceği anlamına gelir.”

53

Kingsley ve Kraliyet Astronomu 20 Ocak sabahı erken sa-
atlerde Los Angeles’a vardı. Marlowe onları havaalanında
karşlamak için bekliyordu. Hızlı bir kahvaltının ardından
Pasadena’ya giden otobana ulaştılar.

Kingsley, “Aman Tanrım, Cambridge’den ne kadar farklı,”
diye homurdandı. “Saatte yirmi beş kilometre yerine yüz ki-
lometre, sonsuz yağmur yerine masmavi gökyüzü, sabah bu
kadar erken saatlerde bile sıcaklık on beş derece civarında.”

Atlantik’i geçtikten sonra New York’ta birkaç saat bekledi-
ği uzun uçuştan ve sonra da gece boyunca süren ABD içinde-
ki yolculuktan sonra bitkin düşmüştü. Hava yolculuklarının
özet: İlginç bir şey yapamayacak kadar kısa ancak yoracak
kadar uzun. Yine de bir yüzyıl önce insanların yapmak zo-
runda olduğu, bir yıl boyunca deniz üstünde geçen yolculuk-
lardan çok daha iyi olduğu kesindi. Uzun bir uyku çekmek

isterdi ama Kraliyet Astronomu doğrudan Gözlemevi'ne gitmeye istekliyse, kendisinin de onunla gitmesi gerektiğini düşündü.

Toplantı, Kingsley ve Kraliyet Astronomu, Gözlemevi'nin daha önce tanışmadıkları üyeleriyle tanıştırdıktan ve eski dostlarla selamlaştıktan sonra kütüphanede başladı. Geçen hafta Jensen'ın keşfini tartışmak için bir araya gelen aynı gruba bu defa İngiliz konuklar da katılmıştı.

Marlowe bu keşfi, kendi gözlemlerini, Weichart'ın argümanlarını ve vardıkları şaşırtıcı sonucu kısa ve öz bir şekilde anlattı.

"Telgrafınız neden bu kadar ilgimizi çekti şimdi anlıyorsunuz, değil mi?" diye bitirdi.

"Gayet iyi anlıyoruz," diye yanıtladı Kraliyet Astronomu. "Bu fotoğraflar çok dikkat çekici. Bulutun merkezinin konumunun sağ açıklığını 5 saat 49 dakika, dik açıklığını ise eksi 30 derece 16 dakika olarak belirlemişsiniz. Bu, Kingsley'nin hesaplamalarıyla mükemmel bir uyum içinde gibi görünüyor."

"Şimdi siz ikiniz bize araştırmalarınız hakkında kısa bir bilgi verir misiniz?" dedi Herrick. "Belki Kraliyet Astronomu bize gözlemsel kısımlardan bahsedebilir ve sonra Dr. Kingsley hesaplamaları hakkında biraz bilgi verebilir."

Kraliyet Astronomu gezegenlerin, özellikle de dış gezegenlerin konumlarında keşfedilen değişimleri anlattı. Hata içermediklerinden emin olmak için gözlemlerin nasıl dikkatlice kontrol edildiğini aktardı. Bay George Green'in çalışmalarına atıfta bulunmayı da ihmal etmedi.

"Yine başladı," diye düşündü Kingsley.

Ancak toplantıdakilerin gerikalanı Kraliyet Astronomu'nu ilgiyle dinliyordu.

"İşte böyle," diye bitirdi, "Sözü Dr. Kingsley'ye bırakıyorum; o size hesaplamalarının temelini özetleyecek."

Kingsley, “Söylenecek fazla bir şey yok,” diye başladı. “Kraliyet Astronomu’nun az önce bize anlattığı gözlemlerin doğruluğunu kabul edersek –ve bunu kabul etmekte ilk başta biraz isteksiz olduğumu itiraf etmeliyim– gezegenlerin güneş sistemine davetsiz giren bir cismin ya da materyalin yerçekimsel etkisi tarafından saptırıldığı açıktı. Sorun, davetsiz materyalin konumunu, kütlelerini ve hızını hesaplamak için gözlemlenen bu sapmaları kullanmaktaydı.”

“Materyalin noktasal kütle gibi davrandığı temeline dayanarak mı çalıştınız?” diye sordu Weichart.

“Evet, her halükârda yapılacak en iyi şey bu gibi görünüyordu. Kraliyet Astronomu genişleyen bir bulut olasılığından bahsetmişti. Ama itiraf etmeliyim ki ben nispeten küçük boyutlu yoğunlaşmış bir cisim olarak düşünmüştüm. Bu fotoğrafları görünce bulut fikrini daha yeni yeni özümsemeye başladım.”

“Peki bu yanlış varsayımınızın hesaplamaları ne kadar etkilediğini düşünüyorsunuz?” diye soruldu.

“Neredeyse hiç. Gezegenel sapmalar söz konusu olduğunda, bu bulutla çok daha yoğun bir cisim arasındaki fark oldukça küçük olacaktır. Belki de benim sonuçlarım ve gözlemleriniz arasındaki küçük farklılıklar da bundan kaynaklanıyordur.”

Marlowe, anason dumanının içinden, “Evet, bu çok açık,” diye araya girdi. “Sonuçlara ulaşmak için ne kadar bilgiye ihtiyacınız vardı? Tüm gezegenlerin sapmalarını kullandınız mı?”

“Bir gezegen yeterliydi. Eğer böyle isimlendireceksek Bulut’la ilgili hesaplamaları yapmak için Satürn gözlemlerinden yararlandım. Bulutun konumunu, kütlelerini vs. belirledikten sonra, hesabı diğer gezegenler için tersine çevirdim ve böylece Jüpiter, Mars, Uranüs ve Neptün’ün sapmalarının ne olması gerektiği de çözüldü.”

“Öyleyse sonuçlarınızı gözlemlerle karşılaştırabildiniz mi?”

“Kesinlikle. Karşılaştırma, burada yanımda getirdiğim bu tablolarla kayıtlı. Onları dağıtacağım. Oldukça uyumlu olduklarını görebilirsiniz. Zaten bu sayede vardığımız sonuçtan makul düzeyde emin olduk ve telgrafi göndermeye karar verdik.”

Weichart, “Şimdi sadece tahminlerinizin benimkiyle nasıl karşılaştırıldığını bilmek istiyorum,” dedi. “Bana Bulut’un Dünya’ya ulaşması yaklaşık on sekiz ay sürecekmış gibi geldi. Sizin vardığınız kanı neydi?”

Marlowe, “Bunu ben zaten kontrol ettim, Dave,” dedi. “Oldukça uyumlu. Dr. Kingsley’nin değerleri yaklaşık on yedi ay sonucunu veriyor.”

“Belki bundan biraz daha az,” dedi Kingsley. “Bulut’un Güneş’e yaklaşırken hızlanacağını hesaba katmazsak on yedi ayımız var demektir. Şu anda saniyede yaklaşık yetmiş kilometre hızla hareket ediyor ancak Dünya’ya ulaştığında yaklaşık seksen kilometreye kadar hızlanmış olacaktır. Yani Bulut’un Dünya’ya ulaşması için gereken süre yaklaşık on altı ayda tamamlanır.”

Herrick sessizce tartışmanın dümenine geçti.

“Pekâlâ, artık birbirimizin bakış açısını anladığımıza göre, hangi sonuçlara varabiliriz? Görünen o ki hepimiz bir tür yanlış anlama içindeydik. Kendi açımızdan, biz güneş sisteminin oldukça dışında yatan çok daha büyük bir bulut olduğunu düşündük. Kingsley kendisinin de belirttiği gibi, güneş sistemi içinde yoğunlaşmış bir cisim olduğunu düşünmüş. Gerçek bu görüşlerin arasında bir yerde. Güneş sisteminin içinde zaten var olan nispeten küçük bir bulut söz konusu. Bunun hakkında ne söyleyebiliyoruz?”

“Epey bir şey,” diye yanıtladı Marlowe. “Bulut’un açılal çapını iki buçuk derece olarak ölçmüştük, bu ölçüm Dr. Kingsley’nin yaklaşık 21 astronomik birim mesafesiyle bir

araya geldiğinde Bulut'un Güneş'ten Dünya'ya olan mesafeye yaklaşık olarak eşit bir çapa sahip olduğunu gösteriyor.”

Kingsley, “Evet ve bu boyutla Bulut'un içeriğindeki maddenin yoğunluğunu da hemen tahmin edebiliriz,” diye devam etti. “Bana bulutun hacmi kabaca 10^{40} cc gibi görünüyor. Kütlesi yaklaşık 1.3×10^{30} gram, bu da cm^3 başına 1.3×10^{-10} gramlık bir yoğunluk veriyor.”

Toplantıdaki küçük katılımcı grubun üzerine bir sessizlik çöktü. Sessizliği bozan Emerson oldu.

“Bu korkunç yükseklikte bir yoğunluk. Eğer gaz bizimle Güneş arasına girerse, Güneş'in ışığını tamamen engeller. Yeryüzü buz gibi soğuyacak demek bu!”

Barnett, “Mutlaka bu şekilde gerçekleşmesi gerekmez,” diye araya girdi. “Gazın kendisi ısınabilir ve bu ısı Bulut'un içinden akarak Yeryüzü'ne aktarılabilir.”

“Bu, Bulut'un ısınması için ne kadar enerji gerektiğine bağlı,” dedi Weichart.

Kingsley, “Ayrıca opaklığına ve yüz kadar başkaca faktöre de,” diye ekledi. “Gazdan yeterli ısı akışının bana pek olası görünmediğini söylemeliyim. Gelin onu normal bir sıcaklığa getirebilmek için gereken enerjiyi hesaplayalım.”

Tahtaya çıktı ve şunları yazdı:

Bulut kütlesi 1.3×10^{30} gram.

Bulut'un bileşimi muhtemelen hidrojen gazıdır, çoğunlukla nötr formdadır.

Gazın sıcaklığını T derece yükseltmek için gereken enerji $1.5 \times 1.3 \times 10^{30} RT$ erg

Burada R gaz sabitidir. Güneş tarafından yayılan toplam enerjiye L dersek, sıcaklığı yükseltmek için gereken süre $1.5 \times 1.3 \times 10^{30} RT/L$ saniye

$R = 8.3 \times 10^7$ ise, $T = 300$, $L = 4 \times 10^{33}$ erg/saniye yaklaşık 1.2×10^7 saniyelik bir süre verir. Yani yaklaşık 5 ay.

Weichart, “Bu hesap doğru görünüyor,” diye yorumladı. “Ve varılan sonucun da minimum bir tahmin olduğunu da söyleyebilirim.”

“Öyle,” diye başını salladı Kingsley. “Ve minimum bile zaten Bulut’un bizi geçmesinden çok daha uzun bir süre. Saniyede 80 kilometre hızla Dünya’nın yörüngesini yaklaşık bir ay içinde süpürecek. Bu yüzden bana oldukça kesin görünüyor ki eğer Bulut bizimle Güneş arasına girerse, Güneş’ten gelen ısıyı tamamen keser.”

“Eğer Bulut bizimle Güneş arasına girerse diyorsun. Sence bizi ıskalama ihtimali var mı?” diye sordu Herrick.

“Kesinlikle bir şans var, hatta oldukça büyük bir şans olduğunu da söyleyebilirim. Şuraya bakın.”

Kingsley tekrar tahtaya geçti.

“İşte Dünya’nın Güneş etrafındaki yörüngesi. Şu anda buradayız. Ve Bulut da, oranlayarak çizersek, işte burada. Eğer bu şekilde, Güneş’e doğru kararlı şekilde hareket ediyorsa o zaman Güneş’i bloke edeceği kesin. Ama eğer ikinci şekilde hareket ediyorsa, o hâlde bizi tamamen ıskalayabilir.”

Dünya’nın yörüngesi

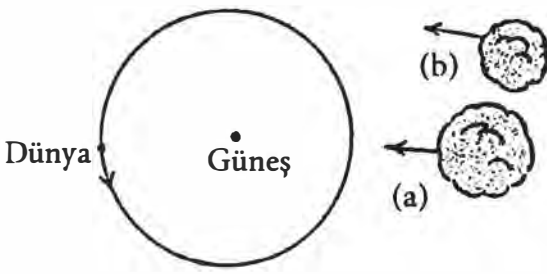
Güneş’i ıskalama yönü

(b)

(a)

Güneş’e doğru hareket

Kingsley’nin mevcut durum çizimi.

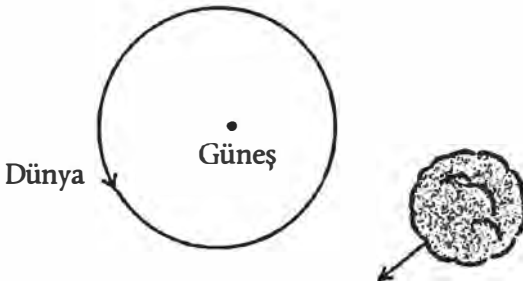
Kingsley'nin on altı aylık zaman içindeki vaziyete dair çizimi.

Barnett, “Bana biraz şanslıymışız gibi geliyor,” derken huzursuzca güldü. “Dünya’nın Güneş etrafındaki hareketi nedeniyle, Bulut on altı ay sonra geldiğinde Dünya, Güneş’in uzak tarafında olacak.”

Marlowe, “Bu, yalnızca Bulut’un Güneş’e Dünya’ya ulaşmadan daha önce ulaşacağı anlamına gelir. Ama Kingsley’nin (a) durumunda olduğu gibi, Güneş’in önüne geçtiğinde ışığın engellenmesini durdurmaz,” dedi.

“(a) ve (b) durumlarınızla ilgili nokta şu ki,” dedi Weichart, “(a) durumunu sadece Bulut’un Güneş etrafında neredeyse tam olarak sıfır açısal momentuma sahip olması hâlinde elde edersiniz. Sadece çok hafif bir açısal momentumla bile (b) durumu gerçekleşir.”

“Kesinlikle öyle. Tabii ki benim çizdiğim (b) durumu sadece bir örnek. Bulut diğer taraftan da Güneş ve Dünya’yı eşit derecede ısıkalayabilir, şöyle göstereyim:”

“Bulut’un Güneş’e doğru kararlı bir şekilde gelip gelmediğini söyleyebilecek bir verimiz var mı?” diye sordu Herrick.

“Gözlemsel açıdan yok,” diye yanıtladı Marlowe. “Kingsley’nin mevcut duruma ilişkin çizimine bakın. Yalnızca çok küçük bir hız farkı bile büyük bir fark yaratır, Bulut’un bize çarpması ile tamamen kaybolması arasındaki fark kadar büyük bir fark yaratır. Hangisinin olacağını henüz söyleyemeyiz ancak Bulut yaklaşırken bunu öğrenebiliriz.”

“Yani yapılması gereken en önemli şeylerden biri bu,” diyerek tamamladı Herrick.

“Teorik açıdan başka bir şey söyleyebilir misin?”

“Hayır, söyleyebileceğimizi sanmıyorum; hesaplamalar yeterince net değil.”

Kraliyet Astronomu, “Hesaplamalara güvenmediğini duy-
mak şaşırtıcı, Kingsley,” dedi.

“Hesaplarım senin gözlemlerine dayanıyordu, KA! Her
neyse, Marlowe’a katılıyorum. Yapılacak şey Bulut’u yakı-
ndan takip etmek. Bir isabet mi, yoksa bir ıska mı yaşayacağı-
mızı çok zorlanmadan görmek mümkün olmalı. Bir ya da iki
ay içinde bunu yapabiliriz sanıyorum.”

“Doğru!” diye yanıtladı Marlowe. “Bu şeyi bundan böyle al-
tından yapılmış gibi dikkatle izleyeceğimize güvenebilirsiniz.”

Öğle yemeğinden sonra Marlowe, Kingsley ve Kraliyet Ast-
ronomu, Herrick’in ofisinde oturuyordu.

Herrick ortak rapor yazma planını onlara açıkladı.

“Bana kalırsa vardığımız sonuçlar çok açık. Teyit etmek
için özetleyeyim.

1. Güneş sistemine uzaydan bir gaz bulutu nüfuz etti.
2. Neredeyse direkt olarak bize doğru hareket ediyor.
3. Bundan yaklaşık on altı ay sonra Dünya’nın yakınlarına ulaşacak.
4. Yaklaşık bir ay kadar çevremizde kalacak.

Dolayısıyla, Bulut'un materyali Güneş ile Dünya arasına girerse, Dünya karanlığa gömülür. Gözlemler bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini anlayabilmek için henüz yeterince net değil ancak daha detaylı incelemeler bu konuyu netleştirmemize yardımcı olacaktır.”

“Ayrıca sanırım gelecekteki gözlemler konusunda biraz daha ileri de gidebiliriz,” diye devam etti Herrick.

“Optik gözlemler, var olan bütün enerjimizle buradan yürütülecek. Bu sırada Avustralyalı radyo astronomlarının çalışmalarının, özellikle Bulut'un görüş hattı hareketini izleme konusunda bizim çalışmalarımızı tamamlayacağını da düşünüyoruz.”

“Bu, durumu takdire şayan bir şekilde özetliyor sahiden,” diye onayladı Kraliyet Astronomu.

“Dördümüzün imzasıyla raporu yazmaya son sürat devam etmeyi ve konunun derhal devlet yetkililerine iletilmesini öneriyorum. Bütün meselenin çok gizli olduğunu veya en azından bunu çok gizli bir mesele gibi ele almamız gerektiğini söylememe gerek yok herhalde. Bu kadar çok kişinin durumun farkında olması talihsiz oldu ancak inanıyorum ki herkesin büyük bir sağduyuyla ilerleyeceğine güvenebiliriz.”

Kingsley bu noktada Herrick ile aynı fikirde değildi. Ayrıca kendini çok yorgun hissediyordu ve bu da pek tabii ki aklındakileri normalden çok daha şiddetli ifade etmesine neden oluyordu.

“Üzgünüm, Dr. Herrick ama bu noktada size hiç katılmıyorum. Bizim gibi biliminsanlarının kuyruğunu sallayıp, ‘Lütfen, efendim, işte raporumuz. Lütfen sırtımızı sıvazlayın ve içinizden gelirse bize bir ödül bisküvisi verin,’ diye yalvaran köpekler gibi politikacılara gitmesi için hiçbir neden göremiyorum. Ortada ciddi bir stres kaynağı yokken, normal zamanlarda bile toplumu doğru dürüst yönetemeyen bir insan kalabalığıyla uğraşmanın en ufak bir faydası olacağını

sanmıyorum. Ne yani, politikacılar Bulut'un gelişini durdurmak için kanunlar mı çıkaracak? Güneş ışığının kesilmesini önleyebilecekler mi? Bunları yapmaya güçleri varsa elbette her şekilde onlara danışmalısınız ama yapamayacaklarsa onları tamamen resmin dışında tutalım."

Dr. Herrick oldukça kararlı ve net görünüyordu.

"Üzgünüm, Kingsley ama gördüğüm kadarıyla Birleşik Devletler Hükümeti ve İngiliz Hükümeti kendi halklarımızın demokratik olarak seçilmiş temsilcileridir. Bu raporu sunmayı ve hükümetlerimiz bu konuda bir açıklama yapana kadar da sessiz kalmayı açıkça görevimiz olarak görüyorum."

Kingsley ayağa kalktı.

"Nezaketsiz gibi görünüyorsam özür dilerim. Yorgunum. Gidip biraz uyumak istiyorum. Dilerseniz raporunuzu gönderin. Ancak eğer kamuoyuna karşı sessiz kalırsam bunun kendimi herhangi bir zorunluluk altında hissettiğimden kaynaklı ya da görev bilinciyle değil, zaten bir şeyler söylemek istemediğim için olacağını da anlayın lütfen. Şimdi izin verirseniz, otelime gitmek istiyorum."

Kingsley çıktığında Herrick, Kraliyet Astronomu'na baktı.

"Dr. Kingsley biraz şey görünüyor... ee..."

"Biraz dengesiz mi?" dedi Kraliyet Astronomu. Gülümse-di ve devam etti:

"Bunu anlatabilmek çok kolay değil. Onun düşünce sistemini takip edebildiğinizde Kingsley'nin her zaman çok mantıklı ve sıklıkla da sonuca yönelik olduğunu görebilirsiniz. Ve aslında bunun her zaman böyle olduğunu düşünüyorum. Şu an bu kadar tuhaf görünmesinin sebebi mantığının hatalı olması değil, alışılmadık bir şeyden bahsediyor olması sanırım. Kingsley'nin muhtemelen toplumlar hakkında bizden oldukça farklı fikirleri var."

"Her neyse, biz bu rapor üzerinde çalışırken Marlowe da onunla ilgilense iyi olur sanırım," dedi Herrick.

“Olur tabii,” dedi Marlowe hâlâ piposuyla boğuşarak, “konuşacak bir sürü astronomimiz var.”

Kingsley ertesi sabah kahvaltıya indiğinde Marlowe onu bekliyordu.

“Bugün çöle gitmek isteyebileceğini düşündüm.”

“Muhteşem, en çok istediğim şeylerden biri bu. Birkaç dakikaya hazır olurum.”

Pasadena’dan ayrıldılar, La Canada’da 118 no’lu otoyoldan keskin bir şekilde tepelere doğru döndüler, Wilson Dağı’na giden yan yolu geçtiler ve Mohave Çölü’ne doğru yol aldılar. Üç saatlik araba yolculuğu onları Sierra Nevada duvarının altına getirdi ve sonunda Whitney Dağı’nın karla kaplı olduğunu görebildiler. Ölüm Vadisi’ne uzanan çöl, mavi bir pusla örtülmüştü.

Kingsley, “Bir insanın tedavisi olmayan bir hastalıktan ya da bunun gibi bir şeylerden ötürü yalnızca bir yıl ömrü kaldığı söylendiğinde nasıl hissettiğine dair yüzden çok hikâye var,” dedi. “Bunu düşünmek tuhaf ama muhtemelen her birimizin yaşamak için bir yıldan az zamanı var. Birkaç yıl sonra bu dağlar, bu çöl aynı şimdiki gibi burada olacak ama biz olmayacağız, burada bu yoldan geçen arabalar olmayacak.”

“Aman Tanrım, ne kadar karamsarsınız,” diye homurdandı Marlowe. “Sizin de söylediğiniz gibi, Bulut’un Güneş’in bir tarafına ya da diğer tarafına kaykılıp bizi tamamen ıskalaması ihtimali de var.”

“Marlowe, dün sizi sıkmak istemedim ama eğer birkaç yıl öncesine ait bir fotoğraf bulabildiyseniz, hareketin düz olup olmadığına dair oldukça iyi bir fikre sahip olabilirsiniz. Bulabildiniz mi?”

“Kesin bir şeyler söyleyebileceğim hiçbir şey yok.”

“Öyleyse bu, Bulut’un bize doğru ya da en azından Güneş’e doğru kararlı bir şekilde geldiğinin oldukça iyi bir kanıtı.”

“Öyle de diyebiliriz ama emin olamıyorum.”

“Yani Bulut muhtemelen bize çarpacak ama yine de çarp-mama ihtimali var demek istiyorsunuz.”

“Hâlâ gereksiz bir karamsarlık içinde olduğunuzu düşünüyorum. Önümüzdeki bir-iki ay boyunca neler öğrenebileceğimizi görmemiz gerek. Ayrıca Güneş’in önü kapansa bile, sizce bunu atlatamaz mıyız? Sonuçta sadece bir ay kadar sürecektir.”

“Peki öyleyse, hadi sıfırdan başlayalım,” diye konuştu Kingsley. “Normal bir gün batımından sonra sıcaklık düşer. Ancak bu düşüş iki etmenle sınırlandırılır. Biri atmosferde depolanan ve bizi sıcak tutan bir depo görevi gören ısıdır. Ama bu deponun çok geçmeden tükeneceğini düşünüyorum, hesaplarıma göre bir haftadan az bir sürede. Burada, çölde geceleri havanın ne kadar soğuk olduğunu düşünsenize.”

“Güneşin bir aydan daha uzun süre görünmediği kutup gecelerini düşünsek peki? Sanırım mesele şu ki kutup bölgesi sürekli olarak daha düşük enlemlerden hava alıyor ve bu hava da Güneş tarafından ısıtılıyor.”

“Elbette. Kuzey Kutbu, tropikal ve ılıman bölgelerden gelen hava tarafından sürekli olarak ısıtılır.”

“Diğer etmen neydi?”

“Şu: Atmosferdeki su buharı, Dünya’nın ısını tutma eğilimindedir. Su buharının çok az bulunduğu çöllerde sıcaklık geceleri çok düşer. Ancak yazın New York gibi çok fazla nemin olduğu yerlerde geceleri çok az soğuma gerçekleşir.”

“Peki bu bizi nereye götürüyor?”

“Neler olacağını görebiliriz,” diye devam etti Kingsley. “Güneş gizlendikten sonraki ilk bir-iki gün –yani eğer güneş bloke olursa– hava kısmen hâlâ sıcak olacağından ve kısmen de su buharından dolayı çok fazla soğuma olmayacak. Ama hava soğudukça su yavaş yavaş önce yağmura, sonra kara dönüşecek ve su buharı bu şekilde havadan yere inecek. Bunun gerçekleşmesi belki dört-beş gün sürebilir, hatta belki

bir hafta ya da on gün. Ama sonra sıcaklık hızla düşecek. İki hafta içinde yüz derece, bir ay içinde de iki yüz elli derece don olacak.”

“Yani burası da Ay kadar kötü durumda mı olacak?”

“Evet, Ay’da gün batımında sıcaklığın bir saatte üç yüz derecenin üzerinde düştüğünü biliyoruz. İşte burada da hemen hemen aynı olacak ancak atmosferimiz nedeniyle bu daha uzun sürecek. Sonunda aynı şeye geliyoruz. Hayır, Marlowe, çok uzun bir süre gibi görünmese de bir ay dayanabileceğimizi hiç sanmıyorum.”

“Kanada kırsallarındaki evleri kışın nasıl sıcak tutuyorlarsa, bizim de verimli bir merkezi ısıtma sistemiyle aynı şekilde yapıları sıcak tutabileceğimiz ihtimalini reddediyorsunuz, öyle mi?”

“Bazı binaların, oluşacak muazzam sıcaklık değişimlerine dayanacak kadar iyi yalıtılmış olduğunu düşünüyorum. Ancak bunlar çok istisnai yapılar çünkü iş yerleri ve evler inşa ederken bu tarz sıcaklık koşullarını göz önünde bulundurmuyoruz. Yine de, soğuk iklimlerde özel olarak tasarlanmış binaları olan bazı insanların hayatta kalabileceği konusunda size katılıyorum. Ama bence başka hiç kimse için umut yok. Tropikal bölgelerdeki köhne evlerde yaşayanlar çok kötü durumda olacak.”

“Kulağa çok korkunç geliyor.”

“Sanırım en iyisi yeraltına inebileceğimiz bir mağara bulmak olacak.”

“Ama nefes almak için havaya ihtiyacımız var. Hava çok soğuduğunda ne yapmalıyız?”

“Bir ısıtma tesisiniz olsun. Bu çok zor olmaz. Derin bir mağaraya giren havayı ısıtın. Herrick ve KA’nın görüşmeye bu kadar hevesli olduğu tüm hükümetler bunu yapacak. Senin benim gibi insanlar buz saçaklarının içinde ölüyorken onlar sıcak mağaralarında olacaklar.”

“Bu kadar kötü olduklarına inanmıyorum,” diye güldü Marlowe.

Kingsley oldukça ciddi bir tavırla devam etti:

“Bu konuda bariz şekilde kötü görünmeyeceklerine katılıyorum tabii. Yaptıkları her şey için iyi sebepleri olacak. Sadece çok küçük bir insan grubunun kurtarılabileceği açığa çıktığında bu şanslı insanların topluma en yararlı olanlar olması gerektiği tartışılacak ve bu tartışma kaynatılıp damıtıldığında topluma en faydalı olanların meğer siyasi kardeşlik üyeleri, mareşaller, krallar, başpiskoposlar vs. olduğu ortaya çıkacak. Bunlardan daha önemli kim var ki zaten?”

Marlowe konuyu biraz olsun değiştirmenin iyi olacağını düşündü.

“Şimdilik insanları unutalım. Peki ya diğer hayvanlar ve bitkiler?”

“Bütün yetişkin bitkiler elbette ölecek. Ama bitki tohumları muhtemelen iyi durumda olur. Tohumlar yoğun soğuklara dayanabilirler ve normal sıcaklıklar geri döner dönmez yeniden çimlenebilirler. Etrafta muhtemelen gezegenin florasının hasarsız devam edebilmesini sağlayacak kadar yeterli tohum olacak. Hayvanlarda ise durum çok farklı. Az sayıda insan ve belki de bu insanlara sığınan çok az sayıda hayvan dışında hayatta kalacak büyük bir kara hayvanı aklıma gelmiyor. Belki küçük, tüylü oyuk hayvanları, soğuğa dayanmak için zeminin derinliklerine inebilir ve kış uykusuna yatarak gıda eksikliğinden ölmekten kurtulabilirler.

Deniz hayvanlarının durumu çok daha iyi olacaktır. Nasıl ki atmosfer bir ısı deposuysa, deniz de onun gibi büyük bir depo. Denizlerin sıcaklığı hiç düşmeyecektir, bu yüzden balıklar muhtemelen iyi durumda olacak.”

“Ama tüm bu argümanda bir yanlışlık yok mu?” diye haykırdı Marlowe büyük bir heyecanla. “Denizler sıcak kalırsa, denizlerin üzerindeki hava da sıcak kalır. Böylece karadaki

soğuk havayı yenilemek için her zaman bir sıcak hava kaynağı olacak!”

“Buna katılmıyorum,” diye yanıtladı Kingsley. “Denizlerin üzerindeki havanın sıcak kalacağı kesin değil. Denizler, yüzeyleri donacak kadar soğuyacak elbette ancak derinlerdeki sular oldukça sıcak kalacak. Ve denizin yüzeyi donduktan sonra kara ve deniz üzerindeki hava sıcaklıkları arasında bir fark kalmayacak. Her şey ziyadesiyle soğuyacak.”

“Maalesef söyledikleriniz doğru gibi geliyor. O zaman bir denizaltı sığınmak için en elverişli yer olabilir!”

“Pek değil, denizaltı buzlanma yüzünden yüzeye çıkamaz, bu yüzden de ihtiyacı olan hava kaynağını sağlamak hiç de kolay olmayacaktır. Gemiler de yine buz yüzünden elverişli olmazlar. Ayrıca deminki argümanına karşı gelen bir faktör daha var. Denizin üzerindeki hava nispeten sıcak kalsa bile bu sıcaklık karadaki havaya ısı sağlayamaz çünkü soğuk ve yoğun hava muazzam sabit antisiklonlar oluşturur. Yani soğuk hava karada, sıcak hava ise deniz yüzeyinde kalır.”

“Pekâlâ, Kingsley,” diye güldü Marlowe, “iyimserliğimi sizin karamsarlığınızla gölgelemeyeceğim. Peki şunu düşündünüz mü? Bulut’un içinde kayda değer bir radyasyon sıcaklığı olabilir. Bulut’un kendisinin belirli bir sıcaklığı olabilir ve bu güneş ışığı kaybını telafi edebilir; tabii her zaman söylediğim gibi, eğer kendimizi Bulut’un içinde bulursak.”

“Ama yıldızlararası bulutların içindeki sıcaklığın her zaman çok düşük olduğunu sanıyordum?”

“Olağan bulut türleri için bu doğru ama bu çok daha yoğun ve küçük bir bulut, bildiğimiz kadarıyla sıcaklığı da çok farklı olabilir. Elbette sıcaklık aşırı yüksek olamaz, aksi takdirde Bulut parlıyor olurdu ama bize ihtiyacımız olan tüm ısıyı verecek kadar yüksek olabilir.”

“İyimser mi demiştiniz? O zaman Bulut’un bizi kaynatacak kadar sıcak olmasına engel olan ne var? Sıcaklık konu-

sunda bu kadar belirsizlik olduğunu bilmiyordum. Açıkçası, bu olasılıktan hiç hoşlanmadım. Bulut çok sıcaksa bu felaket olur.”

“O zaman mağaralara girip hava kaynağımızı soğutmamız gerekecek!”

“Ama bu o kadar iyi bir şey değil. Bitki tohumları soğuğa dayanabilir ama aşırı sığağa dayanamazlar. Tüm flora yok olursa, insanlığın hayatta kalması pek olası değil.”

“Tohumlar mağaralarda, insanlarla, hayvanlarla ve soğutucularla birlikte saklanabilir. Tanrım, tüm bunlar ihtiyar Nuh’u gölgede bırakacak, değil mi?”

“Evet, belki gelecekteki Saint-Saën’ler bunun üzerine bes-teler yaparlar.”

“Peki o zaman, Kingsley, bu sohbet tam olarak teselli edici bir sohbet olmasa da en azından son derece önemli bir noktayı ortaya çıkardı: Bulut’un sıcaklığını da gecikmeden öğrenmemiz lazım. Radyocular için bir iş daha.”

“Yirmi bir santimetre mi?” diye sordu Kingsley.

“Evet! Cambridge’de bunu yapabilecek bir ekibiniz var, değil mi?”

“Yirmi bir santimetre gözlemlerine çok yakın bir zamanda başladılar ve bence bu noktada oldukça hızlı bir şekilde cevaba ulaşabilirler. Döndüğümde derhal onlara ulaşacağım.”

“Evet, ayrıca mümkün olan en kısa sürede nasıl sonuçlanacağını bana bildirir lütfen. Biliyorsunuz, politika hakkında söylediklerinizin hepsine tamamen katılmasam da, her şeyin kontrolümüz dışında olması fikrinden de pek hoşlanmıyorum. Ama ben kendim bir şey yapamam. Herrick tüm meselenin gizli kalmasını istedi ve o benim patronum, onun sözünü çiğneyemem. Ama siz özgürsünüz, özellikle de dün ona söylediklerinizden sonra. Yani bu işi siz halledebilirsiniz. Sizden haberleri hızlı bir şekilde almalıyım.”

“Merak etmeyin, halledeceğim.”

Yol uzundu ve Cajon Geçidi'nden San Bernardino'ya indiklerinde akşam olmuştu. Arcadia kasabasının batı tarafında, Marlowe'un tercih ettiği bir restoranda mükemmel bir akşam yemeği için durdular.

"Normalde partilere meraklı değilim," dedi Marlowe, "ama biliminsanlarından uzakta bir partinin bu gece ikimize de iyi geleceğini düşünüyorum. San Marino yolu üzerinde kodaman bir işadama arkadaşım var, beni bir partiye davet etti."

"Ama ben davetsiz katılamam ki."

"Saçmalamayın, elbette gelebilirsiniz. İngiltere'den bir misafir! Partinin yıldızı olacaksınız. Muhtemelen Hollywood'dan bir sürü film yapımcısı sizinle öyle ilgilenecek ki!"

Kingsley, "Gitmemek için bir neden daha," dedi. Ama gitti.

Başarılı emlak işletmecisi Bay Silas U. Crookshank'ın evi geniş, ferah ve iyi dekore edilmişti. Marlowe, Kingsley'nin göreceği ilgi konusunda haklı çıktı. Kingsley'nin Bourbon viskisi olduğunu düşündüğü çok büyük bir sert likör bardağı derhal eline tutuşturuldu.

"Bu harika," dedi Bay Crookshank. "Artık tamamlandık."

Neden onun gelişyle tamamlanmış olduklarını Kingsley hiç anlamadı.

Bir uçak şirketinin başkan yardımcısıyla, meyve yetiştiren büyük bir şirketin müdürüyle ve diğer kıymetli işadamlarıyla yaptığı kibar sohbetlerden sonra, Kingsley sonunda güzel esmer bir kızla konuşmaya başladı. Bu sohbet, ikisinin de kolu na birer elini koyarak onlara dokunan şık ve güzel bir kadın tarafından kesintiye uğradı.

"Siz ikiniz, hadi gelin," dedi alçak, dinç, etkili bir sesle. "Jim Halliday'in evine gidiyoruz."

Esmer kızın Dinç Ses'in teklifini kabul ettiğini görünce, Kingsley kendisi de kabul etmeye karar verdi. Marlowe'u ra-

hatsız etmenin anlamı yok, diye düşündü. Kendisi bir şekilde oteline dönebilirdi.

Jim'in evi Bay S.U. Crookshank'in evinden çok daha küçüktü ama yine de gramofonun boğuk sesleriyle iki-üç çiftin dans etmeye başladığı bir alanı boş bırakmayı başarmışlardı. İçkiler elden ele uzatılıyordu. Kingsley memnundu çünkü o, dans dünyasının parlayan yıldızı değildi. Esmer kız, Kingsley'nin viskiye rağmen hiç hoşlanmadığı iki adamla çevrilmişti. Kızı bu iki sütü bozuktan kurtarana kadar Kingsley dünyanın durumu üzerine derince düşünmeye karar verdi. Ama düşünemeyecekti çünkü o sırada Dinç Ses tam karşısına dikilmişti: "Hadi dans edelim, tatlım."

Kingsley ürpertici ritme ayak uydurmak için elinden geleni yaptı ama görünüşe göre partnerinin onayını almayı başaramamıştı.

"Neden rahatlamıyorsun, tatlım?" dedi kadın derin bir nefes alarak.

Kingsley'yi şaşırtmak için bundan daha iyi bir soru olamazdı çünkü aşırı kalabalık bir yerde rahatlamak onun için mümkün değildi. Dinç Ses'in onun bu ölü ağırlığıyla dans etmeyi bırakması için topallamaya başlaması mı gerekiyordu?

Ona eşit düzeyde saçmalıkla karşılık vermeye karar verdi.

"Ben hiç üşümem, ya sen?"

"Öyle mi? Bu çok şirin," dedi kadın bir çeşit fısıltıyla.

Akut bir çaresizlik içinde Kingsley onu dans alanının kenarına doğru çekti ve bardağını kapıp büyükçe bir yudum aldı. Şiddetle sıçrayarak, bir telefon gördüğünü hatırladığı giriş holüne doğru koştu. Arkasından biri seslendi:

"Merhaba, bir şey mi arıyorsunuz?"

Esmer kızdı bu.

"Taksi çağıracağım. Eski bir şarkının dediği gibi, 'Yorgunum ve yatmak istiyorum.'"

“Saygın bir genç kadına söylenecek şey mi bu? Şaka bir yana, ben gidiyorum. Arabam var, seni bırakayım. Taksiyi boş ver.”

Kız, Pasadena’nın eteklerine doğru arabasını sürüyordu.

“Çok yavaş sürmek tehlikeli,” diye açıkladı. “Gecenin bu saatinde polisler sarhoşları ve partilerden eve dönen insanları arıyor. Ve sadece hızlı giden arabaları çevirmiyorlar. Yavaş sürüş de onları şüphelendiriyor.” Hızını kontrol etmek için gösterge panelinin ışığını açtı. Sonra yakıt göstergesini fark etti.

“Hay aksi, benzin bitmek üzere. Bir sonraki benzinlikte dursak iyi olur.”

El çantasının arabada olmadığını ancak istasyondaki görevliye ödeme yapması gerektiğinde fark etti. Kingsley ödemeyi yaptı.

“Nerede bırakmış olabilirim hiç fikrim yok,” dedi. “Arabamın arkasında olduğunu sanıyordum.”

“İçinde çok şey var mıydı?”

“Pek sayılmaz. Ama sorun şu ki daireme nasıl gireceğimi bilmiyorum. Anahtarlarım da içindeydi.”

“Bu çok garip. Ne yazık ki ben kilit açma konusunda pek iyi değilim. Bir şekilde içeri girmek mümkün mü?”

“Aslında biraz yardım alırsam olabilir. Her zaman açık bıraktığım yüksek bir pencere var. Tek başıma ulaşamam ama bana bir el verersen girebilirim. Sorun olur mu? Buradan çok uzak değil.”

“Hiç sorun olmaz,” dedi Kingsley. “Kendimi bir hırsız olarak hayal etmeyi tercih ederim hatta.”

Kız pencerenin yüksek olduğu konusunda haklıydı. Sadece bir başkasının omzuna çıkan biri pencereye ulaşabilirdi. Manevra hiç de kolay olmayacaktı.

Kız, “Ben tırmansam daha iyi,” dedi. “Senden daha hafifim.”

“Yani atak soyguncu yerine halı rolünde miyim şimdi?”

“Evet,” dedi kız ayakkabılarını çıkarırken. “Şimdi çömel ki omuzlarına tırmanabileyim. Çok fazla eğilme, sonra geri kalkamazsın.”

Bir ara kız neredeyse kayacaktı ama elini Kingsley’nin saçına düğümleyerek dengesini buldu.

“Kafamı çekiştirmeyi kes,” diye homurdandı.

“Üzgünüm, bu kadar çok cin içmemem gerektiğini biliyordum.”

Sonunda oldu. Pencere itilerek açıldı ve kız içeride kayboldu, önce başı ve omuzları, sonra ayakları içeriye girdi. Kingsley ayakkabıları aldı ve kapıya doğru yürüdü.

Kız kapıyı açtı. “İçeri gel,” dedi. “Çoraplarımı çıkardım. Umarım içeri girmekten çekinmiyorsundur?”

“Hiç utangaç değilim. Eğer işin bittiyse kafa derimi geri alabilir miyim lütfen?”

72
Ertesi gün Kingsley, Gözlemevi’ne vardığında saat neredeyse öğle yemeği vaktiydi. Doğruca Müdür’ün ofisine gitti ve orada Herrick, Marlowe ve Kraliyet Astronomu’nu buldu.

“Aman Tanrım, hayret verici şekilde dağılmış görünüyor,” diye düşündü Kraliyet Astronomu.

“Tanrım, viski tedavisi ona iyi gelmiş galiba,” diye düşündü Marlowe.

“Daha da dengesiz görünüyor,” diye düşündü Herrick.

“Ee, tüm bu raporlar bitti mi?” dedi Kingsley.

“Her şey bitti ve imzanı bekliyoruz,” diye yanıtladı Kraliyet Astronomu. “Nereye gideceğini merak ediyorduk. Bu gece için uçağımız rezerve edildi.”

“Uçak rezervasyonu mu? Saçmalık. Tüm o lanet olası havaalanlarından dünyanın yarısını geçip aceleyle buraya geliyoruz, şimdi de burada güneşin tadını çıkarırken yine aceleyle dönelim mi istiyorsun? Saçmalama, KA. Neden rahatlamıyorsun?”

“Çözmemiz gereken çok ciddi bir meselemiz olduğunu unutmuş gibi görünüyorsun.”

“Mesele yeterince ciddi. O konuda seninleyim, KA. Ama sana tüm ciddiyetimle söylüyorum ki bu, ne senin ne de bir başkasının çözebileceği türden bir mesele. Kara Bulut yolda ve ne sen, ne Kral’ın bütün atları ve adamları ne de Kral’ın kendisi onu durdurabilir. Benim tavsiyem bu rapor saçmalığını bırakmanız. Güneş hâlâ bizimleyken dışarı çıkın ve keyfini sürün.”

“Bu gece doğuya giden bir uçağa binmeye karar verdiğimde, Kraliyet Astronomu da ben de görüşlerinizi zaten biliyorduk, Dr. Kingsley,” diye araya girdi Herrick ölçülü bir sesle.

“Washington’a gittiğinizi mi anlamalıyım, Dr. Herrick?”

“Başkan’ın sekreteriyle bir randevu ayarladım bile.”

“O zaman bu durumda, Kraliyet Astronomu ve benim gecikmeden İngiltere’ye seyahat etmemizin iyi olacağını düşünüyorum.”

Kingsley’nin bir şekilde tanıdığı en kalın kafalı insan olduğunu düşünerek “Kingsley, biz de zaten sana bunu söylemeye çalışıyoruz,” diye homurdandı Kraliyet Astronomu.

“Bana söylediğin tam olarak bu değildi, KA, sana öyle görünmüş olsa da. Şimdi şu imzaları halledelim. Üç kopya var, değil mi?”

“Hayır, sadece iki ana kopya var, biri benim için, diğeri Kraliyet Astronomu için,” diye yanıtladı Herrick. “Burayı imzalar mısınız?”

Kingsley kalemini çıkardı, adını iki kez karaladı ve şöyle dedi:

“Londra’ya giden uçağımızın rezerve edildiğinden emin misin, KA?”

“Evet tabi ki.”

“Öyleyse sorun yok. Beyler, saat beşten itibaren otelimde emrinizdeyim. Ama bu arada ilgilenmem gereken çeşitli önemli konular var.”

Ve böylece Kingsley, Gözlemevi'nden ayrıldı.

Herrick'in odasındaki astronomlar şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"Hangi önemli konular?" dedi Marlowe.

"Kimbilir!" diye yanıtladı Kraliyet Astronomu. "Kingsley'nin düşünme ve davranış biçimleri anlıyormuş gibi yaptığımdan çok daha fazlasını içeriyor."

Herrick doğuya giden uçaktan Washington'da indi. Kingsley ve Kraliyet Astronomu, Londra uçağına binmeden önce üç saat bekleyecekleri New York'a uçtular. Sis nedeniyle uçağın kalkıp kalkmayacağı konusunda bazı şüpheler vardı. Kingsley, nihayetinde 13. kapıya geçmeleri ve biniş kartlarını hazırlamaları söylenene kadar çok tedirgindi. Yarım saat sonra havadaydılar.

"Çok şükür," dedi Kingsley, uçak istikrarlı bir şekilde kuzeydoğuya doğru giderken. Kraliyet Astronomu, "Şükretmeniz gereken birçok şey olduğuna katılıyorum ancak bunun onlardan biri olduğunu düşünmüyorum," dedi.

"Açıklamanın sende bir karşılığı olacağını düşünseydim memnuniyetle açıklardım, KA. Ama korkarım ki yok. Hadi bir içki içelim. Ne alırsın?"

Çeşitli Faaliyetler

ABD Hükümeti, Kara Bulut'un yaklaştığını öğrenen ilk resmi kuruluş oldu.

Herrick'in ABD yönetiminin yüksek katmanlarına ulaşabilmesi birkaç gün sürse de nihayetinde sonuç hiç de hayal kırıklığı yaratmamıştı. 24 Ocak akşamı, ertesi sabah dokuz buçukta Başkan'ın ofisinde hazır bulunması talimatını aldı.

Başkan, "Çok tuhaf bir durumla ortaya çıktınız, Dr. Herrick, çok tuhaf," dedi. "Ama sen ve Mount Wilson'daki ekibin o kadar önemli kişilersiniz ki bize anlattıklarınızdan şüphe ederek zaman kaybetmeyeceğim. Bunun yerine yapılması gerekenleri kararlaştırabilmek ve halledebilmek için bu beyefendileri bir araya getirdim."

İki saatlik tartışma, Hazine Bakanı tarafından ustalıkla özetlendi:

"Vardığımız sonuçlar bana oldukça açık görünüyor, Sayın Başkan. Durumun iki olumlu faktörü var ve bu faktörler sayesinde gerçekten ciddi bir ekonomik çöküşün önüne geçilebilir. Dr. Herrick, bu, ııı, ziyaretin çok uzun sürmesinin beklenmediği konusunda bizi temin ediyor. Bu o kadar kısa bir süre ki yakıt tüketimi çok yüksek oranda artsa bile aşırı soğuğa karşı kendimizi korumak için gereken toplam miktar oldukça makul kalıyor. Dolayısıyla yeterli yakıt stokunun

oluşturulması konusunda ciddi bir sorunumuz yok; hatta mevcut stokumuzun yeterli olması bile mümkün olabilir. Daha ciddi bir konu ise domestik ve endüstriyel tüketicilere stoktan yeterince hızlı aktarım yapıp yapamayacağımız, gaz ve benzini yeterince hızlı pompalayıp pompalayamayacağımız. Bunun incelenmesi gerekiyor ancak hazırlanmak için yaklaşık bir buçuk yılımız var ve bu sayede kesinlikle üstesinden gelinemeyecek hiçbir zorluk olmayacak.

“İkinci olumlu faktör, ziyaretin tarihi. Hasadımızın çoğunu temmuz ortasına kadar almış olacağız; Dr. Herrick acil durumun muhtemel başlangıcı olarak bu tarihi gösteriyor. Aynı olumlu durum aslında tüm dünya için geçerli, öyle ki aşırı soğuklar mayıs veya haziranda meydana gelsydi gerçekten ciddi olacak gıda kaybı da oldukça makul düzeyde kalacak.”

Başkan, “O hâlde, hangi ivedi adımların atılacağı konusunda hepimiz hemfikiriz,” diye ekledi. “Kendi hazırlıklarını planladığımızda, dünyanın dört bir yanındaki insanlara ne gibi yardımlar sunabileceğimize dair daha da tuhaf olan sorunu düşünmemiz gerekecek. Ama şimdilik önce kendi evimizi düzene koyalım. Şimdi anlıyorum ki, baylar, çeşitli önemli konulara geri dönmek istiyorsunuz ve benim de kişisel olarak Dr. Herrick’e sormak istediğim birkaç soru var.”

Toplantı sona erdiğinde ve yalnız kaldıklarında Başkan devam etti: “Şimdi, Dr. Herrick, siz de anlıyorsunuz ki bunun şimdilik yüksek güvenlikli bir konu olarak ele alınması gerekiyor. Görüyorum ki raporunuzda sizin adınıza ek olarak üç isim daha var. Sanırım bu beyler sizin personeliniz, öyle mi? Konunun içeriğinden haberdar olabilecek diğer kişilerin isimlerini de bana verebilir misiniz?”

Herrick cevaben Başkan’a bu keşfe yol açan koşulları kısaca anlattı ve konunun içeriğine dair bilginin ne kadar önemli olduğu anlaşılmadan önce bu bilginin Gözlemevi’nde ortak bir bilgi hâline gelmesinin kaçınılmaz olduğunu açıkladı.

Başkan, “Tabii ki bu gayet doğal,” dedi. “Konunun Gözlemevi’nin sınırlarını aşmadığına şükretmeliyiz. Bunu sağlayacağınız konusunda gerçekten size güveniyorum, Dr. Herrick.”

Herrick, Gözlemevi’nin dışından da Kara Bulut hakkında tam bilgiye sahip olan dört kişi olduğunu belirtti; Kaliforniya Teknoloji Enstitüsü’nden Barnett ve Weichart –ama pratikte onlar da Gözlemevi personeli sayılabilirdi– ve iki İngiliz bilim insanı; Cambridge’den Christopher Kingsley ve Kraliyet Astronomu. Bu iki bilim insanının isimleri raporda yer alıyordu zaten. Başkanın tavrı sertleşmişti.

“İki İngiliz!” diye haykırdı. “Bu hiç iyi değil. Nasıl oldu bu?”

Başkanın raporunun sadece bir özetini okuyabildiğini fark eden Herrick, Kingsley ve Kraliyet Astronomu’nun Bulut’un varlığını bağımsız olarak nasıl keşfettiklerini, Kingsley’nin Pasadena’ya ulaşan telgrafını ve bunun üzerine iki İngiliz’in Kaliforniya’ya nasıl davet edildiğini açıkladı. Başkan yumuşamıştı.

“Ah, ikisi de Kaliforniya’da o hâlde, değil mi? Bu davetiye-yi göndermekle iyi ettiniz, belki de tahmin ettiğinizden daha iyi olmuştur, Dr. Herrick.”

Herrick, Kingsley’nin ani İngiltere’ye dönme kararının önemini ancak o an anladı.

Birkaç saat sonra Batı Yakası’na geri dönen Herrick, hâlâ Washington ziyaretini düşünüyordu. Başkanın sessiz ama sert eleştirisini beklemiyordu, bu kadar çabuk eve gönderilmeyi de beklemiyordu. Tuhaf bir şekilde, şüphe götürmez biçimde aldığı suçlayıcı tepki, onu tahmin edeceğinden çok daha az endişelendirmişti. Kendi gözünde o görevini yapmıştı ve Herrick’in en çok korktuğu eleştirmen de aslında kendisiydi.

Aynı şekilde Kraliyet Astronomu'nun da hükümetin yüksek katmanlarına ulaşması birkaç gün sürmüştü. Zirveye giden yol, Amirallik Birinci Lordu'ndan geçiyordu. Kraliyet Astronomu eğer maksadını açık etmeye istekli olsaydı bu yükseklerle ulaşma süreci daha hızlı ilerleyebilirdi. Ancak o, Başbakan ile görüşmek istediğinden başka bir şey söylemedi. Sonunda, Francis Parkinson adında genç bir adam olan Başbakan'ın özel sekreteriyle bir görüşme yaptı. Parkinson açıksözlüydü: Başbakan son derece meşguldü. Kraliyet Astronomu'nun da bildiği üzere, tüm olağan devlet işlerinden ayrı olarak, yaklaşmakta olan mühim bir uluslararası konferans vardı; ayrıca Bay Nehru'nun ilkbahardaki Londra ziyareti ve Başbakan'ın Washington'a yapacağı ziyaret... Eğer Kraliyet Astronomu meseleyi açıklamazsa, o zaman kesinlikle bir görüşme olamayacaktı. Meselenin gerçekten de istisnai bir öneme sahip olması gerekiyordu, aksi hâlde Parkinson maalesef yardım etmeyi reddetmek zorundaydı. Kraliyet Astronomu direnmekten vazgeçti ve Parkinson'a Kara Bulut olayının kısa bir özetini aktardı. İki saat sonra bütün meseleyi bu sefer bütün ayrıntılarıyla Başbakan'a anlatıyordu.

Ertesi gün Başbakan, İçişleri Bakanı'nın da davet edildiği acil bir kabine toplantısı yaptı. Başbakan sekreteri olarak Parkinson da oradaydı.

Başbakan, Herrick'in raporuna dair oldukça doğru bir özet geçtikten sonra masaya baktı ve şöyle dedi:

"Bu toplantıyı yaparken amacım, herhangi bir acil önlemini tartışmak yerine, ciddileşebilecek bir mesele hakkında sizi bilgilendirmektir. İlk adımımız, açıkçası bu raporun doğruluğundan ya da yanlışlığından emin olmak olmalı."

"Peki bunu nasıl yapabiliriz?" diye sordu Dışişleri Bakanı.

"Pekâlâ, ilk adımım Parkinson'dan bu raporu imzalayan beylerin bilimsel itibarları hakkında gizli araştırmalar yapmasını istemek oldu. Belki de onun ne söyleyeceğini duymak istersiniz?"

Toplantı zaten bunun olacağını gösteriyordu. Parkinson biraz çekingendi.

“Özellikle iki Amerikalı hakkında gerçekten güvenilir bilgi almak çok da kolay değildi. Ancak Kraliyet Cemiyeti’ndeki dostlarından öğrendiğim kadarıyla, Kraliyet Astronomu veya Wilson Dağı Gözlemevi’nin imzasını taşıyan herhangi bir raporun gözlemsel açıdan kesinlikle oldukça sağlam ve doğru olacağı. Ancak imza sahibi dört biliminsanının çıkarım konusunda ne kadar güçlü olduğundan emin değildiler. Bu dört kişiden sadece Kingsley’nin bu konuda uzman olduğunun iddia edilebileceği sonucuna vardım.”

“Olduğunun iddia edilebileceği’ derken ne demek istiyorsun?” diye sordu Hazine Şansölyesi.

“Yani, Kingsley dâhi bir biliminsanı olarak biliniyor ama herkes onun tam olarak sağlam biri olduğunu düşünmüyor.”

“Öyleyse bu, raporun çıkarım ile ilgili kısımlarının yalnızca bir adama ve dolayısıyla zeki ama sağlam olmayan bir adama bağlı olduğu anlamına mı geliyor?” dedi Başbakan.

Parkinson, “Biraz aşırı bir ifade şekli olsa da evet, topladığımız bilgiler bu şekilde yorumlanabilir,” diye yanıtladı.

“Muhtemelen biraz aşırı,” diye devam etti Başbakan, “fakat her halükârda, bize bir ölçüde şüphecilik için adil zemin sağlıyor. Belli ki daha derinlemesine incelememiz gerekiyor. Şimdi daha fazla bilgi edinmek için benimsememiz gereken yöntemleri sizinle tartışmak istiyorum. Kraliyet Cemiyeti Konseyi’nden, tüm konuyu kapsamlı bir şekilde araştıracak bir komite atamasını istemek bir olasılık olabilir. Bana mantıklı gelen bir diğer hareket hattı da Profesör Kingsley ve diğerlerinin gerçekliği ya da belki de daha doğru ifade etmek gerekirse, kesinliğiyle mutlaka bir hayli ilgilenen ABD Hükümeti’yle doğrudan iletişime geçmek.”

Birkaç saatlik tartışmadan sonra, derhal ABD Hükümeti’yle iletişime geçilmesine karar verildi. Bu karara büyük öl-

çüde, konuyu kendi departmanına doğru çekecek bir alternatif destekleyen argümanlardan yoksun olmayan Dışişleri Bakanı'nın güçlü savunuculuğu yoluyla ulaşıldı.

“Burada belirleyici nokta şu,” dedi, “Kraliyet Cemiyeti üzerinden bir yaklaşım her ne kadar başka açılardan daha arzu edilebilir olsa da, mecburen çok sayıda insanı şu anda en yüksek düzeyde gizli kalması gereken şeyler hakkında bilgilendirmek anlamına geliyor. Sanırım bu bilgilerin gizli kalması gerektiği konusunda hepimiz hemfikiriz.”

Gerçekten de hepsi hemfikirdi. Hatta Savunma Bakanı şunu bilmek istiyordu: “Ne Kraliyet Astronomu'nun ne de Dr. Kingsley'nin varsayılan gerçeklere ilişkin panik uyandıracak yorumlar yapmalarını önlemek için hangi adımlar atılabilir?”

Başbakan, “Bu hassas ve önemli bir nokta,” yanıtını verdi. “Zaten bunu biraz düşündüm. Aslında İçişleri Bakanı'ndan bu toplantıya katılmasını istememin nedeni buydu. Soruyu daha sonra onunla ayrıca gündeme getirmeyi düşünüyordum.”

Genel olarak bu meselenin Başbakan ve İçişleri Bakanı'na bırakılmasına karar verildi ve toplantı sona erdi. Hazine Şansölyesi, ofisine dönerken düşünceliydi. Toplantıya katılanlar arasında ciddi şekilde kaygılı olan tek kişi oydu çünkü ülke ekonomisinin ne kadar cılız olduğunu ve onu yıkmak için çok az şeyin yeteceğini kavrayabilen tek kişi de oydu. Dışişleri Bakanı kendisinden oldukça memnundu. Toplantıdaki imajının oldukça iyi olduğunu hissediyordu. Savunma Bakanı, tüm bu meselenin bir bardak suda koparılan bir fırtına olduğunu ve her halükârda kendi yetki alanıyla ilgisi olmadığını düşündü. Toplantıya neden çağrıldığını bile anlamıyordu.

Öte yandan, İçişleri Bakanı toplantıya çağrıldığı ve Başbakan'la daha özel bir mesele üzerine odaklandıkları için son derece memnundu.

“Eminim,” dedi, “ikisini, Kraliyet Astronomu’nu ve Cambridge’li adamı tutuklamamızı sağlayacak bir düzenleme bulabiliriz.”

“Ben de bundan oldukça eminim,” diye yanıtladı Başbakan. “Kanun Kitabı boşuna yüzyıllar öncesine uzanmıyor. Ama bu süreci incelikle yönetebilseydik çok daha iyi olurdu. Kraliyet Astronomu’yla zaten konuşma fırsatım oldu. Onun bakış açısından ve söylediklerinden ötürü duruşuna güvenebileceğimizi düşünüyorum. Ama verdiği belirli ipuçlarından ötürü Dr. Kingsley’nin oldukça farklı olabileceğini anlıyorum. Her halükârda, Dr. Kingsley’le gecikmeden temasa geçilmesi gerektiği açık.”

“Hemen Cambridge’e birini göndereceğim.”

“Birisi değil, kendiniz gitmelisiniz. Dr. Kingsley sizinle bire bir görüşmekten, ııı, gurur duyacaktır diyebilirim. Onu arayın ve yarın sabah Cambridge’de olacağınızı ve önemli bir konuda ona danışmak istediğinizi söyleyin. Bunun oldukça etkili olacağını sanıyorum, ayrıca bu şekilde çok daha kolay olacaktır.”

Kingsley, Cambridge’e döndüğü andan itibaren son derece meşguldü. Siyasi çarklar dönmeye başlamadan önce geçen birkaç günü iyi değerlendirmişti. Hepsi özenle kaydedilmiş bir dizi mektup yurtdışına gönderildi. Eğer birileri onun gönderdiği mektupları inceleyseydi, muhtemelen iki kadın meslektaşına, Oslo’dan Greta Johannsen’a ve Clermont-Ferrand Üniversitesi’nden Matmazel Yvette Hedelfort’a yolladıklarını özel olarak not düşerdi. Alexis İvan Aleksandrov’a yazılan bir mektup da dikkatlerden kaçamazdı. Kingsley, mektubun yerine ulaşacağını umuyordu ancak Rusya’ya gönderilen hiçbir şeyden asla emin olamazdı. Aslında uluslararası konferanslarda bir araya geldiklerinde Rus ve Batılı biliminsanları aralarında birbirlerine mektup yollayabilecekleri yöntem ve

araçlar geliştirmişlerdi. Pek çok kişi tarafından bilinmesine rağmen bu yöntem ve araçların sırtının son derece iyi saklandığı da bir gerçektir. Birçok mektubun tüm sansürlerden başarıyla geçtiğı de... Ama yine de kimse asla tam olarak emin olamıyordu. Kingsley de bu yüzden yalnızca en iyisini umuyordu.

Ama onun esas endişesi radyo astronomi departmanı üzerineydi. John Marlborough ve meslektaşlarını Orion'un güneyine, yaklaşan Bulut'un yoğun gözlemlerine yönlendirdi. Onları ikna etmek epey zor olmuştu. Cambridge ekipmanı (21 cm işi için) daha yeni faaliyete geçmişti ve Marlborough'nun yapmak istediğı başka birçok gözlem vardı. Ancak Kingsley sonunda gerçek maksadını açıklamadan bir şekilde onları ikna etmeyi başardı. Ve radyo astronomları Bulut üzerinde çalışmaya başladıklarında, elde edilen sonuçlar o kadar şaşırtıcıydı ki Marlborough'nun bu işe devam etmek için ikna edilmesi gerekmiyordu artık. Kısa süre sonra ekibi 24 saat kesintisiz olarak çalışmaya başladı. Öyle ki Kingsley sonuçları eleyerek bunların anlamlarını damıtırken bu çalışma yoğunluğuna ayak uydurmakta zorlanır olmuştu.

Marlborough, dördüncü gün Kingsley'le öğle yemeğı yerken çok mutlu ve heyecanlıydı. Zamanın geldiğini düşünen Kingsley şunları söyledi:

"Belli ki bu yeni bulguları çok yakında yayımlamayı amaçlamamız gerekiyor. Ama birinin bunu onaylaması daha iyi olabilir. Birimiz Leicester'a yazsak mı acaba?"

Marlborough yemi yutmuştu.

"İyi fikir," dedi. "Ben yazarım. Ona bir mektup yazacağım zaten, anlatmak istediğim başka şeyler de var."

Kingsley'nin çok iyi bildiğı gibi, Leicester son zamanlarda birkaç meselede hep öne çıkan ilk isim olmuştu ve Marlborough da aslında ona denizdeki tek balığın o olmadığını göstermek için fırsat kolluyordu.

Marlborough gerçekten de Avustralya Sidney Üniversitesi'ndeki Leicester'a yazdı; (Marlborough'nun haberi yoktu ama) ek olarak Kingsley de ona bir mektup yazmıştı. İki mektup hemen hemen aynı olgusal materyali içeriyordu ancak Kingsley'nin ayrıca birkaç dolaylı referansı vardı; Kara Bulut tehdidini bilen herkes için çok şey ifade edecek referanslardı bunlar; gelgelelim elbette Leicester da bunu bilmiyordu.

Kingsley ertesi sabah verdiği dersten sonra Üniversite'ye döndüğünde heyecanlı bir kapı görevlisi arkasından bağırdı:

“Dr. Kingsley, efendim, size önemli bir mesaj var.”

Mesaj o öğleden sonra saat üçte Profesör Kingsley'le görüşmekten memnuniyet duyacağını belirten İçişleri Bakanı'ndan geliyordu. “Öğle yemeği için çok geç, çay saati içinse çok erken bir saat ama muhtemelen yine de iyi bir ikram umuyordur,” diye düşündü Kingsley.

İçişleri Bakanı dakikti, ziyadesiyle dakikti. Hâlâ heyecanlı olan aynı kapı görevlisi ona Kingsley'nin odasını gösterdiğinde Trinity saati tam üçü gösteriyordu.

“İçişleri Bakanı, efendim,” dedi bir ihtişamlı bir ses tonuyla kapı görevlisi.

İçişleri Bakanı aynı zamanda hem kaba hem de incelikli denilebilecek şekilde kurnazdı. Hemen konuya girdi. Hükümet, Kraliyet Astronomu'ndan aldıkları rapora doğal olarak şaşırmış ve belki biraz da telaşa kapılmıştı. Raporun Profesör Kingsley'nin incelikli çıkarım gücü sayesinde ortaya çıktığı geniş çapta takdir edilmişti. O, İçişleri Bakanı olarak, özellikle Cambridge'e çift katmanlı bir amaç için gelmişti: Profesör Kingsley'yi dikkatlerine sunulan tuhaf olaylarla ilgili analizinin atikliği konusunda takdir etmek ve Hükümet'in bu konuda yardımcı olmaktan büyük memnuniyet duyacağını belirtmek. Profesör Kingsley'le sürekli temas hâlinde olacaklardı ki onun tavsiyelerinden tam olarak yararlanabilsinler.

Kingsley bu sözler karşısında, bu övgüyü nazikçe reddet-

mek ve elinden gelen her türlü yardımı sunabileceğini belirtmekten başka bir şey yapamayacağını hissetmişti.

İçişleri Bakanı memnuniyetini dile getirdi ve sonra, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi, Profesör Kingsley'nin üzerine çok düşünmemiş olabileceği ama İçişleri Bakanı olarak kendisinin yakından ilgilendiği ve de biraz hassas bir konuda ekleme yaptı: Durumun mevcut farkındalığı çok seçkin bir grupla sınırlı kalmalı; Profesör Kingsley, Kraliyet Astronomu, Başbakan ve bu konu dahilinde İçişleri Bakanı olarak kendisinin de üyesi sayıldığı Kabine üyeleri.

"Kurnaz şeytan," diye düşündü Kingsley, "beni hiç de olmak istemediğim bir pozisyona sokuyor. Bu pozisyondan sadece can sıkıcı bir kabalıkla kurtulabilirim, üstelik kendi odamda. Biraz işleri kızıştırırsam iyi olacak."

Yüksek sesle dedi ki:

"Gizlilik arzunuzun doğallığını anladığımı ve bunu gerçekten de takdir ettiğimi kabul edebilirsiniz. Ancak benim de takdir edilmesi gerektiğini düşündüğüm bazı zorluklar var. Birincisi, zaman kısa: On altı ay hiç de uzun bir süre değil. İkincisi, Bulut hakkında acilen bilmemiz gereken fazlaca şey var. Üçüncüsü, bu şeylerin gizliliği koruyarak öğrenilemeyeceği. Kraliyet Astronomu ve ben her şeyi tek başımıza yapamayız. Dördüncüsü, gizlilik her durumda ancak geçici olabilir. Başkaları da Kraliyet Astronomu'nun raporunda yer alan kanıtları takip edebilir. En fazla bir veya iki aylık bir hassasiyet bekleyebilirsiniz. Her halükârda, sonbaharın sonlarına doğru, gökyüzüne bakmak isteyen herkes için durum netleşecek."

"Beni yanlış anlıyorsunuz, Profesör Kingsley. Ben açıkça şimdiki zamana atıfta bulunuyorum. Politikamız formüle edildikten sonra tüm hızıyla devam etmek niyetindeyiz. Bulut hakkında bilgi verilmesi gereken herkes bilgilendirilecek. Gereksiz bir gizlilik içinde olmayacağız. Tek istediğimiz,

planlarımız hazır olana kadar, bu geçiş döneminde sıkı bir güvenlik. Bu bağlamda, askeri bir tabirle bütün kuvvetlerimizi bir araya getirmeden bu konunun kamuoyunda bir dedikodu hâline gelmesini istemiyoruz.”

“Bütün bunlar bana pek iyi düşünülmemiş gibi geldiği için çok zgnm, bayım. Bir politika formüle etmekten ve sonra ilerlemekten söz ediyorsunuz. Bu aslında arabanın atın önüne geçmesi gibi bir şey. Sizi temin ederim ki daha fazla veri elde edilene kadar herhangi bir işe yarar politika formüle etmek imkânsız. Örneğin, Bulut’un Dünya’ya çarpıp arpmayacağını bilmiyoruz. Bulut’un materyalinin zehirli olup olmadığını bilmiyoruz. İlk tepkimiz Bulut geldiğinde havanın çok soğuyacağını düşünmek oldu ancak tam tersi de mümkün. Çok sıcak da olabilir. Bütün bu faktörler bilene kadar, sosyal anlamda herhangi bir politika anlamsız olacaktır. Mümkün olan tek politika, ilgili tüm verileri en az gecikmeyle toplamaktır ve tekrar ediyorum, katı bir gizlilik korunurken bu yapılamaz.”

Kingsley, bu on sekizinci yüzyıl tarzı konuşmanın daha ne kadar devam edeceğini merak etti. ay koymak için su ısıtıcısını amalı mıydı?

Gelgelelim, konuşmanın doruk noktası hızla yaklaşıyordu. İki adam zihinsel olarak aralarında yarım saatten fazla sürebilecek bir sohbet mümkün olamayacak kadar farklıydı. İçişleri Bakanı konuştuğunda, amacı konuştuğu kişilerin önceden belirlenmiş bir plana göre tepki vermesini sağlamaktı. Başarılı olduğu sürece, bunu *nasıl* başardığı onun için önemsizdi. Her şey mubahtı: dalkavukluk, sağduyu psikolojisinin uygulanması, sosyal baskı, hırsın beslenmesi, hatta basit tehditler. Diğer yöneticiler gibi o da çoğunlukla bazı kökten duygusal cazibeler içeren ancak görünüşte mantıklı terimlerle ifade edilen argümanların genellikle başarılı olduğunu biliyordu. Kati mantığın onun için faydası yoktu. Öte yan-

dan Kingsley için kati mantık her şey demektir; ya da neredeyse her şey.

Ve işte o an İçişleri Bakanı bir hata yaptı.

“Sevgili Profesör Kingsley, korkarım bizi hafife alıyorsunuz. Planlarımızı yaptığımızda, bizi alt edebilecek en kötü ihtimale karşı hazırlanacağımızdan emin olabilirsiniz.”

Kingsley sıçradı.

“O hâlde korkarım ki her erkek, kadın ve çocuğun ölümle buluşacağı, hiçbir hayvanın, hiçbir bitkinin hayatta kalmayacağı bir duruma hazırlanıyorsunuz. Böyle bir politikanın nasıl olacağını sorabilir miyim?”

İçişleri Bakanı, kaybedilen bir tartışmaya sağlam bir savunma sunabilecek bir adam değildi. Bir tartışma onu garip bir *çıkma*za soktuğunda, konuyu değiştirir ve bir daha asla o konuya değinmezdi. Ama şimdi tarzını değiştirme zamanının geldiğini düşündü ve böylece ikinci ve daha büyük hatasını yaptı.

“Profesör Kingsley, size her şeyi doğrudan aktarmaya çalışıyordum ama bunu benim için oldukça tuhaf bir hâl getirdiğinizi hissediyorum. Bu yüzden sanırım daha açık konuşmam gerekiyor. Size söylememe gerek olmamalı aslında ama hikâyeniz kamuoyuna açıklanırsa bunun gerçekten çok ciddi sonuçları olur.”

Kingsley sızlandı.

“Sevgili dostum,” dedi, “ne kadar korkunç! Çok ciddi sonuçlar öyle mi! Özellikle Güneş’in söndüğü gün çok ciddi sonuçlarla karşılaşacağımızı düşünüyorum. Hükümetinizin bunu durdurmak için planı nedir?”

İçişleri Bakanı sinirlerine güçlkle hâkim olabiliyordu.

“Sizin ifadenizle Güneş’in tamamen bloke edileceği varsayımıyla ilerliyorsunuz. Size samimiyetle söyleyeyim ki Hükümet de bazı araştırmalar yapıyor ve raporunuzun kesinliğinden tatmin olmuş değiliz.”

Kingsley hazırlıksız yakalanmıştı.

“Ne!”

İçişleri Bakanı yakaladığı bu avantaja tutunmaya devam etti.

“Belki de bu olasılık aklınıza gelmemişti, Profesör Kingsley. Diyelim ki, *diyelim ki* tüm bu mesele tamamen boş çıktı, her şeyin aslında bir bardak suda koparılan bir fırtına olduğu, bir kuruntu olduğu ortaya çıktı. O zaman asılsız bir haberle kamuoyunu paniğe sürüklemekten sorumlu olarak pozisyonunuzun ne olacağını düşünebiliyor musunuz, Profesör Kingsley? Sizi temin ederim ki böyle bir durumda bu işin yalnızca tek bir sonucu olabilir, çok ciddi bir sonucu.”

Kingsley biraz toparlandı. İçinde büyüyen patlamayı hissedebiliyordu.

“Benim adıma endişe ettiğiniz için size ne kadar minnettar olduğumu bilemezsiniz. Hükümet’in raporumuza bariz müdahalesine de biraz şaşırdım. Hatta açıkçası hayrete düştüm. Keşke daha az amatör olduğunuz konularda da benzer müdahalelerde bulunabilseydiniz.”

İçişleri Bakanı açık konuşmamak için hiçbir neden göstermiyordu. Sandalyesinden kalktı, şapkasını ve bastonunu aldı ve dedi ki:

“Yaptığınız herhangi bir ifşa, Profesör Kingsley, Hükümet tarafından Devlet Sırları Yasası’nın ciddi bir ihlali olarak görülecektir. Son yıllarda biliminsanlarının kendilerini yasaların ve kamu yararının üzerinde tuttuğu bir dizi vaka yaşadık. Bu tür durumlarda onların başlarına gelenlerden haberdar olacaksınız. Size iyi günler dilerim.”

Kingsley’nin sesi ilk kez buyurgan ve keskin çıkıyordu: “Şunu belirtmek isterim ki, Sayın İçişleri Bakanı, Hükümet’in hareket özgürlüğüme müdahale etmeye yönelik herhangi bir girişimi, gizliliği koruma şansınızı kesinlikle yok edecektir. Bu konu kamuoyu tarafından bilinmediği sürece, benim ellerimdesiniz.”

İçişleri Bakanı gittiğinde Kingsley aynada kendine sırttı.

“Sanırım rolümü oldukça iyi oynadım ama keşke bu oyun kendi odamda sahnelenmek zorunda olmasaydı.”

Olaylar hızla ilerledi. Akşam saatlerinde bir grup Mİ5 elemanı Cambridge’e geldi.

Kingsley üniversite yemekhanesinde yemek yerken odası basıldı. Uzun bir mektup adresi listesi keşfedildi ve kopyalandı. Kingsley’nin ABD’den dönüşünden bu yana gönderdiği mektupların kaydı postaneden alındı. Bu kolay olmuştu çünkü mektuplar kayıtlıydı. Bunlardan sadece birinin hâlâ yolda olma ihtimalinin yüksek olduğu anlaşıldı, Sidney Üniversitesi’nden Dr. H. C. Leicester’a giden mektup. Londra’dan acil telgraflar gönderildi. Bu, birkaç saat içinde mektubun Avustralya’nın Darwin kentinde ele geçirilmesini sağladı. Mektubun içeriği şifreli olarak Londra’ya telgrafla gönderildi.

Ertesi sabah saat tam 10’da Downing Sokağı’nda bir toplantı yapıldı. Toplantıya İçişleri Bakanı, Mİ5 başkanı Sör Harold Standard, Francis Parkinson ve Başbakan katıldı.

“Evet, beyler,” diye başladı Başbakan, “vakayı incelemek için hepinizin bolca fırsatı oldu ve sanırım hepimiz bu Kingsley denen adam hakkında bir şeyler yapılması gerektiği konusunda hemfikiriz. SSCB’ye gönderilen mektup ve ele geçirilen mektubun içeriği bize hemen harekete geçmekten başka bir seçenek bırakmıyor.”

Diğerleri yorum yapmadan başını salladı.

“Karar vermek için burada olduğumuz soru,” diye devam etti Başbakan, “bu konuda nasıl hareket etmemiz gerektiği.”

İçişleri Bakanı’nın kendi görüşünden hiç şüphesi yoktu. Derhal hapsedilmesini tercih ediyordu.

“Kingsley’nin kamuoyuna ifşa etme tehdidini çok ciddiye almamız gerektiğini düşünmüyorum. Tüm bariz sızıntıları

kapatabiliriz. Ve bir miktar zarar görsek bile, hasar miktarı sınırlı ve muhtemelen herhangi bir uzlaşma girişiminden çok daha az olacaktır.”

Parkinson, “Bariz sızıntıları kapatabileceğimize katılıyorum,” dedi. “Ama bariz olmayan sızıntıları kapatabileceğimiz konusuna ikna olmuş değilim. Açık konuşabilir miyim, efendim?”

“Neden olmasın?” diye karşılık verdi Başbakan.

“Şey, Kingsley hakkındaki raporum hakkında son toplantıda biraz tedirgindim. Pek çok biliminsanının onu zeki olarak gördüğünü ama pek sağlam olmadığını söylediğini belirttim ve bu raporum doğruydu. Ancak raporumda özel olarak belirtmediğim şey, hiçbir uzmanlığın, bilimsel uzmanlık alanları kadar kıskançlık içermediğiydi. Ve kıskançlık da kimsenin *hem* zeki *hem de* sağlam olmasına izin vermez. Açıkçası, efendim, Kraliyet Astronumu’nun raporunun herhangi bir önemli hususta hatalı olma olasılığının pek yüksek olduğunu düşünmüyorum.”

“Peki bütün bunlar bizi nereye götürüyor?”

“Yani, efendim, raporu oldukça yakından inceledim ve bana kalırsa raporu imzalayan adamların karakterleri ve yetenekleri hakkında bir hayli fikir edindim. Ve kısacası Kingsley’nin zekâsına sahip birinin bu durumu gerçekten ifşa etmek isterse en ufak bir güçlük çekeceğine inanmıyorum. Birkaç hafta boyunca onun çevresine çok yavaş bir şekilde, hiçbir şeyden şüphelenmeyeceği kadar yavaş bir şekilde bir ağ çekebilirsek, o zaman belki onu engellemeyi başarabiliriz. Bu konuda Sör Harold’a danışmak istiyorum. Kingsley’yi ani bir tutuklama cezasına çarptırırsak, Kingsley’nin haber sızdırabilmesi mümkün mü?”

Sör Harold, “Korkarım ki Bay Parkinson’ın söylediklerinin oldukça doğru olduğunu düşünüyorum,” diye başladı. “Bütün olağan şeyleri, basındaki, radyodaki, radyomuzdaki

sızıntıları durdurabilirdik. Ama Radyo Luxembourg'daki bir sızıntıyı ya da diğer birçok olasılıktan herhangi birini durdurabilir miyiz? Kuşkusuz evet, zamanımız olsaydı durdurabilirdik ama maalesef bir gecede değil." "Ve bir başka nokta," diye devam etti, "bu konu bir kere ortaya çıkarsa gazete ve radyo yardımı olmaksızın çığ gibi yayılacaktır. Bugünlerde sıklıkla duyduğumuz şu zincir reaksiyonlar gibi yayılacaktır. Bu tür sıradan sızıntılara karşı korunmak çok zor çünkü bunlar her yerde olabilir. Kingsley, talimat vermedikçe belgenin belirli bir tarihte okunması için bir düzenlemeyle, bir sürü olası yerden herhangi birine bir belge yerleştirmiş olabilir. Bilirsiniz, tahmin edilebilir olağan yöntemler bunlar. Ya da elbette o kadar olağan olmayan bir şey yapmış da olabilir."

Başbakan, "Parkinson'la aynı fikirde olduğunu anlıyorum," dedi. "Pekâlâ, Francis, bir fikrin olduğunu görebiliyorum. Hadi bir dinleyelim."

Parkinson, işe yarayabileceğini düşündüğü planı açıkladı. Biraz tartıştıktan sonra, bir deneme yapılmasına karar verildi çünkü eğer işe yararsa çabucak başarılı olacaktı. Ve işe yaramazsa, İçişleri Bakanı'nın planı her zaman yeniden devreye girebilirdi. Toplantı dağıldı. Hemen ardından Cambridge'e bir telefon geldi. Profesör Kingsley, Başbakanlık Sekreteri Bay Francis Parkinson'la o öğleden sonra üçte görüşmek ister miydi? Profesör Kingsley teklifi kabul etti. Parkinson böylece Cambridge'e gitti. Dakikti ve Trinity saati tam üçü vurduğunda Kingsley'nin odasına alındı.

El sıkıştırlarken Kingsley, "Ah," diye mırıldandı, "öğle yemeği için çok geç ve çay için çok erken."

"Beni çabucak kapı dışarı etmeyeceksiniz, değil mi Profesör Kingsley?" diye karşılık verdi Parkinson gülümseyerek.

Kingsley, Parkinson'ın beklediğinden çok daha gençti, otuz yedi-otuz sekiz yaşlarındaydı. Parkinson onu uzun

boy lu, ince bir adam olarak hayal etmişti. Bu konuda haklı çıkmıştı ancak bir kadında bile yeterince şaşırtıcı olan, gür siyah saçlarla hayret verici mavi gözlerin olağanüstü kombinasyonunu beklemiyordu. Kingsley kesinlikle unutulacak türden bir insan değildi.

Parkinson ateşin yanına bir sandalye çekti, rahatça oturdu ve şöyle dedi:

“Dün İçişleri Bakanı’yla aranızda geçen konuşmayı duydum ve ikinizi de onaylamadığımı söylemek istiyorum.”

“O konuşmanın başka türlü bitmesi mümkün değildi,” diye yanıtladı Kingsley.

“Öyle olabilir ama yine de onaylamıyorum. Her iki tarafın da uzlaşmaz tavır aldığı tüm tartışmalara karşı çıkıyorum.”

“Ne iş yaptığınızı tahmin etmek zor olmaz, Bay Parkinson.”

“Doğrudur. Ama açıkçası sizin durumunuzdaki birinin böyle uzlaşmaz bir tavır almasına şaşırdım.”

“Benim için nasıl bir uzlaşma yolunun açık olduğunu öğrenmekten memnun olurum.”

“Buraya size tam olarak bunu söylemeye geldim. Önce ben biraz taviz vereyim, nasıl uzlaşabileceğimizi göstermek için. Bu arada, biraz önce çay diyordunuz. Çaydanlığa su koyalım mı? Burası bana Oxford’daki günlerimi hatırlatıyor, her şey ziyadesiyle nostaljik. Siz üniversitedekiler ne kadar şanslı olduğunuzu bilmiyorsunuz.”

“Hükümetin üniversitelere sağladığı mali desteği mi ima ediyorsunuz?” diye homurdandı Kingsley yerine otururken.

“Aslında İçişleri Bakanı bu sabah bundan bahsetti ama bu kadar kaba olmak benim haddim değil.”

“Eminim öyledir. Ama hâlâ nasıl taviz verinem gerektiğini duymayı bekliyorum. ‘Uzlaşma’ ve ‘teslimiyet’ kelimelerinin sözlüğünüzde eş anlamlı olmadığından emin misiniz?”

“Hiçbir şekilde eş anlamlı değil. İzin verin uzlaşmaya hazır olduğumuzu göstererek bunu kanıtlayayım.”

“Siz mi hazırsınız, yoksa İçişleri Bakanı mı?”

“Başbakan.”

“Anlıyorum.”

Kingsley çayı hazırlamakla meşguldü. Bitirdiğinde Parkinson söze başladı:

“Öncelikle İçişleri Bakanı’nın raporunuzda bulunabilecek kusurlarla ilgili imaları için özür dilerim. İkinci olarak, ilk adımımızın bilimsel veri birikimi olması gerektiğine katılıyorum. Mümkün olduğunca çabuk ilerlememiz ve katkıda bulunması gereken tüm biliminsanlarının durumdan tam olarak haberdar edilmesi gerektiğine katılıyorum. Katılmadığım şey ise şu aşamada bunun dışında kalan herhangi birinin bu sırrı öğrenmesi gerektiği. Sizden istediğim uzlaşma da bu.”

“Bay Parkinson, açıksözlülüğünüzü takdir ediyorum ama mantığınızı değil. Size soruyorum: Sizce Kara Bulut tehdidini benden öğrenen kaç kişi var? Peki kaç kişi bu durumu sizden öğrendi? Ya da Başbakan’dan? Ben Kraliyet Astronomu’nun sizi bilgilendirme isteğine her zaman karşıydım çünkü hiçbir şeyi gerçekten gizli tutamayacağınızı biliyordum. Şimdiyse gerçekten keşke ona engel olabilseydim diye düşünüyorum.”

Parkinson hazırlıksız yakalanmıştı.

“Ama Sidney Üniversitesi’nden Dr. Leicester’a son derece açıklayıcı bir mektup yazdığınızı herhalde inkâr etmiyorsunuz, değil mi?”

“Tabii ki inkâr etmiyorum. Neden edeyim? Ancak Leicester Bulut hakkında hiçbir şey bilmiyor.”

“Ama mektup ona ulaştıydı öğrenecekti.”

“Eğerler ve amalar siyasetin konusudur, Bay Parkinson. Bir biliminsanı olarak ben gerçeklerle ilgileniyorum; güdüler, şüpheler ve anlamsız havailiklerle değil. Gerçek şu ki bu konuda hiç kimse benden önemli bir şey öğrenmedi. Asıl dedikodu Başbakan’dan yayılıyor. Kraliyet Astronomu’na böyle olacağını söylemiştim ama bana inanmadı.”

“Yaptığım işe pek saygınız yok, değil mi Profesör Kingsley?”

“Dürüstlük istediğiniz için açıkça söyleyeceğim; evet, pek yok. Politikacılara arabamın gösterge panelindeki enstrümanlara baktığım gibi bakıyorum. Bana devletin motorunda ne olup bittiğini gösteriyorlar ama kontrol onlarda değil.”

Parkinson aniden Kingsley’nin onunla kafa bulduğunu ve bunu gayet sertçe yaptığını anladı. Bir anda kahkahalara boğuldu. Kingsley de ona katıldı. Bu andan sonra ikisinin arasındaki ilişki bir daha hiç zora girmeyecekti.

İkinci bir fincan çay ve biraz daha genel sohbetten sonra Parkinson esas konuya döndü.

“Dikkatimi topluyorum, bu sefer dağılmayacağım. Bilimsel bilgi toplama konusunda izlediğiniz yol en hızlı yol değil, ayrıca güvenlik açısından bakacak olursak en güvenli yol da değil.”

“Bana açık olan daha iyi bir yol yok, Bay Parkinson ve size hatırlatmama gerek yok herhalde, zaman çok değerli.”

“Şu anda sizin için daha iyi bir yol olmayabilir ancak daha iyi bir yol bulunabilir.”

“Anlayamıyorum.”

“Hükümet gerçeklerden tam olarak haberdar olması gereken tüm biliminsanlarını bir araya getirmek istiyor. Anladığım kadarıyla son zamanlarda buradaki radyo astronomi grubundan Bay Marlborough ile çalışıyorsunuz. Bay Marlborough’ya hiçbir önemli bilgi vermediğinize dair verdiğiniz güvenceyi kabul ediyorum ama ona bilgi verecek düzenlemeler yapılabilseydi çok daha iyi olmaz mıydı?”

Kingsley, radyo astronomi grubuyla yaşadığı ilk zorlukları hatırladı.

“Şüphesiz.”

“O hâlde anlaştık. İkinci noktamız, Cambridge’in ya da herhangi bir üniversitenin bu soruşturmaları yürütmek için

pek doğru bir yer olmadığı. Burada entegre bir topluluğun parçasısınız ve hem gizliliği hem de ifade özgürlüğünü birleştirmeyi bekleyemezsiniz. Bir grubun içinde başka bir grup şekillendiremezsiniz. Doğru prosedür, tamamen yeni bir kuruluş oluşturmak, bu acil duruma özel olarak tasarlanmış yeni bir grup, her imkâna sahip olacak bir grup şekillendirmektir.”

“Los Alamos Laboratuvarı gibi.”

“Tamamen öyle. Bu konuda tarafsızca düşünürseniz, başka hiçbir yolun gerçekten mümkün olmadığı konusunda benimle hemfikir olacaksınız.”

“Belki de size Los Alamos’un çölde olduğunu hatırlatmalıyım.”

“Çöle gönderilmeniz söz konusu olamaz.”

“Peki nereye gönderileceğiz? Bildiğiniz gibi ‘göndermek’ müthiş albenili bir fiildir.”

“Şikâyet etmek için bir nedeninizin olacağını sanmıyorum. Hükümet, Nortonstowe’daki son derece hoş bir on sekizinci yüzyıl malikânesinin dönüşümünü yeni bitiriyor.”

“Nerede bu?”

“Cotswolds, Cirencester’ın kuzey batısında, yüksek bir arazide.”

“Neden ve nasıl dönüştürülüyordu?”

“Tarımsal Araştırma Üniversitesi olması planlanmıştı. Bahçıvanlar, işçiler, kâtipler ve diğerlerinin yaşaması için inşa ettiğimiz tamamen yeni bir siteden bir buçuk kilometre uzaklıkta. Size her türlü olanağın sağlanacağını söyledim ve sizi içtenlikle temin ederim ki doğru söylüyorum.”

“Peki buraya biz taşınırsak tarım çalışanları itiraz etmeyecek mi?”

“Bu kısımda bir zorluk yok. Herkes Hükümet’in kararlarına sizin gibi saygısızlıkla bakmıyor.”

“Hayır, ne yazık ki. Ama aklınıza gelmeyen zorluklar da

var. Bilimsel araçlara ihtiyaç duyulacak; örneğin bir radyo teleskobu. Buradakini kurmak bir yıl sürdü. Onu taşımanız ne kadar sürer?”

“Onu kurmak için kaç adam çalıştı?”

“Belki birkaç düzine.”

“Gerekirse bin, on bin adam kullanırız. Gerekli olduğunu düşündüğünüz herhangi bir enstrümanı makul bir süre içinde, diyelim ki bir-iki hafta içinde taşımayı ve yeniden kurmayı garanti ederiz. Başka büyük enstrümanlar var mı?”

“Çok büyük olmasa da iyi bir optik teleskoba ihtiyacımız var. Cambridge'deki yeni Schmidt en uygunu olurdu ancak Adams'ı ondan vazgeçmeye nasıl ikna edersiniz bilemiyorum.”

“Çok zor olacağını sanmıyorum. Daha büyük ve daha iyi bir teleskop için altı ay beklemekten çekinmez.”

Kingsley ateşe biraz daha odun attı ve koltuğuna geri döndü.

“Bu teklifin etrafında dolaşmayı bırakalım,” dedi. “Yıldızlı bir kafes de olsa nihayetinde kendimi bir kafese kapatmamı istiyorsunuz. Benden istediğiniz uzlaşma aslında oldukça büyük bir taviz. Şimdi benim sizden isteyeceğim tavizi biraz düşünmeliyiz.”

“Ama zaten bunu yaptığımızı sanıyordum.”

“Öyle ama belirsiz bir şekilde. Her şeyin oldukça net olmasını istiyorum. İlk olarak, bu Nortonstowe'a personel alma yetkisine sahip olmalıyım, maaşları belirleme yetkisine sahip olmalıyım ve gerçekleri ifşa etmemek için işe alımları yaparken uygun bulduğum herhangi bir argümanı kullanabilmeliyim! İkincisi, Nortonstowe'da hiçbir devlet görevlisinin olmayacağını ve sizin aracılığınız dışında hiçbir siyasi irtibat olmayacağını da garantisini istiyorum.”

“Bu istisnai ayrımı neye borçluyum?”

“Farklı düşünmemize ve farklı efendilere hizmet etmemi-

ze rağmen karşılıklı konuşabilmek için yeterli ortak zemine sahip olmamız gerçeğine. Bu, benzeri muhtemel olmayan nadir bir durum.”

“Gerçekten gururlandım.”

“Öyleyse beni henüz tam anlamadınız demektir. Söylediklerimde gerçekten gayet ciddiym. Ben ve ekibim Nortonstowe’da istemediğimiz türden herhangi bir beyefendi bulursak onu dışarı atmaktan çekinmeyiz.

“Bunun polis müdahalesi veya başka şekillerde engellenmesi söz konusu olursa o zaman sizi aynı ciddiyetle uyarıyorum ki bizden en ufak bir işbirliği göremezsiniz. Bu noktanın altını özellikle çiziyorum çünkü politikacıların ne kadar aptal olabileceğini biliyorum.”

“Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil. Belki artık üçüncü aşamaya gelebiliriz. Bunun için kalem ve kâğıda ihtiyacımız var. Herhangi bir hata yapma ihtimaliniz olmasın diye, ben Nortonstowe’a taşınmadan önce orada olması gereken her türlü ekipmanı ayrıntılı olarak not etmenizi istiyorum. Tekrar ediyorum, ekipmanın benden önce Nortonstowe’a ulaşması gerekiyor. Kaçınılmaz bir gecikme olduğu ve herhangi bir ekipmanın birkaç gün içinde ulaşacağı bahanelerini kabul etmeyeceğim. Şu kâğıdı alın ve yazmaya başlayın.”

Parkinson yanında uzun bir listeyle Londra’ya döndü. Ertesi sabah Başbakan’la önemli bir görüşme yaptı.

“Halloldu mu?” dedi Başbakan.

“Hem evet hem hayır,” diye cevapladı Parkinson. “Mekânı düzenli bir bilimsel kuruluş olarak biçimlendirmeye söz vermek zorunda kaldım.”

“Bu bir dezavantaj değil. Kingsley daha fazla veriye ihtiyacımız olduğunu ve onları ne kadar erken yakalarsak o kadar iyi olduğunu söylemekte oldukça haklıydı.”

“Bundan hiç şüphem yok, efendim. Ama Kingsley’nin

yeni düzende bu kadar önemli bir figür olmamasını tercih ederdim.”

“Sonuçta işinin ehli değil mi adam? Daha iyisini bulabilir miyiz?”

“Yani, bir biliminsanı olarak oldukça iyi. Beni endişelendiren bu değil.”

“Biliyorum, daha uyumlu bir insan tipiyle çalışmamız çok daha iyi olurdu. Ama çıkarları bizimkiyle hemen hemen aynı. Nortonstowe’dan çıkamayacağını öğrendiğinde küsmezse tabii.”

“Evet, bu konuda oldukça gerçekçi. Zaten bu noktayı güçlü bir pazarlık aracı olarak kullandı.”

“Koşulları neydi?”

“İlk olarak, hiçbir devlet memuru olmayacak ve benim aracılığım dışında hiçbir siyasi irtibat kurulmayacak.”

Başbakan güldü.

“Zavallı Francis. Şimdi sorunun ne olduğunu anlıyorum. Ah, pekâlâ, devlet memurları meselesi o kadar da önemli değil. İrtibatın nasıl olacağını da göreceğiz. Peki ücretler konusunda bir talep var mı? Astronomik büyüklükte paralar istedi mi?”

“Hiç de değil, Kingsley’nin gerçek nedeni açıklayana kadar insanları Nortonstowe’a gitmeye ikna etmek için maaşları pazarlık aracı olarak kullanmak istemesi dışında bir talebi yok.”

“O zaman sorun ne?”

“Tam olarak işaret edebileceğim net bir şey yok ama bir tür genel huzursuzluk hissediyorum. Çok sayıda küçük şey var, tek başına önemsiz ama bir araya geldiklerinde endişe verici.”

“Hadi, Francis, çıkar ağzındaki baklayı!”

“En genel ifadeyle, sanki manevrayı yapan biz değiliz de oymuş gibi hissediyorum.”

“Anlayamıyorum.”

“Aslında ben de. İlk bakışta her şey yolunda görünüyor ama öyle mi? Kingsley’nin zekâ düzeyi düşünüldüğünde gönderdiği mektupları kaydetme zahmetine girmesi biraz fazla aşikâr değil miydi?”

“Onları onun emriyle postaya veren üniversitedeki bir kapı görevlisi de olabilir.”

“Öyle de olabilir ama öyle olsaydı bile Kingsley kapı görevlisinin mektupları kayıt altına alacağını fark ederdi. Sonra Leicester’a giden mektup. Kingsley sanki bizim o mektubu durdurmamızı bekliyormuş gibi görünüyordu. Ve zavallı ihtiyar Harry’ye (İçişleri Bakanı) biraz fazla mı sert davrandı? Bir de şu listedekilere bakın. Her şey önceden düşünülmüş gibi inanılmaz derecede ayrıntılı. Yemek ve yakıt gereksinimlerini anlayabiliyorum ama mesela bu muazzam miktardaki hafriyat ekipmanı neden?”

“En ufak bir fikrim yok.”

“Ama Kingsley’nin var çünkü bu konu üzerine zaten çok düşünmüştü.”

“Sevgili Francis, onun bunu ne kadar düşündüğünün ne önemi var? Yapmak istediğimiz, bilimsanlarından oluşan son derece yetkin bir ekibi bir araya getirmek, onları izole ve mutlu etmek. Kingsley bu listelerle mutlu olacaksa o zaman bunları almasına izin vereceğiz. Neden endişelenelim ki?”

“Yani, burada bir sürü elektronik ekipman var, çok fazla. Bunlar radyo yayını amacıyla kullanılabilir.”

“Öyleyse derhal bu tarz ekipmanın üzerini çiz. Buna sahip olamaz!”

“Bir dakika, efendim, hikâyenin tamamı bu değil. Bu konuda şüpheliydim, bu yüzden bazı tavsiyeler aldım, iyi bir tavsiye olduğunu düşünüyorum. Durum şu: Her radyo yayını, alıcı tarafta deşifre edilmesi gereken bir tür kod formunda meydana gelir. Bu ülkedeki normal kod formunun teknik

adı genlik modülasyonu ancak BBC son zamanlarda frekans modülasyonu olarak bilinen biraz farklı bir kodlama biçimi kullanıyor.”

“Ah, frekans modülasyonu bu muymuş? İnsanların bunun hakkında konuştuğunu duymuştum.”

“Evet, efendim. İşte olay da bu: Kingsley’nin sahip olacağı ekipmanın verebileceği iletim türü tamamen yeni bir kod formunda olabilir, özel olarak tasarlanmış bir alıcı dışında çözülemeyecek bir kod. Yani mesaj göndermek istese bile bu mesajı kimse alamayabilir.”

“Bu özel alıcıya sahip miyiz peki?”

“Kesinlikle. Peki, şimdi Kingsley’nin elektronik ekipmanına izin veriyor muyuz, vermiyor muyuz?”

“Bu ekipmanı talep ederken ne sebep gösteriyor?”

“Radyo astronomisi. Bulut’u radyo dalgalarıyla gözlemlemek için.”

“Bu amaçla kullanılabilir mi?”

“Evet, tabii.”

“Öyleyse sorun ne, Francis?”

“Çok fazla şey istiyor. Kabul etmek gerekir ki ben bir bilim insanı değilim ama bu kadar çok şey gerçekten gerekli mi bilmiyorum. Yani sonuçta almasına izin verelim mi, veremeyelim mi?”

Başbakan birkaç dakika düşündü.

“Bahsettiğin frekans meselesini iyice bir kontrol et. Kodlama konusunda söylediklerin doğru çıkarsa bırakalım isteğini alsın. Aslında bu iletim işi bir avantaja bile dönüşebilir. Francis, şimdiye kadar tüm bunları ulusal bir bakış açısıyla düşündün. Yani uluslararası değil, ulusal bir bakış açısıyla, değil mi?”

“Evet, efendim?”

“Daha geniş açılara da yönelmemiz gerekiyor diye düşünüyorum. Amerikalılar da kendilerini bizimle hemen

hemen aynı gemide bulmuş olmalı. Bana kalırsa kesinlikle Nortonstowe'a benzer bir kuruluş kurmayı düşünüyor olacaktırlar. Sanırım onları tek bir ortak çalışmanın avantajı konusunda ikna etmeye çalışacağım."

"Ama bu onlar buraya gelmeyecek, bizim oraya gitmemiz demek olmaz mı?" dedi Parkinson bir anlığına tüm dil kuralarını unutarak. "Kendi adamlarının bizimkilerden daha iyi olduğunu düşünecekler."

"Belki de, 11, radyo astronomisi alanında değil; bu alanda hem biz hem de Avustralyalılar oldukça üst sırada. Radyo astronomisi de bu işte oldukça kilit bir öneme sahip gibi görüldüğünden, bunu güçlü bir pazarlık aracı olarak kullanacağım."

"Güvenlik," diye inledi Parkinson. "Amerikalılar güvenliğimizin yetersiz olduğunu düşünüyor ve bazen çok da haksız olmadıklarına inanıyorum."

"Nüfusumuzun onlarınkinden daha soğukkanlı olduğu düşüncesi ağır basıyor. Amerikan yönetiminin bu konuda çalışan tüm biliminsanlarını onlardan olabildiğince uzakta tutmayı bir avantaj olarak görebileceğini düşünüyorum. Aksi takdirde bütün bu süreçte bir barut fıçısının üzerinde oturuyor olacaklar. İletişim, birkaç dakika öncesine kadar benim için bu konudaki sıkıntılardan biriydi. Ama bu yeni kod formunu kullanarak Nortonstowe'dan Washington'a doğrudan bir radyo bağlantısı sağlayabilirsek bu sorunu çözmüş oluruz. Bütün bunları Amerikalılara ısrarla tavsiye edeceğim."

"Birkaç dakika önce uluslararası bakış açılarından bahsettiniz. Gerçekten uluslararası mı, yoksa Anglo-Amerikan mı demek istediniz?"

"Uluslararası demek istedim, Avustralyalı radyo astronomları mesela. Tüm bunların uzun süre sadece Amerika ve bizim aramızda kalabileceğini sanmıyorum. Diğer devletlerin başkanları, hatta Sovyetler bile haberdar edile-

cek. Sonra bazı fısıltılar dolaşmaya başlayacak; mesela Dr. Bilmemne'nin Kingsley'den meselenin detaylarını aktaran bir mektup aldığı ve bizim de o zamandan beri Kingsley'yi Nortonstowe denilen yere hapsetmek zorunda kaldığımıza dair bazı fısıltılar. Tabii ayrıca Dr. Bilmemne, Nortonstowe'a gönderilirse kendi devletine sorun çıkarmayacağını görmekten memnuniyet duyacağımı da söyleyeceğim.”

“Ama Sovyetler buna kanmaz!”

“Neden kanmasın? Devletten habersiz dolaşan bilginin ne kadar utanç verici olabileceğini kendimiz gördük. Dün Kingsley'den kurtulmak için neler vermezdik? Belki sen hâlâ ondan kurtulmak istiyorsundur. Ama bu devletler bu sayede biliminsanlarını ilk uçakla buraya gönderecekler.”

“Öyle olabilir. Ama tüm bu zahmete neden giriyorsunuz, efendim?”

“Kingsley'nin en başından beri kendi ekibini seçiyor olabileceğini anlamadın mı? O kayıtlı mektuplar bunun içindi. Bizim için de mümkün olan en güçlü ekibe sahip olmak çok önemli olacak. İçimden bir ses önümüzdeki günlerde Nortonstowe'un Birleşmiş Milletler'den bile daha önemli hâle geleceğini söylüyor.”

Nortonstowe

102 Nortonstowe malikânesi, Cotswolds'ta, batıdaki dik uçurumdan çok uzakta olmayan açık bir arazide yer alıyor. Çevredeki topraklar oldukça verimli. Malikânenin "bir devlet kurumuna" dönüştürülmesi ilk önerildiğinde, bu fikre Gloucestershire genelinde hem yerelde hem de gazetelerde hatırı sayılır ölçüde muhalefet oluşmuştu. Ama hükümet, bu tür konularda her zaman olduğu gibi yine kendi yolunu açtı. "Yerel halk" bu yeni "mekânın" tarıma yönelik olacağını ve çiftçilerin buradan danışmanlık alabileceklerini duyduğunda biraz yumuşamıştı.

Nortonstowe arazisinde, yaklaşık iki buçuk kilometre ötedeki malikânenin görüş alanı dışında, konutlardan oluşan kapsamlı bir site inşa edildi. Bu yeni sitenin büyük bir kısmı, çalışan personel için kullanılacak yarı müstakil konutlardan oluşuyordu ancak üst düzey yetkililer ve yöneticiler için de bazı müstakil evler vardı.

Helen ve Joe Stoddard, beyaz badanalı yarı müstakil evlerden birinde yaşıyorlardı. Joe burada bahçıvan olarak iş bulmuştu. Bu iş hem mecazi hem de gerçek anlamda tam olarak ona göreydi. Otuz bir yaşındaydı ve neredeyse otuz yıllık bir iş deneyimine sahipti çünkü yürümeye başlar başlamaz bahçıvan babasından işi öğrenmeye başlamıştı. İş tam

Joe'ya göreydi çünkü onu yıl boyunca iç mekânlardan uzak tutuyordu. Tam ona göreydi çünkü form doldurma ve mektup yazma çağında yapılacak kâğıt işi yoktu; çünkü Joe hem okumada hem de yazmada zorlanıyordu. Tohum kataloglarına olan beğenisi, sayfalarındaki resimleri incelemesiyle sınırlıydı. Ancak tüm tohumlar başbahçıvan tarafından sipariş edildiğinden bu bir dezavantaj değildi.

Dikkat çekici bir zihin yavaşlığına rağmen Joe, arkadaşları arasında popülerdi. Hiç kimse onu suratsız bulmazdı, hiçbir zaman “canı sıkkın” olmazdı. Kafası karıştığında, ki bu sık sık olurdu, sevimli bir gülümseme yüzüne yavaşça yayılırdı.

Joe'nun beyni üzerindeki kontrolü ne kadar zayıfsa, güçlü bedenindeki kasları üzerindeki kontrolü de o kadar iyiydi. Puanlama işini başkalarına bıraksa da mükemmel bir dart oyuncusuydu. Çelik çomakta mahallenin korkulu rüyasıydı.

Helen Stoddard kocasıyla tuhaf bir tezat oluşturunuyordu: Yirmi sekiz yaşında, güzelce, son derece zeki ama eğitimsiz bir kadın. Joe ve Helen'in nasıl bu kadar iyi geçindiği bir muammaydı. Belki de Joe'yu yönetmek çok kolay olduğu içindir. Ya da belki de iki küçük çocukları bu iki farklı dünyanın en iyi taraflarını aldıkları için; annelerinin zekâsını ve babalarının fiziksel sertliğini.

Ama şimdi Helen, Joe'suna kızgındı. Büyük malikânede tuhaf şeyler oluyordu. Son iki hafta içinde oraya yüzlerce adam gelmişti. Eski tesisatlar, yenilerine yer açmak için sökülmüştü. Büyük arazi temizlenmişti ve her tarafına tuhaf teller dikiliyordu. Joe'nun tüm bunların ne anlama geldiğini keşfetmesi kolay olmalıydı ama o gülünç açıklamalarla kolayca kandırılmıştı; inandığı en son saçmalık tellerin ağaçları yönlendirmek için dikildiği idi.

Joe kendi adına bu telaşın ne için olduğunu anlayamıyordu. Bu karısının dediği gibi çok garip bir olaysa bile, onun için zaten pek çok şey garipti. “Onlar” bu konuda her şeyi biliyorlardı mutlaka ve bu onun için yeterliydi.

Helen kızgındı çünkü bilgi almak için rakibi Bayan Alsop'a bağımlı hâle gelmişti. Agnes Alsop'un kızı Peggy malikânede sekreter olarak çalışıyordu ve Peggy'ye Helen'in ve annesinin bile aşamadığı bir merak bahsedilmişti. Sonuç olarak, Alsop hanesine düzenli bir bilgi akışı vardı. Kısmen bu bilgi akışı, kısmen de bu bilgileri dağıtmadaki mahareti sayesinde, Agnes Alsop'un prestiji komşuları arasında üst sıralarda yer alıyordu.

Buna spekülasyon yeteneği de eklenmeli. Peggy'nin "Yükssek Dikkat!!! Çok Hassas!!!" olarak işaretlenmiş çok sayıda kasanın içindekilerin gizemini çözdüğü gün, Bayan Alsop'un sosyal sermayesi yeni bir zirveye ulaşmıştı.

Toplananlara, "Hepsi kablosuz valflerle dolu, hepsi," dedi, "milyonlarca valf."

"Ama milyonlarca valfi ne yapacaklar ki?" diye sordu Helen.

"Peki, beş yüz dönümlük arazideki onca kule ve kabloyu ne yapacaklar?" diye yanıtladı Bayan Alsop. "Bana sorarsanız, bir ölüm ışını inşa ediyorlar."

Müteakip olaylar onun bu görüşe olan inancını hiç değiştirmede.

Highlands Sitesi'ndeki heyecan, "onlar"ın geldiği gün doruğa ulaşmıştı. Peggy annesine mavi gözlü uzun boylu bir adamın hükümetten önemli kişilerle sanki "ofiste çalışan çocuklarmış gibi" konuştuğunu söylediğinde kafası iyice karışmıştı. Bayan Alsop, kendinden geçmiş bir hâlde, "Tamam, bu bir ölüm ışını," diye soludu.

Nihayetinde Helen Stoddard'a da lezzetli bir bilgi kırıntısı gelmişti, hatta belki de pratik bir bakış açısıyla en önemli bilgilerden birinin kırıntısıydı bu. "Onlar" malikâneye taşındıktan sonraki gün, Helen sabah erkenden komşu Far Striding köyüne bisikletle gitmek için yola çıkmıştı ancak yola bir bariyer koyulduğunu fark etti. Bariyer bir polis memuru ta-

rafından korunuyordu. Tamam, bir kereliğine Helen'a köye gitmesi için geçiş izni verilecekti ancak bundan sonra geçiş kartı göstermeyen hiç kimse Nortonstowe'a girip çıkamayacaktı. Geçiş kartları o gün dağıtılacaktı. Herkesin fotoğrafı çekilecek ve fotoğraflar hafta içinde kartlara eklenecekti. Okula giden çocuklar ne olacaktı peki? Hmm, çocukların köye gitmesine gerek kalmasın diye Stroud'dan bir öğretmen gönderileceğini duymuştu polis memuru. Daha fazlasını bilmediği için üzgündü.

Ölüm ışını teorisinin zemini biraz daha sağlamlaşmıştı.

Garip bir işti bu. Ann Halsey'ye menajeri aracılığıyla gelmişti iş teklifi. 25 Şubat'ta Gloucestershire'da bir mekânda biri Mozart, diğeri Beethoven'dan iki sonat çalmayı kabul eder miydi? Ücret yüksekti, yetenekli bir genç piyanist için bile çok yüksekti. Bir de kuartet olacaktı. Bristol'de Saat 14.00'te kalkacak olan Paddington trenine giden bir arabanın onu bekliyor olacağı dışında başka hiçbir ayrıntı verilmemişti.

Ann, çay içmek için restoran vagonuna gittiğinde kuartetin Harry Hargreaves ve ekibi olduğunu keşfetti.

"Biraz Schoenberg çalacağız," dedi Harry. "Kulak zarlarını biraz zorlayalım dedik. Kim bunlar bu arada?"

"Anladığım kadarıyla bir kır evi partisi."

"Ödedikleri ücretlere bakılırsa oldukça zenginler."

Bristol'den Nortonstowe'a yolculuk oldukça keyifli geçti. Zaten bahar erkenden yüzünü göstermişti. Şoför onları malikâneye götürdü, koridorların arasında bir kapıyı açtı: "Bristol'den gelen konuklar, efendim!"

Kingsley kimseyi beklemiyordu ama çabucak toparlandı.

"Merhaba, Ann! Merhaba, Harry! Sizi görmek ne güzel!"

"Seni gördüğüme sevindim, Chris. Ama bütün bunlar nedir böyle? Köy ağası falan mı oldun, nasıl? Tanrım, bu arazilerin büyüklüğünü düşününce, köy ağası değil de lord falan oldun galiba."

“Özel bir devlet görevindeyiz. Görünüşe göre kültürel bir canlanmaya ihtiyacımız olduğunu düşünüyorlar. Varlığınız da bu sebeple işte,” diye açıkladı Kingsley.

Akşam hem yemek hem de konser açısından oldukça başarılı geçmişti ama müzisyenlerin hemen ertesi sabah gitmeleri de üzücüydü tabi.

“Hoşça kal, Chris, konukseverliğiniz için teşekkürler,” dedi Ann.

“Araba sizi bekliyordur. Bu kadar erkenden ayrılmak zorunda olmasaydınız keşke.”

Ama ne şoför ne de araba onları bekliyordu.

Kingsley, “Sorun değil,” dedi, “Eminim Dave Weichart sizi Bristol’e kendi arabasıyla seve seve götürür, gerçi arabada bir sürü alet olduğu için biraz sıkışık olacak ama...”

Evet, Dave Weichart onları Bristol’e götürecekti ve araba oldukça sıkıştı ama yaklaşık on beş dakika sonra kahkahalar eşliğinde yola çıktılar.

Yarım saat içinde hepsi geri dönmüştü. Müzisyenler şaşkıındı. Weichart âdeta sinir küpüne dönmüştü. Diğerleriyle birlikte doğruca Kingsley’nin ofisine yürüdü.

“Neler oluyor, Kingsley? Güvenlik bariyerlerden geçmemize izin vermedi. Kimseyi dışarı çıkarmama emri almış.”

“Bizim bu akşam Londra’da sahnemiz var,” dedi Ann, “ve yakında buradan çıkamazsak treni kaçıracağız.”

“Pekâlâ, eğer ön kapıdan çıkamıyorsak, başka birçok çıkış yolu vardır mutlaka,” diye yanıtladı Kingsley. “Dur bir soruşturayım.”

Diğerleri sinirlenip öfkeyle söylenirken o on dakika boyunca telefondaydı. En sonunda ahizeyi yerine koydu.

“Sinirli olan sadece siz değilsiniz. Sitede yaşayan insanlar köye girmeye çalışıyorlar ve hepsi durdurulmuş. Görünüşe göre her yerde güvenlik görevlileri var. Londra’yla bağlantı kursam olacak.”

Kingsley bir düğmeye bastı.

“Merhaba, ön kapıdaki güvenlik mi? Evet, evet, sadece Emniyet Müdürü’nün talimatlarına göre hareket ettiğinizi biliyorum. Bunu anlıyorum. Sizden şunu istiyorum. Dikkatle dinleyin, Whitehall 9700’ü arayın. Bu numarayı aldığınızda QUE kod harflerini verecek ve Başbakan Sekreteri Bay Francis Parkinson’ı isteyeceksiniz. Bay Parkinson telefona geldiğinde ona Profesör Kingsley’nin onunla konuşmak istediğini söyleyeceksiniz ve bana bağlayacaksınız. Lütfen bu talimatları tekrarlayın.”

Birkaç dakika sonra Parkinson’dan beklenen telefon geldi. Kingsley başladı:

“Merhaba, Parkinson. Tuzağını bu sabah kurduğunu duydum... Hayır, hayır, şikâyet etmiyorum. Bunu bekliyordum zaten. Nortonstowe çevresine istediğin kadar koruma koyabilirsin ama içeriye giremezler. Şu anda aramamın sebebi size Nortonstowe’la iletişimin bundan böyle farklı bir temelde olacağını bildirmek. Artık telefon görüşmesi yapılmayacak. Güvenlik noktalarına giden tüm kabloları kesmeyi düşünüyoruz. Bizimle iletişim kurmak istiyorsanız radyo bağlantısını kullanmak zorundasınız... Vericiyi henüz bitirmediyseniz bu sizin sorunuz. Tüm kabloları İçişleri Bakanlığı’nın yapmasında ısrarcı olmayın siz de... Anlamıyor musunuz? O zaman biraz düşünün. Eğer bu ülkeyi bir kriz ânında yönetecek yetkinliğe sahipseniz, hele ki size tasarımı verdiğimizde, bir verici inşa edebilecek kadar da yetkin olmalısınız. Dikkatlice not etmenizi istediğim bir şey daha var. Kimsenin dışarı çıkmasına izin vermezseniz, kimsenin Nortonstowe’a girmesine izin vermeyeceğiz. Ya da aslında en iyisi şöyle yapalım, Parkinson, dilersen içeri gelebilirsin ama dışarı çıkmaya izin verilmeyecek. Bu kadar.”

“Akıl alır gibi değil,” dedi Weichart. “Pratikte hapsedilmiş gibiyiz. İngiltere’de böyle şeyler olabildiğini bilmiyordum.”

Kingsley, "İngiltere'de her şey olabilir," diye yanıtladı, "yalnızca belirtilen nedenler biraz sıradışı olabilir. İngiltere'nin bir köşesinde bir malikânede bir grup kadın ve erkeği hapsedmek istiyorsanız, gardiyanlara aslında bir hapishaneyi kurduklarını söylemezsiniz. Onlara, içeridekilerin, dışarıdan içeri girmeye çalışan tehlikeli karakterlere karşı korunmaya ihtiyacı olduğunu söylersiniz. Burada anahtar kelime hapis değil, koruma."

Emniyet Müdürü gerçekten de Nortonstowe'un nükleer enerjinin endüstriye uygulanmasında devrim yaratacak atomik sırlara sahip olduğu izlenimine kapılmıştı. Ayrıca yabancı casusların bu sırları açığa çıkarmak için ellerinden geleni yapacakları izlenimi de vardı. En olası sızıntının Nortonstowe'da çalışan birinden kaynaklanacağını biliyordu. Bu nedenle, en iyi güvenlik biçiminin mekâna tüm erişimi veya mekândan tüm çıkışları engellemek olduğuna inanıyordu. Bu inancı İçişleri Bakanı tarafından da teyit edilmişti. Hatta Bakan orduyu çağırarak korumayı artırmanın gerekli olabileceğini kabul etmeye bile razıydı.

"İyi de tüm bunların bizimle ne ilgisi var?" diye sordu Ann Halsey.

"Tesadüfen buradaymışsınız gibi yapmak benim için kolay olurdu," dedi Kingsley, "ama öyle olduğunu sanmıyorum. Bir planın parçası olarak buradasınız. Burada başkaları da var. George Fisher'ı görüyorsunuz, ressam; hükümet tarafından Nortonstowe'un bazı çizimlerini yapması için görevlendirildi. Sonra genç bir doktor olan John McNeil ve eski kütüphane üzerinde çalışan tarihçi Bill Price var. Sanırım hepsini buraya çağırsak iyi olur, sonra elimden geldiğince açıklayacağım."

Fisher, McNeil ve Price aralarına katıldığında, Kingsley bilimsani olmayan bu topluluğa Kara Bulut'un keşfi ve Nortonstowe'un kurulmasına yol açan olaylar hakkında genel ama oldukça ayrıntılı bir açıklama yaptı.

“Bunlar korumaları, güvenliği falan açıklıyor. Ama bizim neden burada olduğumuz hâlâ muamma. Bunun bir tesadüf olmadığını söylediniz. O hâlde neden başkaları değil de biz?” diye sordu Ann Halsey.

“Benim hatam,” diye yanıtladı Kingsley. “Bence şöyle oldu. Hükümet ajanları tarafından benim bir adres defterim bulundu. O defterde Kara Bulut hakkında bir şeyler danıştığım biliminsanlarının isimleri vardı. Şimdi bence burada olan şey şu ki bu bağlantılarım keşfedildiğinde hükümet hiç risk almamaya karar verdi ve böylece adres defterimde kayıtlı olan herkesi buraya çağırdı. Üzgünüm.”

Fisher, “Ne kadar dikkatsizsin, Chris!” diye haykırdı.

“Eh, açıkçası son altı hafta boyunca endişelenecek çok şeyim oldu. Ayrıca senin durumun gayet iyi. Buranın ne kadar güzel bir yer olduğunu söyleyip duruyorsun. Dahası kriz anları geldiğinde burada başka türlü asla sahip olamayacağınız şekilde hayatta kalma şansınız var. Hayatta kalmak mümkün olursa, burada hayatta kalacağız. Bu nedenle, aslında oldukça şanslı olduğunuzu düşünebilirsiniz.”

“Ama, Kingsley,” dedi McNeil, “bu adres defteri olayı benim durumumu açıklamıyor. Biz seninle birkaç gün öncesi ne kadar hiç tanışmamıştık.”

“Yeri gelmişken, McNeil, buraya nasıl çağrıldığını sorabilir miyim?”

“Belli ki astı astarı olmayan bir hikâye. Yeni yapılacak bir sanatoryum için mekân bulma konusunda endişeliydim ve bana Nortonstowe önerildi. Sağlık Bakanlığı burayı gelip kendim görmemi tavsiye etti. Neden ben, hiç bilmiyorum.”

“Belki de olay yerinde bir doktorumuz olsun diye.”

Kingsley ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Bulutların gölgeleri çayırlarda birbirini kovalıyordu.

Nisan ortasında bir öğleden sonra Kingsley, Nortonstowe

malikânesinde hızlı bir yürüyüş yaptıktan sonra eve döndüğünde odasını kaplayan anason kokulu dumanı gördü.

“Nasıl yani! “ diye haykırdı. “Bu harika, Geoff Marlowe. Buraya geleceğinden ümidi kesmiştim. Nasıl başardın?”

“Dalavere ve ihanetle,” diye yanıtladı Marlowe, ağzı kocaman ısırdığı kızarmış ekmekle doluydu. “Güzelmış burası. Çay ister misin?”

“Teşekkürler, çok nazıksın.”

“Lafı olmaz. Sen gittikten sonra Palomar’a taşındık, orada belirli bir miktar iş yapabildim. Sonra buraya gönderildiğine inandığım Emerson dışında hepimiz çöle nakledildik.”

“Evet, Emerson, Barnett ve Weichart bizimle. Sana çöl cezası vereceklerinden korkuyordum zaten. Herrick, Washington’a gideceğini söyler söylemez de bu yüzden hemen oradan ayrıldım. Ülkeyi terk etmeme izin verdiğin için mi?”

“Öyle sanıyorum ama bu konuda fazla bir şey söylemedi.”

“Bu arada, KA’nın sizin tarafınıza gönderildiğini tahmin etmekte haklı mıyım?”

“Evet! Kraliyet Astronomu tüm ABD projesinin Baş İngiliz İrtibat Görevlisi oldu.”

“Aferin ona. Tam ona göre bir iş. Ama bana hâlâ çölden nasıl kaçabildiğini ve neden ayrılmaya karar verdiğini söylemedin.”

“Nedeni kolay. Ölüme organize olduğumuz için.”

Marlowe şekerlikten bir avuç dolusu şeker çıkardı. Birini masaya koydu.

“İşi yapan adam bu.”

“Ona ne diyorsunuz?”

“Ona özel bir şey diyor muyuz bilmiyorum.”

“Biz ona burada ‘gövde’ diyoruz.”

“‘Gövde’ mi?”

“Evet. İşin ana gövdesi anlamında.”

“Tamam, biz ona ‘gövde’ demiyorduk ama evet o da bir

‘gövde’ o zaman,” diye devam etti Marlowe. “Hatta yakında anlayacağın üzere, hem de ne ‘gövde’!”

Bir sıra şekeri masaya dizdi.

“Gövde’nin üstünde onun Bölüm Lideri var. Kıdem sıralamasından dolayı ben Bölüm Lideri’yim. Ardından Müdür Yardımcısı gelir. Gözden düşmüş olmasına rağmen Herrick Müdür Yardımcısı oldu. Sonra da işte tabii ki Müdür geliyor. Onun üstünde Denetmen Yardımcısı var, onun üstünde de Denetmen. Bunlar kim, askerler tabii ki. Ardından Proje Koordinatörü gelir. O da politikacı. Ve böylece Başkan Yardımcısı’na geldik. Ondan sonra sanırım Başkan geliyor, gerçi asla emin olamam çünkü hiç o kadar yükseğe çıkmadım.”

“Bu düzeni sevmedin galiba?”

“Hayır, sevmedim,” diye devam etti Marlowe kızarmış ekmekten bir ısırık daha alarak. “Hiyerarşide bu düzeni sevmeyecek kadar aşağılardaydım. Ayrıca kendi bölümümün dışında neler olup bittiğini asla öğrenemedim. Politikaları her şeyi su geçirmez bölmelerde gizlemektir. Bunun güvenlik adına böyle olduğunu söylüyorlardı ama bence daha fazlası var; bence işleyemeyen bir sistem bu. Ve tabii ki tahmin edebileceğin üzere bunu hiç sevmiyordum. Benim herhangi bir sorunu ele alma tarzım bu değil. Bu yüzden buradaki gösteriye transfer edilmek için kışkırtma çalışmalarına başladım. Burada işlerin çok daha iyi olduğuna dair bir tahminim vardı. Ve görüyorum ki bu doğru,” diye ekledi bir parça kızarmış ekmek daha alırken.

“Tabi bunların yanı sıra bir de aniden gelen bir yeşil çimenleri görme özlemi sardı beni. Bu duyguyu görmezden gelemiyorsun.”

“Anlattıkların iyi hoş da, Geoff, hâlâ kendini bu müthiş organizasyondan nasıl kurtardığını anlatmıyor.”

“Tamamen şans,” diye yanıtladı Marlowe. “Washing-

ton'dakiler, sizin bildiğiniz her şeyi anlatmadığınız şüphesi-
ne kapıldılar. Transfer edilmeyi memnuniyetle karşılayaca-
ğımı bildikleri için de buraya bir casus olarak gönderildim.
İşte ihanet burada devreye giriyor.”

“Yani senin bizim gizliyor olabileceğimiz her şeyi onlara
rapor etmen gerekiyor, öyle mi?”

“Evet, durum tam olarak bu. Ve şimdi neden burada ol-
duğumu öğrendiğine göre, kalmama izin verilecek mi, yoksa
beni kovacak mısın?”

“Nortonstowe’a gelen herkesin kalması buranın kuralla-
rından biri. Kimsenin buradan çıkmasına izin verilmez.”

“O zaman Mary de gelse sorun olur mu? Londra’da alışve-
riş yapıyor. Ama yarın burada olacak.”

“Burası epey büyük bir yer. Bir sürü odamız var. Bayan
Marlowe’un burada olmasından memnun oluruz. Açıkçası,
yapılacak çok iş, bu işlere yetiyecek de çok az insan var.”

“Peki ara sıra onları mutlu etmek için Washington’a bir
parça bilgi gönderebilir miyim dersin?”

“Onlara istediğin her şeyi anlatabilirsin. Politikacılara ne
kadar çok şey anlatırsam morallerinin de o kadar bozuldu-
ğunu görüyorum. Bu yüzden bizim buradaki politikamız on-
lara her şeyi anlatmak. Burada hiçbir gizlilik yok. Dilediğin
her şeyi doğrudan Washington’a radyo bağlantısıyla iletebi-
lirsin. Bağlantıyı yaklaşık bir hafta önce kurduk.”

“O zaman belki bana burada neler olduğuna dair bir özet
geçebilirsin. Şahsen, Mohave Çölü’nde konuştuğumuz gün-
den daha bilgisizim bugün. Bir şeyler üzerine çalıştım ben de
tabii ki ama şu anda ihtiyacımız olan optik çalışmalar değil.
Sonbahara kadar belki oradan bir şeyler çıkarabiliriz. Ama
sanırım bunun radyocuların işi olduğu konusunda da hem-
fikiridik.”

“Öyle. Ocak ayında Cambridge’e döner dönmez John
Marlborough’yu da meseleye dahil ettim. Onu bu konuda ça-
lışmaya ikna etmek biraz zor oldu çünkü başta gerçek nedeni

söylememiştim; şimdi tabii ki biliyor. Bulut için bir sıcaklık belirledik. Doksan üç derecenin biraz üzerinde, doksan üç derece mutlak tabii.”

“Bu oldukça iyi. Umduğumuz akıbet açısından yani. Biraz soğuk ama mümkün.”

“Gerçekten de görüldüğünden daha iyi. Çünkü Bulut Güneş’e yaklaştıkça, içinde iç hareketler gelişmeli. İlk hesaplamalarım sıcaklık yükselmesinin yüzde elli ile yüzde yüz arasında bir yerde olabileceğini gösterdi, bu da Dünya’da donma noktası civarında bir ısı oluşacağı anlamına geliyor. Yani aslında bu süreçte buz gibi bir havadan daha fazlası yaşanmayabilir.”

“Bundan iyisi de olmazdı zaten.”

“Ben de böyle düşünüyordum. Ama gaz dinamiği konusunda gerçek bir uzman değilim, bu yüzden Aleksandrov’a yazdım.”

“Aman Tanrım, Moskova’ya yazarak kendini riske atmışsın.”

“Sanmıyorum. Bu problem tamamen akademik bir forma sokularak bu şekilde ifade edilebiliyordu. Ve bu problemle başa çıkma konusunda Aleksandrov’dan daha iyi kimse yok. Neyse sonuçta bu onu buraya getirmemizi sağladı zaten. Burayı dünyanın en iyi toplama kampı olarak görüyor.”

“Hâlâ bilmediğim çok şey olduğunu görüyorum. Devam et.”

“Bunlar olurken henüz ocak ayıydı ve o sıralar kendimi oldukça zeki hissediyordum. Bu yüzden siyasi otoriteleri gerçekten zorlu bir yolculuğa çıkarmaya karar verdim. Politikacıların her ne pahasına olursa olsun neye sahip olmaları gerektiğini anladım: bilimsel bilgi ve gizlilik. Ve her ikisini de, kendi koşullarımda, yani burada Nortonstowe’da gördüğün koşullarda onlara vermeye karar verdim.”

“Gördüğüm kadarıyla yaşamak için hoş bir yer, sizi rahat-

sız edebilecek bir ordu yok, gizlilik yok. Peki ekip nasıl oluşturuldu?”

“Aleksandrov’a yazdığım mektup gibi, sadece doğru yerde yapılan düşüncesizliklerle. Benden bir şeyler öğrenmiş olan herkesin buraya getirilmesinden daha doğal ne olabilir ki? Pis bir oyun oynadım ve bu hâlâ vicdanımı sızlattıyor aslında. Bugün yarın buralarda son derece iyi piyano çalan çekici bir kızla tanışacaksın. Bir ressamla, bir tarihçiyle ve birkaç müzisyenle daha tanışacaksın. Burada sadece biliminsanları olsaydı, Nortonstowe’da bir yıldan fazla bir süre hapsedilmek dayanılmaz olurdu gibi geldi bana. Ben de bazı yerinde düşüncesizlikler yaptım. Bu konuda tek söz söyleme bana, Geoff. Bu şartlar altında buna hakkım olduğunu bile düşünebilirim belki. Ama buraya gönderilmelerinden kasten sorumlu olduğumu bilmemeleri daha iyi. Göz görmezse gönül katlanırmış.”

“Peki ya biz Mohave’deyken söz ettiğin mağara? Onu da ayarlamışsındır herhalde.”

“Elbette. Muhtemelen görmemişsindir ama orada –şu tepeliğin hemen altında– iş başında çok sayıda hafriyat makinesi var.”

“O işin başında kim duruyor?”

“Yeni toplu konutlarda oturanlar.”

“Peki burada malikâneyi kim işletiyor, yemekleri falan kim pişiriyor mesela?”

“Yeni toplu konutlardan kadınlar yemekleri yapıyor, kızlar da sekreterlik işlerini.”

“Peki işler zora girdiğinde onlara ne olacak?”

“Tabii ki onlar da sığınağa gelecekler. Bu, sığınağın başlangıçta tasarladığımdan çok daha büyük olması gerektiği anlamına geliyor. Bu yüzden üzerinde çalışmaya bu kadar erken başladık.”

“Pekâlâ, Chris, bana kendin için oldukça pürüzsüz bir yolculuk ayarlamışsın gibi geldi. Ama politikacılar nasıl zorlu

bir yolculuk yapacaklar, bunu anlayamadım. Ne de olsa bizi buraya kıstırdılar ve az önce dediğin gibi onlara verdiğin tüm bilgileri alıyorlar. Yani onlar için de işler oldukça pürüzsüz ilerliyor gibi görünüyor.”

“Bunu sana ocak ve şubatta gördüğüm şekliyle anlatayım. Şubat ayında dünya işlerinin kontrolünü ele geçirmeyi planladım.”

Marlowe güldü.

“Ah, kulağa gülünç derecede melodramatik geldiğini biliyorum. Ama ciddiym. Megalomaniden mustarip falan da değilim. En azından öyle olduğumu düşünmüyorum. Sadece bir veya iki aylığına olacaktı bu, sonra incelikle bilimsel çalışmalarına geri dönecektim. Bende diktatör hamuru yok. Sadece ezilenlerin tarafında olduğum zaman rahat edebiliyorum. Ama bu, ezilenlerin onları ezenlerden büyük bir ısırtık koparabilmesi için âdeta cennetten gelen bir fırsattı.”

Marlowe, piposu elinde gülmeye devam ederek, “Bu malikânede yaşarken sahiden ne kadar da ezilen taraftan görünüyorsun, değil mi?” dedi.

“Bütün bunlar için savaşılmaması gerekti. Yoksa senin karşı çıktığın gibi bir düzene sahip olurduk biz de. Sana biraz felsefe ve sosyolojiden bahsedeyim. Şunu hiç düşündün mü, Geoff, bilimin yarattığı bütün değişimlere –yani cansız enerji üzerindeki kontrolümüze– rağmen neden hâlâ aynı eski toplumsal öncelik düzenini koruyoruz? Politikacılar en tepede, sonra ordu geliyor, gerçek beyinlerse en altta. Bu yapının Antik Roma’dakinden ya da Mezopotamya’daki ilk uygarlıklarda olandan hiçbir farkı yok. Devasa bir çelişki içeren bir toplumda yaşıyoruz: Teknolojide modern ama sosyal düzende arkaik. Politikacılar yıllardır daha fazla eğitilmiş bilimsanına, daha fazla mühendise ihtiyaç duyulduğu konusunda ciyaklayıp duruyorlar. Sınırlı sayıda enayi olduğunun farkında değillermiş gibi görünüyorlar.”

“Enayi mi?”

“Evet, senin ve benim gibi insanlar, Geoff. Biz enayiyiz. Arkaik bir kuş beyinli sürüsü için düşünüyoruz; bu da yetmezmiş gibi onların bizi itip kakmasına müsaade ediyoruz.”

“Dünyanın bütün biliminsanları birleşin! Fikir bu mu?”

“Tam olarak değil. Bu sadece biliminsanları diğerlerine karşı gibi bir durum değil. Mesele daha derine iniyor. Bu tamamen farklı iki düşünce tarzı arasındaki bir çatışma. Bugün toplum, teknolojisinde sayılarla düşünmeye dayanıyor. Öte yandan sosyal düzende toplum kelimelerle düşünmeye dayanıyor. Edebi ve matematiksel zihin arasındaki asıl çatışma buradadır. İçişleri Bakanı’yla görüşmen lazım. O zaman ne demek istediğimi hemen anlardın.”

“Ve bütün bunları değiştirmek için bir fikrin vardı öyle mi?”

“Matematiksel zihne bir darbe vurmak için bir fikrim vardı. Ama yapabileceğim herhangi bir şeyin belirleyici bir öneme sahip olacağını düşünecek kadar da salak değilim. Biraz şansla politikacıların kuyruklarını nasıl kısıtırabileceğimiz hakkında iyi bir örnek oluşturabileceğimi düşündüm; edebilerden alıntıyla, bir tür *locus classicus*.”

“Aman Tanrım, Chris, sayılardan ve kelimelerden bahsediyorsun ve ben hayatımda hiç bu kadar çok kelime kullanan bir adam görmedim. Ne yaptığını basitçe açıklayabilir misin?”

“Basitçe derken sayılarla düşünen bir tarzda demek istedin sanıyorum. Peki, deneyeyim. Bulut buraya geldiğinde hayatta kalmanın mümkün olduğunu varsayalım. Hayatta kalmak diyorum ama tabii ki koşulların hoş olmayacağı kesin. Ya donuyor ya da sıcaktan bayılıyor. İnsanların normal bir şekilde hareket edebilmeleri hiç de olası değil. Tek şansımız olduğumuz yerde kalmak; mağara ve mahzenler kazıp bunların içinde kalmak. Başka bir deyişle, insanların bir yer-

den bir yere tüm normal seyahatleri sona erecek. Dolayısıyla iletişim ve insan ilişkilerinin kontrolü elektriksel bilgiye bağlı hâle gelmek zorunda. Sinyalizasyon radyo dalgalarıyla iletilmek zorunda kalacak.”

“Toplumdaki iletişimin –tamamen bağlantısız bireylere dönüşmememiz için gerekli olan iletişimin– radyo iletişimine bağlı olacağını mı kastediyorsun?”

“Doğru. Gazete olmayacak çünkü gazete çalışanları sığınakta olacak.”

“Sen burada mı devreye giriyorsun, Chris? Nortonstowe bir korsan radyo istasyonu mu olacak? Tanrım, takma bıyıklarım neredel!

“Dinle bak. Radyo iletişimi her şeyden önemli hâle geldiğinde, bilginin miktarıyla ilgili sorunlar da hayati hâle gelecek. Kontrol yavaş yavaş en büyük bilgi hacmiyle başa çıkma becerisine sahip kişilere geçecek ve ben Nortonstowe’u dünyadaki tüm vericilerin bir araya gelmesinden en az yüz kat daha fazla bilgiyle başa çıkacak şekilde tasarladım.”

“Bu bir fantezi, Chris! Öncelikle, güç kaynakları sorununu nasıl çözeceksin mesela?”

“Kendi dizel jeneratörlerimiz ve bol miktarda yakıtımız var.”

“Ama kesinlikle ihtiyaç duyulacak muazzam miktarda enerjiyi üretemezsiniz, öyle değil mi?”

“Muazzam bir enerjiye ihtiyacımız yok. Diğer tüm vericilerin yüz katı güce sahip olacağımızı söylemedim. Yüz kat daha fazla bilgi taşıma kapasitesine sahip olacağımızı söyledim ki bu oldukça farklı bir şey. Tek tek insanlara programlar iletmeyeceğiz. Oldukça düşük bir enerjiyle, dünyanın her yerindeki devletlere ileteceğiz. Bir tür uluslararası bilgi takas merkezi olacağız. Devletler bizim aracılığımızla mesajlarını birbirlerine iletecekler. Kısacası, dünya iletişiminin komuta merkezi hâline geleceğiz ve işte böylece dünya işlerini kont-

rol edeceğiz. Bu anlattığım, yaptığım görkemli girizgâhtan sonra biraz hayal kırıklığı yarattıysa, unutma ki ben melodramatik bir insan değilim.”

“Onu fark ettim. Ama nasıl oluyor da kendini bu bilgi taşıma kapasitesiyle donatmayı düşünüyorsun?”

“Önce sana bunun teorisini vereyim. Aslında çok iyi bilinen bir teori. Halihazırda hayata geçirilmemesinin nedeni kısmen mevcut ekipmana olan ilgi ile gelen atalet, kısmen de bunun zahmetli olması; tüm mesajların iletilmeden önce kaydedilmesi gerekiyor.”

Kingsley koltuğa rahatça yerleşti.

“Elbette bildiğin gibi, radyo dalgalarını bugünkü gibi sürekli olarak iletmek yerine, patlamalar hâlinde, darbeler hâlinde iletmek mümkün. Üç çeşit darbe iletebileceğimizi varsayalım: kısa darbe, orta darbe ve uzun darbe. Pratikte uzun darbe, kısa darbenin iki katı kadar ve orta darbe de bir buçuk katı kadar sürebilir. Uzun mesafeli çalışmanın olağan aralığında, yani yedi ila on metre aralığında çalışan bir verici ve olağan bant genişliği ile saniyede yaklaşık on bin darbe iletmek mümkün olmalı. Üç çeşit darbe, atanan herhangi bir sıraya göre düzenlenebilir ve bunlardan saniyede on bin adet iletebilir. Harflerin, sözcüklerin ve cümlelerin sonlarını belirtmek için orta darbeleri kullandığımızı varsayalım. Bir orta darbe bir harfin sonunu, birbirini izleyen iki orta darbe bir kelimenin sonunu ve birbirini izleyen üç orta darbe de bir cümlenin sonunu gösterir. Bu da demek oluyor ki harfleri iletmek için uzun ve kısa darbeleri kullanacağız. Mesela, Mors kodunu kullanmayı seçtiğimizi varsayalım. Bu durumda, harf başına ortalama olarak yaklaşık üç darbeye ihtiyaç var. Bir kelimenin ortalama beş harften oluştuğunu hesaba katarsak, bu da kelime başına yaklaşık on beş uzun ve kısa darbenin gerekli olduğu anlamına gelir. Ya da harfleri işaretlemek için orta darbeleri de dahil edersek, kelime başı-

na yaklaşık yirmi darbe gerekir. Yani saniyede on bin darbe hızında bu, saniyede üç kelimeden az işleyen normal bir vericiyle karşılaştırıldığında, saniyede yaklaşık beş yüz kelimelik bir iletim hızı verir. İşte bu yüzden en az yüz kat daha hızlı.”

“Saniyede beş yüz kelime. Tanrım, ne gevezelik!”

“Hatta muhtemelen bant genişliğimizi saniyede bir milyondan fazla darbe gönderebilmek için genişleteceğiz. Saniyede yüz bin kelimenin mümkün olabileceğini düşünüyoruz. İşlemi kısıtlayan şey, mesajların sıkıştırılması ve genişletilmesi sürecinde yatıyor. Açıkçası hiç kimse saniyede yüz bin kelimeyle konuşamaz, neyse ki politikacılar bile. Yani mesajların manyetik banda kaydedilmesi gerekecek. Bant daha sonra elektronik olarak yüksek hızda taranacak. Ama tarama hızının bir sınırı var, en azından mevcut ekipmanımızla.”

“Bütün bunlarda büyük bir pürüz yok mu? Dünyanın her yerinden devletlerin aynı tür bir teçhizatı üretmesini ne engelleyebilir?”

“Aptallık ve atalet. Her zamanki gibi, kriz üzerimize gelmeden hiçbir şey yapılmayacak. Benim tek korkum şu, politikacılar o kadar uyuşuk olacak ki bırak bunların bataryalarını falan, tek bir verici ve alıcı bile inşa edemeyecekler. Biz onları bu konuda elimizden geldiğince zorluyoruz. Bizden bilgi istiyorlar ve biz de bunu radyo bağlantısı dışında sağlamayı reddediyoruz. Başka bir olasılık da tüm iyonosferin değişebileceği; böylece daha kısa dalga boylarının kullanılması gerekebilir. Burada bir santimetre kadar kısa dalgalara hazırlanıyoruz. Bu da onları sürekli uyardığımız bir nokta ama şeytani derecede yavaşlar, eylemleri de zekâları da yavaş.”

“Bu arada, bütün bunları kim yapıyor?”

“Radyo astronomları. Manchester, Cambridge ve Sydney’den epey kalabalık grupların geldiğini muhtemelen biliyorsunuzdur. Radyo astronomisi için fazlasıyla yeterliydimler, bu yüzden birbirlerine çelme takıyorlardı. Bizi içeri kilitledikle-

rinde işler değışti tabi. Herkes çıldırdı, şapşal herifler; sanki kilit altına alınmamız gerektiğı açık değilmiş gibi... Ben de her zamanki nezaketimle, öfkenin bize bir faydası olmayacağı, yapılacak bariz şeyin, radyo astronomi bilgilerimizin bir kısmını iletişim ekipmanına dönüştürerek politikacıların kışlarını yalamak olduğunu belirttim. Elbette, radyo astronomi amaçları için gerekli olandan çok daha fazla elektronik donanımına sahip olduğumuz ortaya çıktı. Böylece kısa sürede gerçek bir iletişim mühendisleri ordusu iş başındaydı. Niyetimiz olsa, aktarabileceğimiz bilgi miktarıyla BBC'yi çoktan batırabilirdik."

"Aslında bakarsan, Kingsley, bu darbe meselesi benim kafamı karıştırdı. Yayın sistemlerimizin, beş yüz gönderebilecekken, saniyede iki ya da üç kelime iletmeyi sürdürmesi bana hâlâ inanılmaz geliyor."

"Çok basit, Geoff. İnsan ağız bilgiyi saniyede yaklaşık iki kelimeyle iletir. İnsan kulağı saniyede yalnızca üç kelimedenden daha düşük hızlarda bilgi alabilir. Kaderimizi kontrol eden büyük beyinler de bu nedenle elektronik olarak böyle bir sınırlama olmamasına rağmen elektronik ekipmanları bu sınırlamalara uyarak tasarlar. Sürekli tüm sosyal sistemimizin arkaik olduğunu, en altta gerçek bilgi ve en üstte koca bir serseri kalabalığı olduğunu boşuna mı söyleyip duruyorum?"

"İşte harika bir kapanış cümlesi," diye güldü Marlowe. "Kendi adıma, bazı şeyleri fazlaca basitleştirme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu hissediyorum!"

Bulut Yaklaşıyor

Bulut, ertesi yaz boyunca Nortonstowe'daki radyo teleskobuyla dikkatle incelenmiş olmasına rağmen gündüz gökyüzünde konumlandığı için görüntülenemedi.

Durum Başbakan'ın beklediğinden daha iyiydi. Nortonstowe'dan gelen haberler, Bulut'un gelişinin imkânsız bir yakıt krizine yol açmayacağını öne sürüyordu ve Başbakan bunun için yürekten minnettardı. Şu an için halkın paniğe kapılması korkusu da yoktu. Büyük güven duyduğu Kraliyet Astronomu dışındaki biliminsanlarından, özellikle Kingsley'den gelen tehdit güvenli bir şekilde Nortonstowe'a yönlendirilmişti. Evet, gülünç tavizler verildiği doğrudu. En kötüsü de Parkinson'ı kaybetmesiydi. Orada bir dümen dönmediğinden emin olmak için Parkinson'ı Nortonstowe'a göndermesi gerekliydi. Ama aldığı raporlardaki görünüşe göre her şey yolundaydı ve bu nedenle Başbakan, bazı bakanlarının aksi yöndeki ısrarlı tavsiyelerine rağmen, uyuyan devi uyandırmamaya karar vermişti. Kingsley'den kendisine gelen gizlilik tavsiyesi mesajlarını gururuna yedirmekte bir hayli zorlandığı için Başbakan zaman zaman bu kararında tereddüt ediyordu.

Aslında Kingsley'nin imaları kurnazca tasarlanmıştı çünkü devletin güvenliği gerçekten de pek iyi değildi. Siyasi hi-

yerarşının her düzeyinde bireyler, astlarına bilgi aktarmanın güvenli olduğunu düşünüyordu. Sonuç, Bulut'un yaklaştığı bilgisinin yavaş yavaş aşağılara doğru süzülmesiydi ve nihayetinde sonbaharın başlarına kadar bu bilgi parlamentoya kadar yayılmıştı. Kısacası, neredeyse basına açık hâle gelmişti. Ancak Bulut'un manşetten haber olacağı an henüz tam olarak olgunlaşmamıştı.

Sonbahar fırtınalıydı ve İngiltere'de gökyüzü bulutlarla kaplıydı. Ekim ayına kadar Bulut, Leporis takımyıldızının bir kısmını gizlemiş olsa da, kasım ayına kadar herhangi bir tehlike işareti verilmedi. İşaret Arabistan'ın berrak göklerinden geldi. Büyük bir petrol şirketinin mühendisleri çölde sondaj yapıyorlardı. Çalışanların gökyüzünü endişeyle incelediklerini fark ettiler. Böylece Araplar Bulut'u, daha doğrusu o zamana kadar yaklaşık yedi derece olan ve esneyen dairesel bir çukura benzeyen gökyüzündeki o karanlığı işaret ettiler. Çukurun orada olmaması gerektiğini ve bunun gökyüzünden bir işaret olduğunu söylediler. İşaretin ne anlama geldiği açık değildi ama adamlar korkmuştu. Mühendislerin hiçbiri böyle bir karanlığı daha önce görmemişlerdi ancak hiçbiri yıldızların düzenini bundan emin olacak kadar iyi bilmiyordu. Ancak içlerinden birinin üssünde bir yıldız haritası vardı ve sondaj seferi bittikten sonra haritadan kontrol etti. Bir terslik olduğu kesindi artık. Ardından İngiltere'deki gazetelere mektuplar gitmeye başladı.

Gazeteler hemen harekete geçmedi. Ancak bir hafta içinde bir dizi benzer hikâye ellerine ulaşmıştı. Çoğunlukla tek bir yağmur damlasının bir fırtınanın patlak vereceğinin habercisi olduğu gibi, bir ihbar da ardından gelecek diğer ihbarların işaretiydi. Londra gazeteleri, Kuzey Afrika'ya kameralar ve yıldız haritalarıyla donatılmış özel muhabirler gönderdi. Muhabirler, bunun kasvetli kasım ayından kurtulmak için harika olduğunu düşünerek moralleri yüksek bir şekilde yola

çıkılmışlardı. Tedirgin bir ruh hâli içinde döndüler. Gökyüzündeki kara delik keyiflerini korumalarına engel oluyordu. Dönerken hiç fotoğraf getiremediler. Gazete editörleri, sıradan bir kamerayla yıldızları fotoğraflamanın son derece zor olduğunu farkında değillerdi.

İngiliz Hükümeti, basında yer alan haberleri engelleyip engelleme kararını almakta güçlük çekiyordu. Nihayetinde bu konuda herhangi bir önlem alınmamasına karar verildi çünkü herhangi bir engelleme girişimi ancak durumun ciddiyetini vurgulayabilirdi.

Editörler, kendilerine sunulan raporların tonuna şaşırmışlardı. Daha hafif haberler yazma talimatı verdiler ve böylece şöyle bayağı manşetler ortaya çıktı:

**GÖYÜZÜNDE BİR HAYALET BELİRİYOR
KUZEY AFRİKA'DA GÖK KARARMASI KEŞFEDİLDİ
ASTRONOMLARA GÖRE NOEL'DE YILDIZ OLMAYACAK**

123

Kasım ayının sonlarına doğru ilk haber kamuoyuna ulaştı. Bir kampanya yürütülüyordu. Fotoğraflar hem İngiltere'deki hem de başka yerlerdeki birçok gözlemevinden gelmişti. Bunlar günlük gazetelerin ön sayfalarında (elbette *The Times*'ta son sayfada), bazı durumlarda cömert bir rötuşla belirdi. Tanınmış biliminsanlarının makalelerine yer verildi.

Halk uzayın yıldızlar arasında çok geniş bir alanını işgal eden oldukça zayıf bir gaz bulutundan haberdar edildi. Bu gaza karışmış olan ve boyutları santimetrenin yüz binde biri kadar bile olmayan sayısız tanecik olduğuna, bunların muhtemelen buz tanecikleri olduğuna dikkat çekildi. Samanyolu boyunca görülen bir sürü koyu lekeyi oluşturan da bu tanelerdi. Bu tür koyu lekelerin fotoğrafları sergilendi. Gökyüzünde ortaya çıkan bu yeni görünüm sadece bunların daha yakından görülebilen parçalarıydı. Güneş sisteminin zaman

zaman bu tür yığınlara yakınlaştığı hatta onların içinden geçtiği gerçeği astronomlar tarafından bir süredir biliniyordu. Zaten bu türden rastlaşmalar, kuyruklu yıldızların kökenine ilişkin iyi bilinen bir teoremin temelini oluşturuyordu. Kuyruklu yıldızların fotoğrafları da sergilendi.

Bu bilgiler bilim çevrelerini tam olarak yatıştıramamıştı. Bulut, tüm laboratuvarlarda sıkça konuşulan ve hakkında teoriler üretilen bir konu hâline geldi. Weichart tarafından bir yıl önce dillendirilen argüman yeniden keşfedildi. Çok geçmeden Bulut'un materyalinin yoğunluğunun kritik bir faktör olduğu fark edildi. Genel eğilim bunun da üzerine fazlaca düşmemekti ancak bazı biliminsanları Kingsley'nin İngiliz Astronomi Derneği toplantısındaki sözlerini hatırladılar. Nortonstowe'dakilerin çalıştıkları üniversitelerden kaybolması da konunun ne kadar önemli olduğuna bağlandı. Koşulların bir tehlikeyi işaret ettiği artık genel olarak hissediliyordu. Gerek Britanya'da gerekse başka yerlerde devletlerin çoğunlukla biliminsanlarına yönelik artan çağrılar olmasaydı, bu endişe kuşkusuz hızla artacaktı. Ancak onlardan bilhassa gıda, yakıt ve barınmayla ilgili, o sıralarda ciddi bir ivme kazanan acil durum hazırlıklarının düzenlenmesinde yer almaları istenmişti.

Bununla birlikte, tehlike bir dereceye kadar halkın arasında da hissediliyordu. Aralık ayının ilk iki haftasında artan bir tedirginlik vardı. Hükümetten bilgilendirici bir açıklama talep eden tanınmış köşe yazarları, birkaç yıl önce Burgess-Maclean olayıyla ilgili kullandıkları keskin ifadelerin hemen hemen aynılarını kullandılar. Ama bu ilk endişe dalgası tuhaf bir şekilde kendi kendine tükendi. Aralık ayının üçüncü haftası hava soğuk ve açıktı. Soğuğa rağmen, insanlar gece gökyüzünü görmek için araba ve otobüsle şehir dışına akın ediyordu. Ama gökyüzünde hiçbir karartı, hiçbir delik görünmüyordu.

Parlak ay ışığı nedeniyle çok az yıldız görülebiliyordu. Basın, Bulut'un yıldızlarla dolu bir arkaplan olmadığı sürece görünmez olduğuna dikkat çekmiş olsa da nafile. Bir haber olarak Bulut, en azından şimdilik ölmüştü. Ne de olsa Noel sadece birkaç gün sonraydı.

Hükümet, Bulut'un bu erken ölümüne müteşekkirdi çünkü Nortonstowe'dan endişe verici bir rapor almışlardı. Bu raporun altında yatan koşullardan bahsetmeye değer.

Yaz aylarında Nortonstowe'daki organizasyon pürüzsüz bir düzene girmişti. Biliminsanları, "Bulut araştırmaları" ile ilgilenenler ve Kingsley'nin Marlowe'a açıkladığı iletişim sorunlarıyla ilgilenenler olmak üzere iki gruba ayrıldı. Biliminsanı olmayanlar, mekânın gündelik işleri ve barınağın inşasıyla ilgileniyordu. Bu üç grup da, herkesin katılabileceği haftalık toplantılar düzenliyordu. Böylece grubun ilgilendiği işlerin kendi aralarında konuşmaları gereken detaylarına girmeden tüm işlerin nasıl gittiğini herkesin bilmesi mümkün oluyordu.

125

Marlowe, Cambridge'den alınan Schmidt teleskobunu kullanarak "Bulut araştırmaları" üzerinde çalışıyordu. Ekim ayına kadar Roger Emerson'la birlikte Bulut'un hareket yönü sorununu çözmüşlerdi. Marlowe konuyu, herkesin çağrıldığı haftalık toplantıda belki de gereğinden fazla ayrıntı vererek açıkladı. Şu sonuca varmıştı:

"Yani Bulut'un Güneş'e göre neredeyse sıfır açısız momentuma sahip olması gerekiyor gibi görünüyor."

"Peki pratik anlamda bu ne anlama geliyor?" diye sordu McNeil.

"Bu, hem Güneş'in hem de Dünya'nın kesin olarak yutulacağı anlamına geliyor. Kayda değer bir açısız momentum olsaydı, Bulut son anda kenara çekilecekti. Ama şimdi bunun olmayacağı oldukça açık. Bulut doğrudan Güneş'e doğru hareket ediyor."

McNeil, “Bu kadar doğrudan güneşe yönelmesi biraz tuhaf değil mi?” diye ısrar etti.

“Yani, bir şekilde hareket etmesi gerekiyor,” diye yanıtladı Bill Barnett. “Ve o ya da bu yöne doğrudan hareket etme olasılığı oldukça yüksek.”

“Ama Bulut’un doğrudan Güneş’e gitmesinin tuhaf olduğunu düşünmeden edemiyorum,” diye devam etti inatçı İrlandalı.

Aleksandrov, sekreterlerden birini dizine oturmaya ikna etmeye çalışmayı bıraktı.

“Acayip tuhaf,” diye duyurdu. “Ama ona bakarsan bir sürü şey acayip tuhaf. Ay’ın Güneş’le aynı boyutta görünmesi de acayip tuhaf. Benim burada olmam da acayip tuhaf, öyle mi?”

“Acayip ve talihsiz,” diye mırıldandı sekreter.

Birkaç dakikalık konu dışı bir tartışmadan sonra, Yvette Hedelfort ayağa kalktı ve toplantıya hitap etti:

“Başımız belada.”

Gülüşmeler arasından, “Acayip tuhaf, öyle değil mi?” diyen bir ses duyuldu.

“Gülünecek bir beladan bahsetmiyorum,” diye devam etti kız. “Gerçek bir beladan bahsediyorum. Dr. Marlowe, Bulut’un hidrojenden yapıldığını söylüyor. Ölçümler Bulut içinin cm^3 ’te 10^{-10} gramdan biraz daha fazla bir yoğunlukta olduğunu gösteriyor. Tahminimce, Dünya böyle bir bulutun içinde yaklaşık bir ay boyunca hareket ederse, atmosferimize eklenecek hidrojen miktarı, dünya yüzeyinin her bir santimetre karesi için yüz gramı aşacaktır. Bu doğru mu?”

Toplantıda, en azından bazı biliminsanlarının bu sözleri anlamasıyla gelen bir sessizlik oldu.

“Bunu hemen kontrol etsek iyi olur,” diye mırıldandı Weichart. Bir kâğıt parçası üzerinde belki beş dakika boyunca hesap yaptı.

“Doğru görünüyor,” dedi yüksek sesle.

Toplantı neredeyse hiç yorum yapılmadan dağıldı. Parkinson, Marlowe'un yanına geldi.

"Dr. Marlowe, bütün bunlar ne anlama geliyor?"

"Aman Tanrım, çok açık değil mi? Bu, Dünya'nın atmosferine tüm oksijenle birleşecek kadar yeterli miktarda hidrojenin gireceği anlamına geliyor. Hidrojen ve oksijen son derece dengesiz bir kimyasal karışımdır. Tüm atmosfer havaya uçacak. Ve bunu yalnızca bir kadın fark etti."

Kingsley, Aleksandrov ve Weichart öğleden sonrayı tartışarak geçirdiler. Akşam Marlowe ve Yvette Hedelfort'u da yanlarına alarak Parkinson'ın odasına gittiler.

Kingsley, içkiler koyulduktan sonra, "Bak, Parkinson," diye başladı, "Londra, Washington ve diğer günah şehirlerine ne söyleneceğine karar vermek sana kalmış. İşlerin sandığı kadar basit olmadığı bu sabah ortaya çıktı. Korkarım hidrojen düşündüğün kadar önemli değil, Yvette."

"Önemli olduğunu söylemedim, Chris. Sadece bir soru sordum."

Weichart, "Ve bunu yapmakta oldukça haklıydınız, Bayan Hedelfort," diye araya girdi. "Sıcaklık sorununa fazlasıyla yoğunlaştık ve bu yüzden Bulut'un Dünya atmosferi üzerindeki etkisini görmezden geldik."

Aleksandrov, "Dr. Marlowe, Dünya'nın Bulut'un içinde olacağını tespit edene kadar belli değildi bu," diye homurdandı.

"Bu da doğru," diye onayladı Weichart. "Ama artık önümüzü görebiliyoruz, harekete geçebiliriz. Öncelikle enerji meselesi. Atmosfere giren her bir gram hidrojen iki şekilde enerji açığa çıkarabilir; bir, atmosfere girişteki etkisiyle ve iki, oksijenle birleşmesiyle. Bu iki olasılıktan ilki daha fazla enerjiye neden olur ve bu yüzden de çok daha önemli."

"Tanrım, bu işleri daha da kötüleştiriyor," diye haykırdı Marlowe.

“Öyle olmak zorunda değil. Bulut’un gazı atmosfere çarp-
tığında ne olacağını bir düşün. Atmosferin en dış tabakası
aşırı derecede ısınacak çünkü çarpışmanın gerçekleşece-
ği yer orası. Atmosferlerin dış kısımlarının sıcaklığının yüz
binlerce dereceye, hatta belki de milyonlarca dereceye kadar
hızla yükseleceğini hesapladık. Sonra bir de şu var; Dünya
ve atmosfer dönüyor ve Bulut atmosfere sadece bir taraftan
çarpacak.”

“Hangi taraftan?” diye sordu Parkinson.

Yvette Hedelfort, “Dünya’nın yörüngesindeki konumu
nedeniyle, Bulut bize yaklaşık olarak Güneş yönünden yak-
laşacaktır,” diye açıkladı.

Marlowe, “Güneşin kendisi görünmeyecek olsa da,” diye
ekledi.

“Yani Bulut atmosfere gündüz saatlerinde çarpacak, öyle
mi?”

“Doğru. Ve gece boyunca atmosfere çarpmayacak.”

Weichart, “İşin özü de bu,” diye devam etti.

“Söz konusu çok yüksek sıcaklıktan dolayı atmosferin dış
kısmı dışarıya doğru akma eğiliminde olacak. Bu ‘gündüz’
olmayacak çünkü Bulut’un çarpma etkisi gündüzleri atmos-
ferin dış kısımlarını yerinde tutacak ama ‘geceleri’ yukarı at-
mosfer uzaya doğru akacak.”

“Ha, ne demek istediğini anladım,” dedi Yvette Hedelfort.
“Hidrojen ‘gün’ sırasında atmosfere girecek ama ‘gece’ sıra-
sında tekrar dışarıya akacak. Dolayısıyla günden güne kü-
mülatif hidrojen ilavesi olmayacak.”

“Tam olarak öyle.”

“Ama tüm hidrojenin bu şekilde buharlaşacağından emin
olabilir miyiz, Dave?” diye sordu Marlowe. “Küçük bir kıs-
mı bile tutulsa, diyelim yüzde bir veya yüzde onu bile içeride
kalırsa etkileri feci olur. Küçük bir sapmanın bile, daha doğ-
rusu astronomik açıdan bakıldığında çok küçük olan bir sap-

manın bile bizim varlığımızı tamamen silip süpürebileceğini aklımızdan çıkarmamamız lazım.”

“Tüm hidrojenin etkili bir şekilde buharlaşacağını tahmin ediyorum ve bu konuda kendime güveniyorum. Buradaki tehlike hidrojenden ziyade, atmosferdeki diğer gazların çoğunun da buharlaşarak uzaya gitmesi.”

“Nasıl olabilir? Atmosferin sadece dış kısımlarının ısınacağını söylemişsiniz.”

Kingsley tartışmaya giriş yaptı.

“Durum şu. Öncelikle atmosferin üst kısımları sıcak olacak, aşırı sıcak. Atmosferin aşağı kısımları ise, yani yaşadığımız kısım, başlangıçta serin olacak. Ancak aşağı doğru kademeli bir enerji transferi olacaktır ve bu enerji de aşağı kısımları ısıtmaya meyilli olacaktır.”

Kingsley viski bardağını bıraktı.

“Bütün mesele, enerjinin aşağı doğru aktarımının ne kadar hızlı olacağını anlayabilmek. Dediğin gibi, Geoff, yalnızca çok küçük bir etki bile büsbütün felaket olabilir. Aşağı atmosfer bizi pişirecek kadar ısınabilir; pişirecek kadar derken, kelimenin tam anlamıyla diyorum, ağır ağır pişebiliriz, politikacılar dahil, Parkinson!”

“En uzun süre hayatta kalanların biz olacağımızı unuttuysun, ne de olsa bizim derimiz kalın.”

“Harika, aferin size! Tabii aşağı doğru enerji aktarımı, atmosferin tamamının uzaya savrulmasına neden olacak kadar hızlı da olabilir.”

“Bunu anlayabilmenin bir yolu var mı?”

“Yani, enerjiyi aktarmanın üç yolu var. Bunlar, biliyorsunuz eski dostlarımız sayılır; iletim, konveksiyon ve radyasyon. İletimin burada bir önemi olmayacağından şimdiden emin olabiliriz.”

“Konveksiyonun da,” diye araya girdi Weichart. “Dışarı çıktıkça artan sıcaklıkla birlikte stabil bir atmosfer olacak. Dolayısıyla konveksiyon olamaz.”

Marlowe, "Böylece geriye radyasyon kalıyor," diye bitirdi. "Peki radyasyonun etkisi ne olacak?"

Weichart, "Bilmiyoruz," dedi. "Hesaplanması gerekecek."

"Hesaplayabilir misin?" diye sordu Parkinson ısrarlı bir tonla.

Kingsley başını salladı.

Aleksandrov, "Hesaplayabilir," diye onayladı. "Çok zorlu ve büyük bir hesap olacağı kesin."

Üç hafta sonra Kingsley, Parkinson'la görüşmek istedi.

"Elektronik bilgisayardan sonuçları aldık," dedi. "İyi ki bu alet için ısrar etmişim. Radyasyon konusunda her şey yolunda gibi görünüyor. Elimizde yaklaşık on faktör var ve bu da yeterince güvenli olmalı. Yine de atmosferin dış katmanlarından aşağı doğru gelen yüksek miktarlarda ölümcül maddeler olacak; X-ışınları ve morötesi ışık. Ama bunlar atmosferin en alt tabakasına kadar inemeyecek gibi görünüyor. Deniz seviyesinde oldukça iyi korunacağız. Ancak yüksek dağlarda durum pek parlak olmayacaktır. Bence insanlar aşağılara inmek zorunda kalacak. Tibet gibi yerlerde hayatta kalmak imkânsız olacak."

"Ama genel olarak, durumumuzun iyi olacağını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Açıkçası, Parkinson, endişeleniyorum. Sırf bu radyasyon meselesinden değil. Sanırım o konuda her şey yolunda. Ama konveksiyon konusunda Dave Weichart'la aynı fikirde değilim ve kendisinin de bundan emin olduğunu sanmıyorum. Sıcaklığın dışa doğru artması nedeniyle konveksiyon olmayacağı konusundaki fikrini hatırlıyorsunuzdur. Bunlar normal koşullar altında doğru olan şeyler. Bu duruma sıcaklık terselmesi deniyor, özellikle Weichart'ın memleketi Güney Kaliforniya'da bu fenomen gayet iyi bilinir. Ve sıcaklık terselmesi durumunda havada hiçbir dikey hareket olmadığı da son derece doğru."

“O zaman neden endişeleniyorsun?”

“Atmosferin üstü, Bulut’un çarptığı kısım. Dışarıdan gelen etki nedeniyle üstte konveksiyon oluşmalı. Bu konveksiyon kesinlikle atmosferin en altına kadar nüfuz etmeyecek. Weichart orada haklı. Ama biraz aşağıya doğru nüfuz etmesi gerekiyor ve nüfuz ettiği bölgede de büyük bir ısı transferi olacak.”

“Fakat sıcaklık dibe inmediği sürece bunun bir önemi var mı?”

“Olabilir. Olayları günden güne olacakları sırayla düşünün. İlk gün biraz hidrojen akıntısı nüfuz edecek. Sonra geceleri, sadece gündüz gelen hidrojeni değil, aynı zamanda atmosferin akıntının nüfuz ettiği kısmını da kaybedebiliriz. Böylece ilk gün ve gece sonrasında atmosferimizin en dış tabakasını kaybetmiş olacağız. Sonra ertesi gün ve gece de başka bir tabakasını. Atmosfer günden güne katman katman soyulacak.”

“Peki bir ay dayanır mı?”

“Sorun tam olarak bu. Ve sana cevabı söyleyemem. Belki on gün bile dayanamaz. Belki bir ay boyunca rahatlıkla dayanır. Hiç bilmiyorum.”

“Öğrenemez misin?”

“Deneyebilirim ancak her önemli faktörün hesaplamalara dahil edildiğinden emin olmak feci şekilde zor. Radyasyon probleminden çok daha kötü bu. Elbette bir şekilde bir tür cevap alabiliriz ama ben bu cevaba fazla güvenir miydim bilmiyorum. Size bunun çok bıçak sırtı bir durum olacağını söyleyebilirim. Açıkçası, altı ay sonra da bugünden çok daha bilge olacağımıza inanmıyorum. Doğrudan hesaplama yapabilmek için çok karmaşık bir durum bu. Korkarım bekleyip görmemiz gerekecek.”

“Londra’ya ne söyleyeceğim?”

“Bu sana kalmış. Britanya için çok mühim değil ama yine de onlara yüksek dağlık bölgeleri tahliye etmeleri gerektiğin-

den mutlaka bahsetmelisin. Ama geri kalanının ne kadarını aktaracağınızı size bırakıyorum.”

“Hiç hoş bir pozisyon değil.”

“Değil gerçekten de. Canın sıkıldığında Stoddard adındaki bahçıvanla konuşmanı tavsiye ederim. O kadar kalın kafalı ki hiçbir şey onu endişelendirmiyor, atmosferin yok olması bile onu korkutmaz.”

Ocak ayının üçüncü haftasında, insanlığın kaderi göklerde okunacaktı. Orion’un Rigel yıldızı belirsizleşmişti. Sonraki haftalarda Orion’un kılıcı ve kemeri ve parlak yıldız Sirius da Rigel’i izledi. Bulut, belki de Büyükayı dışında hemen hemen tüm diğer takımyıldızları silmişti ama etkileri yaygın olarak dillendirilmiyordu.

Basının Bulut’a olan ilgisi yeniden canlandı. Günlük olarak “ilerleme raporları” yayımlandı. Otobüs şirketleri, gidecek daha da popülerleşen Gece Gizem Turları düzenliyorlardı. “Dinleyici araştırmaları”, BBC’deki astronomi yayınlarının takipçi sayısında üç kat artış gösteriyordu.

Ocak ayının sonunda belki de her dört kişiden biri Bulut’u gerçekten gözlemlemişti. Bu, kamuoyunu kontrol etmek için yeterli bir oran değildi ancak Bulut’u görmek için en uygun zamanın bu olduğuna çoğunluğu ikna etmek için yeterliydi. Şehirliilerin geceleyin taşraya taşınması pek mümkün olmadığı için, şehir aydınlatma sistemlerinin kapatılması önerisinde bulunuldu. Bu önerilere belediye yetkilileri dirense de, bu direniş yalnızca nazik önerileri keskin taleplere dönüştürmeye yaramıştı. Wolverhampton, İngiltere’de her gece elektrik kesintisi uygulayan ilk şehirdi. Diğerleri de onu takip etti ve şubat ayının ikinci haftasının sonunda Londra yönetimi de bu talebe teslim olmuştu. Artık nihayet halkın tamamı, Göklerin Avcısı Orion’u bir el gibi kavrayan Kara Bulut’un tamamen farkındaydı.

ABD’de ve aslında sanayileşmiş her ülkede çok benzer bir olay örgüsü tekrarlandı. Tabii ABD bunlara ek bir sorun daha yaşıyordu: Nortonstowe raporunda belirlenen güvenli sınır olan 1500 metre yüksekliğin üzerinde önemli miktarda nüfusa sahip bölgeler vardı ve batı eyaletlerini tahliye etmek oldukça zordu. ABD Hükümeti elbette konuyu kendi uzmanlarına havale etmişti ancak onların vardığı sonuç da Nortonstowe’dan çıkandan önemli ölçüde farklı değildi. ABD ayrıca Güney Amerika’daki And Dağları ülkelerinin tahliyesini organize etmeyi de üstlendi.

Asya’nın tarım ülkeleri, Birleşmiş Milletler aracılığıyla kendilerine sağlanan bilgilerden garip bir şekilde etkilenmediler. Onları, gerçekten en akıllıca yol olduğu söylenebilecek bir “bekle ve gör” politikasıydı. Asyalı köylüler binlerce yıldır doğal afetlere, Batılı hukukçuların ifadesiyle “Tanrı’nın işleri”ne alışmıştı. Doğuya özgü düşünceye göre kuraklık ve sel, yağmacı kabileler, çekirge vebaları, hastalıklar hep pasif olarak katlanılması gereken olaylardı ve gökyüzündeki bu yeni şey de bunlardan farklı değildi. Nihayetinde hayat onlara çok az şey sunmuştu ve sonuç olarak yaşama biçilen bedel de pek yüksek değildi.

Tibet, Sinkiang ve Dış Moğolistan’ın tahliyesi Çinlilere bırakıldı. Alaycı bir kayıtsızlıkla Çin hiçbir şey yapmadı. Öte yandan Ruslar, Pamirleri ve diğer yüksek yerleşim bölgelerini tahliye ederken titiz ve hızlı davrandılar. Aynı şekilde Afganları tahliye etmek için de gerçek çabalar harcandı ancak Rus temsilciler silah zoruyla Afganistan’dan kovuldular. Hindistan ve Pakistan da ana havzanın güneyindeki Himalaya bölümünün tahliyesini sağlamak için hiçbir çabadan kaçınmadı.

Kuzey yarımkürede baharın gelmesiyle birlikte Bulut yavaş yavaş gündüz göğüne geçmeye başladı. Bu nedenle, artık tamamen gizlenmiş olan Orion takımyıldızının dışına doğru

hızla yayılmasına rağmen, varlığı sıradan bir gözlemci için çok daha muğlaktı. İngilizler hâlâ kriket oynuyor ve bahçelerini kazıyorlardı, Amerikalılar da öyle.

Bahçe işlerine duyulan popüler ilgi, mayıs ortasında gelen erken yaz mevsimiyle çoğalmıştı. Elbette yaygın bir endişe vardı ancak güzel, açık, güneşli havalar haftalar içinde endişeyi biraz olsun belirsizleştirmeyi başarmıştı. Yaz sebzeleri mayıs ayı sonlarında yenimeye hazırды.

Hükümet bu mükemmel hava koşullarından neredeyse hiç memnun değildi. Bunun altında yatan sebep uğursuzdu. İlk keşfedilmesinden bu yana Bulut, Güneş'e doğru yolculuğunun yaklaşık yüzde doksanını tamamlamıştı. Elbette, Güneş'e yaklaştıkça Bulut tarafından daha fazla radyasyonun yansıtılacağı ve bunun sonucunda Dünya'da bir sıcaklık artışının gerçekleşeceği anlaşılmıştı. Marlowe'un gözlemleri, görünür ışık miktarında çok az artış olacağını ya da hiç olmayacağını öne sürüyordu, bu tahminin doğru olduğu da ortaya çıkmıştı. Tüm o aydınlık bahar ve yaz başında, gökyüzünün parlaklığında gözle görülür bir artış gerçekleşmedi. Olan şuydu: Güneş'ten gelen ışık Bulut'a çarpıyor ve görünmez ısı olarak yeniden yayılıyordu. Neyse ki Bulut'a çarpan ışığın tamamı bu şekilde yeniden yayılmamıştı, aksi hâlde Dünya tamamen yaşanmaz hâle gelirdi. Ve neyse ki ısının oldukça büyük bir kısmı da hiçbir zaman atmosferimize nüfuz etmedi. Yansıtıldı ve uzaya geri döndü.

Haziran ayına gelindiğinde, Dünya'nın sıcaklığının muhtemelen her yerde aşağı yukarı 17 derece kadar yükseleceği anlaşıldı. İnsan türünün büyük bir bölümünün ölüm sıcaklığına ne kadar yakın yaşadığı genel olarak pek anlaşılmıyor. Çok kuru atmosferik koşullar altında, bir insan yaklaşık 60°C hava sıcaklıklarına kadar hayatta kalabilir. Bu tür sıcaklıklara aslında normal bir yaz mevsiminde Batı Amerika çölünün alçak bölgelerinde ve Kuzey Afrika'da ulaşılır. Ancak çok nemli

koşullar altında, ölüm sıcaklığı yalnızca yaklaşık 46 derecedir. Normal bir yaz mevsiminde ABD'nin doğu yakasında ve bazen orta batıda 40 dereceye kadar yüksek nemli sıcaklıklara ulaşılır. İlginç bir şekilde, koşullar oldukça nemli olmasına rağmen, ekvatordaki sıcaklıklar genellikle 35°C üzerine çıkmaz. Bu tuhaflık, ekvatordaki Güneş ışınlarının çoğunu uzaya geri yansıtan daha yoğun bir bulut örtüsünden kaynaklanır.

Buna göre, Dünya'nın çoğunda emniyet payının 11°C'den fazla olmadığı ve bazı yerlerde bundan çok daha az olduğu anlaşılabilir. Bu nedenle, 17°C'lik ek bir artış ancak büyük bir endişe yaratabilir.

Sıcaklık dolayısıyla ölüm, vücudun sürekli ürettiği ısıdan kurtulamamasından kaynaklanır. Vücudu yaklaşık 36-37 derece olan normal sıcaklığında tutmak hayatidir. Vücut ısısının 39°'ye yükselmesi hastalığa, 40° deliryuma ve 41° ve üzerindeki vücut sıcaklığı ölüme sebep olur. Daha sıcak bir atmosfere, örneğin 43°'lik bir atmosfere daldırıldığında, vücudun kendini ısıdan nasıl kurtarabileceği merak edilebilir. Cevap, terin deriden buharlaşmasıdır. Nem düşük olduğunda bu çok daha kolay olur, bu da bir insanın neden düşük nemde daha yüksek sıcaklıklarda hayatta kalabileceğini ve aslında nem oranı düşük olduğunda sıcak havanın neden daha nemli havalar kadar rahatsız edici olmadığını açıklar.

Açıkça görülüyor ki sonraki günlerde pek çok şey nemin davranışına bağlıydı. Bu noktada umutlanmak için sebepler vardı. Bulut'tan gelen ısı ışınları kara yüzeyinin sıcaklığını denizden daha hızlı yükseltecek ve havadaki sıcaklık karayla birlikte yükselirken, nem içeriği denizle birlikte daha yavaş yükselecektir. Bu nedenle, başlarda, sıcaklık arttıkça nem düşecektir. Britanya'da baharın ve yazın ilk günlerinin eşi benzeri görülmemiş berraklığını yaratan da işte bu nem düşüşüydü.

Bulut'tan gelen ısı ışınlarına dair ilk tahminler, bu meselenin önemini hafife alıyordu. Öyle olmasaydı, Amerikan Hükümeti bilimsel danışma kuruluşunu asla batı çöllerine yerleştirmezdi. Bu yüzden çalışanları ve teçhizatı tahliye etmek zorunda kaldılar. Bu da onları Nortonstowe'dan gelen bilgiye daha da bağımlı hâle getirdi. Ancak Nortonstowe'un da kendi sorunları vardı.

Aleksandrov, Bulut araştırması grubunun bir toplantısında genel görüşü özetledi: "Sonuç imkânsız, deney yanlış."

Ancak John Marlborough yanılmadığının altını çiziyordu. Bir çıkmazdan kaçınmak için, çalışmanın Harry Leicester tarafından tekrarlanması gerektiğine karar verildi. Çalışma tekrarlandı ve on gün sonra Leicester kalabalık toplantıya raporunu sundu.

"İlk aşamalara geri dönecek olursak... Bulut ilk keşfedildiğinde, saniyede yetmiş kilometreden biraz daha az bir hızla Güneş'e doğru ilerliyordu. Güneş'e yaklaştıkça hızın giderek artacağı ve sonunda ulaşılan ortalama hızın saniyede seksen kilometre civarında olacağı tahmin ediliyordu. Marlborough tarafından iki hafta önce bildirilen gözlemlerin sonucu, Bulut'un beklediğimiz gibi davranmadığını, Bulut'un Güneş'e yaklaştıkça hızlanmak yerine aslında yavaşladığını gösteriyordu. Bildiğiniz gibi, Marlborough'nun gözleminin tekrarlanmasına karar verildi. En iyisi size birkaç slayt göstereyim."

Slaytlardan sadece bir kişi memnun kalmıştı: Marlborough. Çalışması bu sayede doğrulanmıştı.

"Ama nasıl olabilir," dedi Weichart, "Bulut'un, Güneş'in çekim alanına girdikçe hızlanması gerekiyor."

Leicester, "Bir şekilde momentumdan kurtuluyorsa hızlanması da gerekmiyor," dedi. "Şu son slayta tekrar bakalım. Şurada bu küçük noktacıları görüyorsunuz. O kadar küçükler ki bir hata da olabilirler, bunu kabul ediyorum. Ama

eğer gerçeklerse, saniyede beş yüz kilometrelik hareketi temsil ediyorlar.”

“Bu çok ilginç,” diye homurdandı Kingsley. “Bulut’un çok yüksek hızda küçük materyal yığınları fırlattığını ve onu yavaşlatan şeyin bu olduğunu mu söylüyorsunuz?”

Leicester, “Sonuçları bu şekilde yorumlayabilirsiniz,” diye yanıtladı.

“En azından mekanik yasalarına uyan ve bir dereceye kadar mantıklı görünen bir yorum.”

“Ama Bulut neden böyle saçma sapan davransın ki?” diye sordu Weichart.

“Belki içinde bir serseri vardır,” dedi Aleksandrov.

Parkinson, o öğleden sonra Marlowe ve Kingsley’nin dışarıdaki yürüyüşüne katıldı.

“Bu yeni keşiflerle işlerin önemli bir şekilde değişip değişmeyeceğini merak ediyorum,” dedi.

“Söylemesi zor,” diye yanıtladı Marlowe duman üfleterek. “Söylemek için çok erken. Şu andan itibaren gözlerimizi açık tutmalıyız.”

Kingsley, “Zaman programımız değişebilir,” dedi. “Bulut’un temmuz başında Güneş’e ulaşacağını hesaplamıştık ancak bu yavaşlama devam ederse Bulut’un gelmesi daha uzun sürer. Bazı şeyler gerçekleşmeye başlayana kadar temmuz sonu, hatta ağustos olabilir. Bulut içindeki ısınmayla ilgili öngörülerimize de pek güvenmiyorum artık. Hızdaki farklılık tüm bunları değiştirecek.”

“Doğru anlıyor muyum? Bulut, tıpkı yüksek hızda bir roketin malzeme parçalarını ateşleyerek yavaşlayabileceği gibi yavaşlıyor, değil mi?” diye sordu Parkinson.

“Öyle görünüyor. Biz de bunun olası nedenlerini tartışıyorduk.”

“Aklında ne tür bir şey var?”

“Pekâlâ,” diye devam etti Marlowe, “Bulut’un içinde güç-

l  bir manyetik alan olması oldukça muhtemel. Zaten D n-
ya'nın manyetik alanında da büyük bozulmalar görüyoruz.
Elbette Güneş'ten gelen parçacıklarla olağan bir manyetik
fırtına da olabilir bu. Ama içimden bir ses Bulut'un manyetik
alanını algılamaya ba ladığımızı söylüyor."

"Ve bu i in manyetizmayla bağlantılı olabileceğini mi d  
  n yorsun?"

" yle olabilir. Güneş'in manyetik alanının Bulut'un kiyle
etkileşiminin neden olduğu bir süreç. Tam olarak ne olduğu
net değil ancak düşündüğümüz ihtimallerden en olası olan
bu gibi görünüyor."

Üç adam k  eyi dönerken tıknaz bir adam  apkasına do-
kunarak onları selamladı.

"İyi günler, beyler."

"Hava harika, Stoddard. Bahçe nasıl?"

"Evet, efendim, hava harika. Domatesler şimdiden olgun-
la ıyor. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim, efendim."

Biraz uzakla tıklarında Kingsley, "Dürüst olmak gerekir-
se," dedi, " n m zdeki üç ay boyunca  u adamlarla yer değiş-
tirmem istense hiç tereddüt etmem. Domateslerin olgunla -
masından başka derdinin olmaması ne büyük rahatlık!"

Haziran ve temmuz aylarında sıcaklıklar tüm dünyada is-
tikrarlı bir şekilde yükseldi. Britanya Adaları'nda sıcaklık
 nce 26 dereceden 32'ye tırmandı ve oradan da 37 dereceye
kadar  ıktı. İnsanlar söylenip duruyordu ama ciddi bir sı-
kıntı yoktu.

ABD'deki ölüm oranı, büyük  l de önceki sene ve aylar-
da takılan klimalar sayesinde oldukça düşük kaldı. Tüm  lke
genelinde sıcaklıklar ölümcül sınıra yükseldi ve insanlar haf-
talarca içeride kalmak zorunda kaldı. Zaman zaman klima
 niteleri arızalandı ve bu yüzden ölümler meydana geldi.

7943 bitki ve hayvan türünün tamamen yok olması ger-

çeğinden de anlaşılacağı gibi, tropik bölgelerde koşullar son derece umutsuzdu. İnsanların hayatta kalması yalnızca kazabildikleri mağaralar ve mahzenler sayesinde mümkün oldu. Boğucu hava sıcaklığını azaltmak için hiçbir şey yapamadı. Bu aşamada ölenlerin sayısı bilinmiyor. Sadece tüm evrelerde, toplam yedi yüz milyondan fazla kişinin hayatını kaybettiği biliniyor. Ama yine de çeşitli talihli durumlar olmasaydı, bu sayı çok daha büyük olurdu.

Sonunda denizin yüzey sularının sıcaklığı, hava sıcaklığı kadar hızlı olmasa da tehlikeli bir nem artışı oluşturacak kadar hızlı yükseldi. Zaten az önce bahsedilen sıkıntılı koşulları yaratan da bu artıştı. Kahire ile Ümit Burnu enlemleri arasındaki milyonlarca insan, günden güne daha nemli ve daha sıcak hâle gelen boğucu bir atmosfere maruz kaldı. Tüm insan hareketi durdu. Sıcak havalarda tıpkı bir köpek gibi nefes nefese yatmaktan başka yapılacak bir şey kalmamıştı.

Temmuzun dördüncü haftasında tropik bölgelerdeki koşullar yaşam ve ölüm arasında dengede idi. Sonra aniden yağmur bulutları tüm dünyanın üzerinde yoğunlaştı. Üç gün içinde hiçbir yerde rahat nefes alınabilecek bir boşluk bulunamadı. Dünya, Venüs gezegeni gibi tamamen bulutlarla kaplıydı. Bulutların Güneş'in radyasyonunun çoğunu uzaya geri yansıttığına şüphe yoktu, sıcaklık biraz düşmüştü. Ancak koşulların düzeldiği söylenemezdi. Ilık yağmur, İzlanda'nın kuzeyine kadar her yere yağdı. Kavurucu sıcak atmosfer, insanlar ve diğer memeliler için elverişsiz olduğu kadar böcekler için elverişli olduğundan, böcek popülasyonu muazzam bir artış gösterdi.

Bitki yaşamı fantastik bir derecede gelişti. Çöller, insanlığın Dünya'daki yolculuğu boyunca hiç tanık olmadığı şekilde çiçek açtı. Ne gariptir ki çorak toprakların ani verimliliğinden hiçbir fayda sağlanamadı. Hiçbir ekin ekilmedi. Kuzeybatı Avrupa ve uzak kuzey bölgeleri dışında, insanın

var olmak için yapabileceği tek şey buydu: Hiçbir girişimde bulunmamak. Evrenin efendisi çevre tarafından, önceki elli yıl boyunca kontrol edebilmekle gurur duyduğu çevre tarafından dizlerinin üstüne çökertilmişti.

Gelgelelim hiçbir iyileşme olmamasına rağmen, koşullar daha da kötüleşmedi. Az yemekle veya hiç yemek yemeden ama tabii bol su ile aşırı sıcağa maruz kalanların çoğu hayatta kalmayı başardı. Ölüm oranı tamamen grotesk bir düzeye tırmanmıştı ama oradan daha fazla yükselmedi.

Büyük bulut katmanı Dünya'ya yayılmadan yaklaşık bir hafta önce Nortonstowe'da astronomik açıdan çok dikkat çeken bir keşif yapıldı. Ay'daki devasa toz yığınlarının varlığı dramatik bir şekilde doğrulandı.

Temmuz ayında yükselen sıcaklık, Britanya'nın her zaman ki serin yazını tropikal bir sıcaklığa dönüştürdü fakat daha kötüsü olmadı. Çimler çok geçmeden yanmış ve çiçekler ölmüştü. Gündüz sıcaklığı 37°'ye yükselmiş ve gece yaklaşık 32°'ye düşmüş olsa da, Dünya'nın çoğunun maruz kaldığı durum göz önünde bulundurulduğunda, Britanya'nın çok az etkilenmiş olduğu düşünülebilir. Sahil beldeleri kalabalıktı ve kıyılar karavanlarla doluydu.

Nortonstowe, artık daha fazla insanın geceleri uyumayı tercih ettiği klimalı geniş bir sığınağa sahip olduğu için şanslıydı. Bunun dışında, yürüyüşlerin artık Güneş'in sıcağı altında değil, geceleri yapılması dışında hayat normal bir şekilde devam etti.

Marlowe, Emerson ve Knut Jensen mehtaplı bir gecede gezinirken, ışık yavaş yavaş değişiyor gibiydi. Emerson yukarıya bakarak, "Geoff," dedi, "bu çok tuhaf. Hiç bulut görmüyorum."

"Muhtemelen çok yüksek seviyeli buz parçacıkları."

"Bu sıcakta olmaz ki!"

“Doğru, olmaz sanırım.”

Jensen, “Ayrıca buz kristalleri olamayacak tuhaf bir sarı görünüm var,” diye ekledi.

“Pekâlâ, yapılacak tek bir şey var. Ne derler bilirsiniz, şüpheye düştüğünüzde bir göz atın. Hadi teleskoba gidelim.”

Schmidt’in bulunduğu kubbeye doğru yol aldılar. Marlow altı inçlik bulucu teleskobu Ay’a yönlendirdi.

“Tanrım,” diye haykırdı, “kaynıyor!”

Emerson ve Jensen da baktılar. Sonra Marlowe dedi ki:

“Yukarıya, eve gidip hepsini aşağı çağırırsan iyi olur. Bu hayatımın manzarası. Schmidt’le fotoğraflarını çekeceğim.”

Ann Halsey de Emerson ve Jensen’in acil çağırısına cevaben teleskoba koşan gruba eşlik etti. Bulucuya bakma sırası kendisine geldiğinde Ann ne görmeyi beklediğini bilmiyordu. Ay’ın gri, yaralı, steril yüzeyi hakkında genel bir fikri vardı tabii ancak ayrıntılı topografyası hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Astronomlar arasında geçen heyecanlı sözleri de anlayamıyordu. Teleskoba daha çok bir görev bilinciyle yaklaştı. Odaklama düğmesini ayarlarken, görüş alanına tamamen fantastik bir dünya girdi. Ay, limon sarısı bir renkteydi. Her zamanki keskin ayrıntılar, dairesel çerçevenin ötesine uzanıyormuş gibi görünen dev bir bulut tarafından donuklaştırılmıştı. Bulut, karanlık alanlardan fışkıran kütleler tarafından besleniyordu. Şaşırtıcı bir şekilde dalgalanan ve parıldaayan bu alanlardan ara sıra yeni kütleler fışkırıyordu.

“Hadi, Ann, takılıp kalma. Gece bitmeden bir bakmak istiyoruz,” dedi biri.

Ann isteksizce yerini ona verdi.

“Bu ne anlama geliyor, Chris?” diye sordu Ann, Kingsley’le sığınağa doğru yürürken.

“Geçen gün Bulut’un yavaşlaması hakkında konuştuklarımızı hatırlıyor musun? Güneş’e yaklaştıkça hızlanmak yerine yavaşladığını?”

“Herkesin bu konuda endişelendiğini hatırlıyorum.”

“Evet, Bulut çok yüksek hızda gaz kütleleri ateşleyerek yaşıyor. Bunu neden veya nasıl yaptığını bilmiyoruz ancak Marlborough ve Leicester’ın çalışmaları durumun kesinlikle böyle olduğunu gösteriyor.”

“Bana ateşlenen bu kütlelerden birinin Ay’a çarptığını mı söyleyeceksin yoksa?”

“Tam olarak düşündüğüm şey bu. Bu karanlık alanlar devasa toz yığınları; belki üç ya da beş kilometre derinlikteki yığınlar. Olan şu ki yüksek hızlı gazın etkisi tozun Ay’ın yüzeyinden yüzlerce kilometre yukarıya fıskırtılmasına neden oluyor.”

“Bu gaz kütlelerinden birinin bize çarpma ihtimali var mı?”

“Böyle bir ihtimalin pek olası olduğunu düşünmezdim. Dünya çok küçük bir hedef olmalı. Ama Ay daha da küçük bir hedef ve onlardan biri az önce Ay’a çarptı!”

“Peki ne olur? Yani eğer...”

“Biri bize çarparsa mı? Düşünmeyi pek sevmiyorum. Bulut bize saniyede elli kilometre hızla çarparsa olabilecekler konusunda zaten endişeliyiz. Hızı saniyede binlerce kilometre olan bu kütlelerden biri bize çarparsa çok korkunç olur. Sanırım Dünya atmosferinin tamamı, tıpkı Ay’ın tozu gibi uzaya doğru püskürtülür.”

“Seninle ilgili anlamadığım şey ne biliyor musun, Chris, tüm bunları bilmene rağmen siyaseti ve politikacıları bu kadar kafana takman. Tüm bunların yanında siyaset falan çok önemsiz ve anlamsız görünüyor.”

“Ann, canım, eğer zamanımı gerçek durumun ne olduğunu düşünerek geçirseydim, birkaç gün içinde kafayı sıyırmış olurdum. Bazıları kafayı sıyırır. Bazıları içki içer. Benim kaçışım da politikacılara kükremek. Parkinson bunun yalnızca bir tür oyun olduğunu çok iyi biliyor. Ama artık sahiden de hayatta kalıp kalmayacağımız pamuk ipliğine bağlı.”

Ann ona doğru yaklaştı.

“Ya da belki daha şiirsel şekilde ifade etmeliyim,” diye mırıldandı Kingsley.

“Gel öp beni, tatlı yirmi,
Hayat katlanılmaz bir şey.”

Temmuz ayının sonundan itibaren Nortonstowe sığınağında gece nöbeti tutulmaya başlandı. Joe Stoddard, bahçıvanlık işi o zamana kadar sona erdiği için doğal olarak görev listesindediydi. Bahçecilik tropikal sıcağa uygun bir faaliyet değildi.

27 Ağustos gecesi Joe'nun nöbeti bitmek üzereydi. Dramatik bir şey olmamıştı. Yine de ertesi sabah 7:30'da Joe tereddütle Kingsley'nin yatak odasının kapısını çaldı. Bir önceki akşam Kingsley, diğer önemli kişilerden pek çoğuyla birlikte bir hayli eğlenmişti. Bu yüzden ilk başta Joe'nun ona bir mesaj vermeye çalıştığının pek farkına varmadı. Yavaş yavaş, neşeli bahçıvanın alışılmadık derecede ciddi olduğunu fark etti.

“Orada değil, efendim, orada değil.”

“Ne orada değil? Tanrı aşkına, git bana bir fincan çay getir. Ağzımın içi kül tablası gibi.”

“Buyurun, çayınız, efendim!” Joe tereddüt etse de kararlı bir şekilde devam etti. “Evet, efendim. Sadece olağandışı bir şeyi rapor edeceğimi söylemiştiniz, gerçekten orada değil.”

“Bak, Joe, sana çok saygı duyuyorum ama ciddi bir şekilde söylüyorum ki orada olmayanın ne olduğunu bana söylemezsen, hemen burada senin bağırsaklarını deşeceğim.” Kingsley ağır ağır ve yüksek sesle konuşuyordu. “Ne yok?”

“Gün, efendim! Güneş yok!”

Kingsley hemen saatini aldı. Ağustos ayı için şafak vakti çoktan geçmişti, saat 7.42 civarındaydı. Sığınaktan dışarı fırladı. Zifiri karanlıktı, kalın bulut örtüsüne nüfuz edemeyen yıldızların ışığı bile karanlığı biraz olsun hafifletmiyordu. Dışarıda mantıksız, ilkel bir korku var gibiydi. Dünyanın ışığı gitmişti.

İngiltere’de ve batı ülkelerinde çok gece sayesinde yumuşamıştı çünkü onlara göre Güneş’in ışığı gece saatlerinde sönmüştü. Bir akşam, normalde olduğu gibi gün ışığı yavaş yavaş kayboldu ama sekiz saat sonra şafak sökmedi. Bulut’un ilerleyen duvarları, aradan geçen saatlerde Güneş’e ulaşmıştı.

Doğu yarımküredeki insanlar, sönen ışığın dehşetini tam anlamıyla yaşadılar. Bu dinmeyen karanlık onlara gün içinde geldi. Örneğin Avustralya’da, gökyüzü öğlen saatlerinde karmaya başladı ve saat üçte, yapay aydınlatmaların açıldığı yerler dışında tek bir parlıltı görülmedi. Dünyanın birçok büyük şehrinde şiddetli vahşi ayaklanmalar çıktı.

Üç gün boyunca Dünya, insanlığın kendi aydınlatmasını sağlayacak teknolojik yeterliliğe sahip olan zengin bölgeleri dışında, kara bir dünya olarak yaşadı. Los Angeles ve diğer Amerikan şehirleri, milyonlarca ampulün yapay ışıkları altında hayata devam etti. Ancak bu, Amerikan halkını insanlığın geri kalanını saran dehşetten tamamen korumadı. Ne de olsa Amerikalıların televizyon setlerinin başında oturup olayların gidişatını anlamaktan veya kontrol etmekten aciz yetkililerin son açıklamalarını beklerken durumu değerlendirmek için daha fazla boş zamana ve fırsata sahip oldukları söylenebilir.

Üç gün sonra iki şey oldu. Gündüz gökyüzünde ışık tekrar belirdi ve yağmurlar yağmaya başladı. Işık ilk başta çok zayıftı ancak gün geçtikçe güçlendi; sonunda yoğunluk, dolunay ışığı ile tam güneş ışığı arasında bir düzeye ulaşana kadar art-

tı. Işığın, her yerde insanlığı etkileyen akut psikolojik strese herhangi bir rahatlama sağlayıp sağlamadığı şüpheli çünkü koyu kırmızı tonu hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak şekilde bunun doğal bir ışık olmadığını gösteriyordu.

İlk başta yağmurlar ılıktı ancak sıcaklık yavaş ve istikrarlı bir şekilde düştü. Yağış muazzamdı. Hava o kadar sıcak ve nemliydi ki çok miktarda rutubet depolanmıştı. Güneş ışığının sönmesinin ardından sıcaklığın düşmesiyle bu nemin giderek daha da fazlası yağmur olarak düştü. Nehirler hızla yükseldi ve yataklarından taşarak iletişim araçlarını bozdu ve çok sayıda insanı evsiz bıraktı. Haftalarca süren sıcak yorgunluğundan sonra, azgın sulara kapılan milyonlarca insanın akıbetinin hayali bile zor. Ve bu insanlar sonlarına doğru giderken yanlarında sel sularına koyu kırmızı yansıyan, dünyevi olmayan bir yarı ışık vardı.

Yine de bu sel, Dünya'yı süpüren fırtınalarla karşılaştırıldığında önemsiz bir neticeydi. Buharın yoğunlaşarak yağmur damllarına dönüşmesinin neden olduğu atmosferdeki enerji salınımı, geçmiş emsallerin çok ötesindeydi. Atmosferik basınçta muazzam dalgalanmalar oluşması, insanlığın ve hatta tüm inançların hafızasının ötesinde bir ölçekte kasırgalara neden olmuştu.

Nortonstowe'daki malikâne de bu kasırgalardan birinde büyük ölçüde yıkıldı. Yıkılan harabelerde iki işçi öldü. Nortonstowe'daki ölümler bu trajediyle sınırlı değildi. Knut Jensen ve Greta'sı, Kingsley'nin mektup yazdığı Greta Johannsen, şiddetli bir fırtınaya yakalandı ve bir ağaç, üstlerine düşerek onları öldürdü. Eski malikânenin yanına, birlikte gömüldüler.

Sıcaklık daha da düştü. Yağmur bir süre sonra kara dönüştü. Sular altında kalan tarlalar buzla kaplandı ve eylül ayı geçerken hırçın nehirler azar azar sakinleşti çünkü yavaş yavaş hepsi sabit buz çağlayanlarına dönüştüler. Karla kaplı

topraklar yavaş yavaş tropikal kuşağa doğru yayıldı. Ve tüm Dünya don, kar ve buzun demir pençesine teslim olduğunda, bulutlar gökyüzünden temizlendi. İnsanlar yeniden uzayı görebiliyordu artık.

Günün tuhaf kırmızı ışığının Güneş'ten gelmediği artık açıktı. Işık, herhangi bir özel odak noktası olmaksızın ufukta neredeyse eşit bir şekilde yayılıyordu. Gökyüzü günün her ânında soluk, donuk bir kırmızıyla parlıyordu. İnsanlara radyo ve televizyon tarafından ışığın Güneş'ten değil, Bulut'tan geldiği söyleniyordu. Biliminsanlarına göre ışığa Güneş'in etrafında dönen Bulut'un ısınması neden olmuştu.

Eylül ayının sonunda, Bulut'un ilk incecik kara kolları Dünya'ya ulaştı. Nortonstowe'dan gelen raporların öngördüğü gibi, çarpma Dünya atmosferinin üst katmanlarını ısıtıyordu. Ancak şimdiye kadar gaz, yüz binlerce veya milyonlarca derecelik ısınmaya neden olamayacak kadar yayılmıştı. Buna rağmen, sıcaklıklar on binlerce dereceye yükseldi. Bu, yukarı atmosferin gece kolayca görülebilen, parıldayan mavi bir ışık yaymasına neden oluyordu. Aslında geceler tarifi imkânsız şekilde güzelleşmişti ancak bunun tadına varmak için huzur ve rahatlık gerektiğinden, insanların çoğunun bu güzelliği takdir edip etmediği şüpheli. Ama yine de belki de bir yerlerde koyun sürülerini korumaya çalışan bir çoban, menekşe rengi pırıltılarıyla geceyi ilgi ve huşuyla izlemiştir.

Böylece zaman, koyu kırmızı günler ve parıldayan mavi gecelerden oluşan bir düzende ilerlerken, ne Güneş'in ne de Ay'ın herhangi bir rol oynamadığı bir düzen oluştu. Ve sıcaklık sürekli düşmeye devam ediyordu.

Ağır sanayileşmiş ülkelerde yaşayanlar dışında, bu dönemde çok sayıda insan hayatını kaybetti. Haftalardır neredeyse dayanılmaz bir sıcaklığa maruz kalmışlardı. Sonra birçoğu sel ve fırtına nedeniyle öldü. Yoğun soğuğun gelmesiyle birlikte zatürre son derece ölümcül oldu. Ağustos ayının başı

ile ekim ayının ilk haftası arasında dünya nüfusunun kabaca dörtte biri öldü. Kişisel trajedinin hacmi tarif edilemez derecede büyüktü. Ölüm, kadınları kocalarından, ebeveynleri çocuklarından, sevgilileri birbirlerinden geri dönülmez bir sonla ayırdı.

Başbakan, Nortonstowe'daki biliminsanlarına kızgındı. Gerginliği onu oraya bir yolculuk yapmaya itti, acı soğuk ve sefil bir yolculuktu bu ve öfkesini de iyileştirmemişti.

Kingsley'ye, "Hükümet çok ciddi bir şekilde yanlış yönlendirilmiş görünüyor," dedi. "Önce acil durumun bir aydan daha fazla sürmeyeceğini söylediniz. O hâlde neden acil durum bir aydan fazla sürdü ve neden hâlâ sonunun geleceğine dair bir belirti yok. Bu işin ne zaman bitmesini bekliyoruz?"

Kingsley, "En ufak bir fikrim yok," diye yanıtladı.

Başbakan önce Parkinson'a, Marlowe'a, Leicester'a, ardından da şiddetle Kingsley'ye baktı.

"Bu korkunç yanlış bilginin açıklamasının ne olduğunu sorabilir miyim? Nortonstowe'a her türlü olanağın sağlandığını belirtmem gerek var mı? Bu konunun üzerinde fazla durmasak da, bazı meslektaşlarımda dediği gibi, şımartıldınız. Tüm bunların karşılığında makul bir yeterlilik standardı beklemeye hakkımız var. Buradaki yaşam koşullarının, hükümet görevlilerinin çalışmak zorunda olduğu koşullardan çok daha üstün olduğunu söyleyebilirim."

"Elbette burada koşullar daha iyi. Daha iyi çünkü biz ne olacağını öngörmüştük."

"Ve bu sunduğunuz tek öngörüydü, kendi rahatınız ve güvenliğiniz için bir öngörü."

"Hükümetinkine oldukça benzer bir yol izledik."

"Anlayamıyorum, bayım."

"O zaman durumu daha açık bir şekilde ifade edeyim. Bulut konusu ilk kez gündeme getirildiğinde, hükümetinin ve aslında bildiğim kadarıyla diğer tüm hükümetlerin

ivedi endişesi, ilgili gerçeklerin halk tarafından bilinmesini önlemektir. Bu sözde gizliliğin asıl amacı, elbette, halkın daha etkili bir temsilciler kümesi seçmesini engellemektir.”

Başbakan artık iyice sinirlenmişti.

“Kingsley, Londra’ya döndüğümde pek hoş karşılamayacağın adımlar atmak zorunda hissedeceğimi söylemeliyim.”

Parkinson, Kingsley’nin rahat, aşağılayıcı tavrında ani bir sertleşme fark etti.

“Korkarım Londra’ya dönmeyeceksiniz, burada kalacaksınız.”

“Benim tutsak tutulmam gerektiğini önerme küstahlığını sizden bile beklemezdim, Profesör Kingsley!”

Kingsley gülümseyerek, “Tutuklu değil, sevgili Başbakanım, böyle bir şey yok,” dedi. “Bunu şöyle ifade edelim; yaklaşan krizde Nortonstowe’da Londra’da olduğunuzdan çok daha güvende olacaksınız. Bu nedenle, Nortonstowe’da kalmanızı elbette kamu yararına tercih ettiğimizi söyleyelim. Ve şimdi şüphesiz Parkinson’la konuşacak çok şeyiniz vardır, Leicester, Marlowe ve benim sizi yalnız bırakmamızı isteyeceğinizi tahmin ediyorum.”

Kingsley’nin peşinden odadan çıkarken Marlowe ve Leicester şaşkınlık içindeydi.

“Ama bunu yapamazsın, Chris,” dedi Marlowe.

“Yapabilirim ve yapacağım. Londra’ya dönmesine izin verilirse, Geoff, senden Joe Stoddard’a kadar buradaki herkesin hayatını tehlikeye atacak şeyler yapılacak. Ve ben buna izin vermeyeceğim. İşleri daha da kötüleştirmemek için çok az şansımız kaldı.”

“Ama Londra’ya dönmezse onun için birilerini yollayacaklar.”

“Yollamazlar. Buradaki yolların geçici olarak kapalı olduğunu ve dönüşünde birkaç gün gecikme olabileceğini söyleyen bir radyo mesajı göndereceğiz. Sıcaklık artık çok hızlı

düşüyor; Mohave Çölü'nde hava sıcaklığının düşmeye başlamasıyla ilgili sana ne dediğimi hatırlıyor musun? İşte şimdi olan şey de bu; birkaç gün içinde yollar gerçekten geçilmez olacak.”

“Anlamıyorum. Daha fazla kar olması muhtemel değil.”

“Tabii ki hayır. Ama yakında sıcaklık içten yanmalı motorların çalışamayacağı kadar düşük olacak. Ne kara yoluyla ne de hava yoluyla motorlu ulaşım mümkün olacak. Özel motorların yapılabileceğini biliyorum ama onlar gelinceye kadar işler öyle kötüleşecek ki kimse Başbakan'ın Londra'da olup olmadığını pek düşünmeyecektir.”

Leicester, “Katılıyorum,” dedi. “Yalnızca bir hafta kadar blöf yapmamız gerekiyor ve sonra her şey yoluna girecek. Sıcacık küçük barınağımızdan zorla çıkarılmayı hoş karşılamayacağımı söylemeliyim, özellikle de burayı inşa ederken yaşadığımız onca zahmetten sonra.”

Parkinson, Başbakan'ın gerçekten sinirli olduğuna çok nadir tanık olmuştu. Daha önce bu tür durumlarla en uygun gördüğü şekilde evet-evet ve hayır-hayır diyerek başa çıkmıştı. Ancak bu sefer, Başbakanın gazabından gelen tüm saldırıları karşılaması gerektiğini hissediyordu.

“Üzgünüm, efendim,” dedi birkaç dakika dinledikten sonra, “ama korkarım buna siz sebep oldunuz. Kingsley'ye yetersiz dememeliydiniz. Bu suçlama doğru değil.”

Başbakan konuşurken tükürükler saçılıyordu ağzından.

“Doğru değil mi? Kingsley'nin bir ay öngörüsüne dayanarak hiçbir özel yakıt önlemi almadığımızın farkında mısın, Francis? Bizi nasıl bir duruma soktuğunun farkında mısın?”

“Bir aylık kriz tahmini sadece Kingsley'den kaynaklanmadı. Amerika'dan da aynı tavsiyeyi aldık.”

“Bir yetersizlik diğerini mazur göstermez.”

“Kabul etmiyorum, efendim. Londra'dayken her zaman durumun ciddiyetini azaltmaya çalıştık. Kingsley'nin rapor-

larında her zaman kabul etmek istemediğimiz bir ciddiyet vardı. Her zaman kendimizi her şeyin görüldüğünden daha iyi olduğuna ikna etmeye çalışıyorduk. Durumun görüldüğünden daha kötü olma ihtimalini hiç düşünmedik. Kingsley yanılmış olabilir ama haklı olmaya bizden daha yakındı.”

“Ama neden yanıldı? Neden tüm biliminsanları yanıldı? Ben de bunu bulmaya çalışıyorum ve kimse bana söylemiyor.”

“Eğer yüzlerine kükremek yerine sorma zahmetine katlansaydınız size anlatırlardı.”

“Burada gereğinden uzun zamandır kaldığını düşünmeye başlıyorum, Francis.”

“Biliminsanlarının yanılmaz olduklarını iddia etmediklerini, onların ifadelerine yanılmazlık ekleyenlerin aslında bizim gibi uzmanlığı olmayanlar olduğunu anlayacak kadar uzun süre burada yaşadım.”

“Tanrı aşkına, felsefe yapmayı bırak, Francis. Lütfen bana neyin yanlış gittiğini açık bir dille anlat, lütfen.”

“Şey, anladığım kadarıyla Bulut kimsenin beklemediği ve kimsenin anlamadığı bir şekilde davranıyor. Her biliminsanı Güneş’e yaklaştıkça hızlanacağını, Güneş’i geçip tekrar uzaklaşacağını düşünüyordu. Ama bunun yerine yavaşladı ve Güneş’e ulaştığında neredeyse hiç hızı kalmayacak kadar yavaşladı. Bu yüzden tekrar dışarı doğru ilerlemek yerine orada, Güneş’in etrafında duruyor.”

“Ama orada daha ne kadar duracak? Bilmek istediğim bu.”

“Kimse size söyleyemez. Bir hafta, bir ay, bir yıl, bin yıl veya milyonlarca yıl durabilir. Kimse bilmiyor.”

“Ama... Aman Tanrım, ne dediğinin farkında mısınız? O Bulut hareket etmediği sürece devam edemeyiz.”

“Sizce Kingsley bunu bilmiyor mu? Bulut bir ay kalırsa çok daha fazla insan ölecek ama yine de önemli bir miktarı hayatta kalabilir. İki ay kalırsa çok az insan hayatta kalacak.

Üç ay kalırsa, biz Nortonstowe'daki tüm hazırlıklarımıza rağmen en son ölecekler arasında yer alacağız. Bir yıl kalırsa, Dünya'daki hiçbir canlı hayatta kalamayacak. Dediğim gibi, Kingsley bütün bunları biliyor ve bu yüzden meselenin siyasi boyutunu çok ciddiye almıyor.”

İyiye Doğru Değişim

O sırada kimse fark etmese de, Başbakan'ın ziyaretinin gerçekleştiği anlar, o zamana kadar tüm Kara Bulut olayı içindeki en kötü anlardan biriydi. Koşulların iyileştiğine dair ilk kanıt, radyo astronomları tarafından keşfedildi. Radyo astronomları bu oldukça sıkıntılı koşullarda açık havada çalışmak anlamına gelse de, Bulut gözlemlerine hiç ara vermeden devam etmişlerdi. 6 Ekim'de John Marlborough bir toplantı çağrısı yaptı. Önemli bir şey olduğu haberi kulaktan kulağa yayıldı, bu yüzden toplantıya katılım iyiydi.

Marlborough gözlemlerinin Dünya ile Güneş arasındaki gaz miktarının son on gün içinde istikrarlı bir şekilde azaldığını gösterdiğini aktardı. Gaz miktarı her üç günde bir yarı yarıya azalmış gibi görünüyordu. Bu davranış iki hafta daha devam ederse, Güneş tamamen ortaya çıkacaktı ama elbette devam edeceğine dair bir kesinlik yoktu.

Marlborough, Bulut'un Güneş'ten tamamen uzaklaşıyor gibi görünüp görünmediği sorusuna, bu yönde bir kanıt olmadığı yanıtını verdi. Görünüşe göre Bulut'un materyali kendini öyle bir formda dağıtıyordu ki Güneş bizim yönümüzde yeniden parlayabilecekti ama diğer tüm yönlerde değil elbette.

“Bulut'un bizim yönümüzde Güneş'in önünden çekileceğini ummak biraz fazla değil mi?” diye sordu Weichart.

“Kesinlikle tuhaf,” diye yanıtladı Marlborough. “Ama ben sana sadece buna dair kanıt sunuyorum. Herhangi bir yorum yapmıyorum.”

Sonunda doğru olduğu ortaya çıkacak açıklama Aleksandrov’dan gelmişti ancak o sırada muhtemelen Aleksandrov’un kendini ifade etme biçimi nedeniyle kimsenin pek dikkatini çekmedi.

“Sabit disk konumlanması,” dedi. “Muhtemelen Bulut... diske yerleşiyor.”

Gülüşmeler arasından biri bağırdı:

“Bu askeri ifadelere ihtiyacımız var mı, Alexis?”

Aleksandrov şaşırmış görünüyordu.

“Askeri değil. Biliminsanıyım ben,” diye ısrar etti.

Dikkatler dağılınca Başbakan araya girdi:

“Daha siyasi bir dille soracak olursak, söylenenlerden şu anki krizin iki hafta sonra sona ereceğini anlayabilir miyiz?”

Marlborough, “Mevcut eğilim devam ederse, evet,” diye yanıtladı.

“O zaman yakından izlemeli ve durumu değerlendirmeliyiz.”

“Ustaca yapılmış bir çıkarım!” diye inledi Kingsley.

Sonraki günlerde radyo astronomları tarafından yapılan ölçümlerin bilim tarihinin en kaygılı hesaplamaları olduğunu söylemek mümkün. Sonuçlarını çizdikleri eğri, kelimenin tam anlamıyla bir ölüm kalım eğrisi hâline gelmişti. Düşmeye devam ederse yaşam, düşüş durur ve eğri tırmanmaya başlarsa ölüm anlamına geliyordu.

Her birkaç saatte bir grafiğe yeni bir nokta eklendi. Durumun önemini kavrayabilen herkes, soluk gündüz boyunca olduğu kadar karanlık gece boyunca da etrafta bir sonraki noktayı bekleyerek takılıyordu. Dört gün ve gece boyunca eğri düşmeye devam etti ancak beşinci günde düşüş hafifledi, altıncı günde düşüşün yükselişe dönüştüğüne dair işa-

retler vardı. Ara sıra kısa ve öz bir cümle dışında neredeyse hiç kimse konuşmuyordu. Gerilim tarif edilemez derecede şiddetliydi. Sonra yedinci günde düşüş yeniden başladı ve sekizinci günde eğri her zamankinden daha dik bir şekilde alçalıyordu. Yoğun stresi şiddetli tepki izledi. Sıradan insan standartlarına göre, Nortonstowe'daki davranışlar her zaman, özellikle de o zaman aralığında biraz abartılı görünebilir ancak konuyla ilgili olanlara, altıncı günün ıstırabını yaşamış olanlara bunların hiçbirisi yersiz görünmüyordu.

Daha sonra eğri alçalmaya devam etti ve bu esnada Dünya ile Güneş arasındaki gaz miktarı da giderek azaldı. 19 Ekim'de gündüz gökyüzünde sarı bir ışık odağı görülebiliyordu. Hâlâ soluktu ama saatler geçtikçe gökyüzünde hareket ediyordu. Bunun, ağustos ayının başından beri ilk kez, bir gaz ve toz perdesinin ardından görülen Güneş olduğuna hiç şüphe yoktu. Ama perde giderek inceliyordu. 24 Ekim'de Güneş donmuş yeryüzünün üzerinde tüm gücüyle yeniden parladı.

155

Çölde soğuk bir gecenin ardından güneşin doğuşunu deneyimleyenler, 24 Ekim 1964 şafağının getirdiği neşe hakkında cılız da olsa bir fikre sahip olabilirler. Burada biraz da dinden bahsetmenin yeri geldi. Bulut yaklaşırken her türlü dini inanç güçlü bir şekilde geliyordu. İlkbaharda, Yehova Şahitleri Hyde Park'taki diğer tüm konuşmacıların dinleyicilerini çalmıştı. Papazlar, Anglikan kiliselerini tıklım tıklım dolduran cemaatlere vaaz verdikleri için şaşkındılar. Bütün bunlar 24 Ekim'de bir kenara süpürüldü. Herkes, her inançtan erkek ve kadın -Hıristiyan, Ateist, Müslüman, Budist, Hindu, Yahudi- hepsi o eski Güneş'e tapanların duygusal karmaşıklığıyla en içteki varlıklarına döndüler. Güneşe tapınmanın hiçbir zaman yerleşik bir din olmadığı doğru çünkü merkezi bir örgütlenmesi yoktu ancak bu eski dinin temelleri canlanıyordu ve bir daha asla sönümlenmeyecekti.

Tropikal bölgeler ilk çözülen bölgelerdi. Nehirlerdeki buzlar yok oldu. Karlar daha fazla sel oluşturarak eridi ancak bu sellerin etkileri daha öncekilere kıyasla hafifti. Kuzey Amerika'daki ve Avrupa'daki çözülme kısmiydi çünkü olağan şekilde kış yaklaşıyordu.

Ağır sanayinin gelişmiş olduğu ülkelerdeki insan ıstırabı ne kadar büyük olursa olsun, endüstriyel nüfus, cansız enerjinin ve makinelerin kontrolünün önemini vurgulayacak şekilde, daha az şanslı insanlardan çok daha iyi durumdaydı. Şunu da eklemek gerekir ki soğuklar derinleşmeye devam etseydi durum çok farklı olabilirdi çünkü iyileşme, sanayileşmenin yaygın bir çöküşün eşiğinde olduğu bir zamanda başlamıştı.

Biraz paradoksal olsa da, sanayileşmemiş coğrafyaların halkları arasında en çok tropik bölgelerde yaşayanlar etkilendirirken, göçebe Eskimolar hepsinden daha iyi durumdaydı. Tropik ve yarı tropik bölgelerde her iki kişiden biri hayatını kaybetmişti. Eskimolar arasında ise nispeten az can kaybı vardı; yani normal koşullarda olduğundan biraz daha fazla ölüm gerçekleşmişti. Uzak kuzeyde sıcaklık o kadar da yükselmemişti. Eskimolar bunu son derece tatsız bulmuştu ama olabilecek en kötü şey de değildi. Eriyen buz ve kar, hareket özgürlüklerine müdahale ediyor ve böylece avlanabilecekleri alanı ciddi şekilde azaltıyordu. Ama sıcaklık onlar için öldürücü olacak kadar yüksek değildi. Yoğun soğuk da aynı şekilde. Sadece kendilerini kara gömüp beklediler ve birçok bakımdan İngiltere halkından daha iyi durumdaydılar.

Devlet yönetimleri her yerde sallantıdaydı. İşte şimdi komünizmin dünyaya yayılmasının tam zamanıydı. İşte şimdi ABD'nin komünizmi yok etmesinin tam sırasıydı. İşte şimdi muhalif grupların hükümetleri devirme ve yönetimi ele geçirme vakti gelmişti. Ama bunların hiçbirisi olmadı. 24 Ekim'i takip eden günlerde herkes artık bir hayli önemsiz görünen

bu meseleleri düşünemeyecek kadar rahatlamış ve çok yorgundu. Ve kasım ortasına kadar bu fırsatların hepsi kaçmıştı. İnsanlık kendini yeniden kendi toplulukları hâlinde örgütlemeye başlamıştı.

Başbakan Londra'ya döndü, Nortonstowe'a karşı sanıldığı kadar olumsuz bir tavır almadı. Öncelikle, kriz zamanını Downing Sokağı'nda geçireceğinden çok daha rahat geçirmişti. Sonra, aynı gerilimin ıstırabını Nortonstowe'daki biliminsanlarıyla paylaşmıştı ve ortak bir stresi paylaşanlar arasında her zaman bir bağ oluşur.

Başbakan ayrılmadan önce, acil durumun sona erdiğini varsaymak için hiçbir neden olmadığı konusunda uyarıldı. Sığınağa bağlı laboratuvarlardan birinde yapılan bir tartışmada, Aleksandrov'un öngörülerinin doğru olduğu konusunda genel olarak fikir birliğine varılmıştı.

Marlborough dedi ki:

"Bulut'un ekliptik düzleme oldukça yüksek bir eğimde *diske yerleştiği* oldukça kesin görünüyor."

Aleksandrov, "Sabit disk konumlanması. Besbelli," diye homurdandı.

"Senin için besbelli olabilir, Alexis," diye araya girdi Kingsley, "ama bu işte benim için çok da besbelli olmayan bir sürü şey var. Bu arada, diskin dış yarıçapına ne dersin?"

"Dünya yörüngesinin yarıçapının yaklaşık dörtte üçü, Venüs'ün yörüngesinin yarıçapıyla hemen hemen aynı," diye yanıtladı Marlborough.

Marlowe, "Bahsettiğiniz bu *diske yerleşmek* ifadesi bir benzetme, değil mi?" diye başladı. "Sanırım Bulut'un materyalinin büyük bir kısmının bir disk şeklini aldığını söylüyorsunuz. O hâlde Dünya'nın yörüngesine yayılmış oldukça fazla materyal olmalı. Bu sürekli atmosferimize çarpan şeylerden de açıkça görülüyor."

Aleksandrov, "Diskin gölgesi acayip soğuk," dedi.

Parkinson, “Evet, neyse ki diskin gölgesinden kurtulduk, yoksa Güneş hâlâ görünmüyor olurdu,” dedi.

“Ama diskten uzak duramayacağımızı unutmayın,” uyarısı geldi Kingsley’den.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Başbakan.

“Basitçe, Dünya’nın Güneş etrafındaki hareketi bizi yine diskin gölgesine taşıyacaktır. Elbette sonra yine gölgeden çıkacağız.”

Aleksandrov, “Gölgede çok soğuk,” diye homurdandı.

Başbakan endişeliydi ve biraz haklıydı da.

“Peki, bu korkunç durumun ne sıklıkta ortaya çıkacağını sorabilir miyim?”

“Yılda iki kez! Diskin şu anki konumuna göre, şubat ve ağustos aylarında. Güneş’in ne kadar süre tutulacağı diskin ne kadar ince olduğuna bağlı. Muhtemelen tutulmalar iki hafta ila bir ay arasında bir süre devam edecek.”

Başbakan, “Bunun etkilerinin olağanüstü geniş kapsamlı olacağı kesin,” diye içini çekti.

Kingsley, “İlk defa hemfikiriz,” dedi. “Dünya’da yaşam imkânsız olmayacak ama çok daha elverişsiz koşullarda sürdürülmesi gerekecek. Birincisi, insanların kalabalık ve birlikte yaşama alışması gerekecek. Artık müstakil evlerde yaşamayı karşılayamayacağız.”

“Anlayamadım.”

“Pekâlâ, ısı bir binanın yüzeyinden kaybolur. Anlaşıldı mı?”

“Evet, tabi ki.”

“Öte yandan, bir binada barınabilecek insan sayısı esasen hacmine bağlıdır. Yüzeyin hacme oranı, büyük bir bina için küçük bir binaya göre çok daha az olduğundan, büyük binaların insanları kişi başına çok daha düşük yakıt tüketimiyle barındırabileceği sonucu çıkar. Eğer yoğun soğuk dönemlerinin sonsuz bir tekrarı olacaksa, yakıt kaynaklarımız için başka türlü bir düzenleme mümkün olmayacaktır.”

“Neden ‘eğer’ diyorsun, Kingsley?” diye sordu Parkinson.

“Çünkü pek çok tuhaf şey oldu. Zaten ne olduğunu gerçekten anlayana kadar, bundan sonra ne olacağına dair tahminlerimizden tatmin olmayacağım.”

Marlowe, “Uzun vadeli iklim değişiklikleri olasılığından bahsetmek faydalı olabilir,” dedi. “Bu, net bir veya iki yıl içinde çok önemli olmasa da, uzun vadede hayati derecede önemli olmaması mümkün değil gibi geliyor; özellikle de yılda iki kez Güneş tutulması olacağını varsayarsak.”

“Aklında ne var, Geoff?”

“Eh, elbette yeni bir Buz Çağı’na girmekten kaçınamayız. Geçmiş Buzul Çağları, Dünya’nın ikliminin ne kadar hassas bir şekilde dengelendiğini gösteriyor. Biri kışın, diğeri yazın olmak üzere iki yoğun soğuk dönem, Buz Çağı’ndaki dengeyi bozabilir, Buz Çağı’nın olumlu tarafını yani.”

“Buz tabakalarının Avrupa ve Kuzey Amerika’yı kaplayacağını mı söylüyorsun?”

“Önümüzdeki bir veya iki yıl içinde olmasa da, bunun nihayetinde gerçekleşmeme ihtimali yok gibi geliyor. Yavaş bir birikim süreci olacak. Chris Kingsley’nin dediği gibi, insanlık çevreyle uzlaşmak zorunda kalacak. Ve sanırım şartlar onun arzularına göre olmayacak.”

Aleksandrov, “Okyanus akıntıları,” dedi.

“Anlamıyorum,” dedi Başbakan.

Kingsley, “Alexis’in kastettiği şey,” diye belirtti, “okyanus akıntılarının mevcut durumlarının korunacağına dair bir kesinlik olmadığı. Eğer korunmazsa, bunun etkileri büsbütün felaket olabilir. Ve bu felaket oldukça hızlı gerçekleşebilir, bir Buzul Çağı’nın oluşumundan çok daha hızlı şekilde.”

Aleksandrov, “İyi söyledin,” diyerek başını salladı. “Körfez akıntısı gider, acayip soğuk gelir.”

Başbakan artık daha fazlasını duymak istemediğini hissediyordu.

Kasım ayı boyunca insanlığın nabızı hızlandı. Ve devlet yönetimleri meselelere gitgide daha çok hâkim olmaya başladıkça insanlığın çeşitli kesimleri arasındaki iletişim arzusu güçlendi. Telefon hatları ve kabloları onarıldı. Ama insanlar esas olarak radyoya döndüler. Uzun dalga radyo vericileri kısa sürede çalışmaya başladı ancak elbette uzun mesafeli iletişim için bunlar işe yaramazdı. Bunun için kısa dalga vericileri devreye alındı. Ancak kısa dalga vericileri çok geçmeden keşfedilecek bir nedenden ötürü çalışmıyordu. Yaklaşık seksen kilometre yükseklikte atmosferik gazların iyonlaşmasının anormal derecede yüksek olduğu ortaya çıktı. Bu, radyo mühendislerinin ifadesiyle, aşırı miktarda çarpışmasal sönümlenmeye yol açıyordu. Aşırı iyonlaşmaya, atmosferin hâlâ mavi pırıltılı gecelere sebep olan çok sıcak üst bölümlerinden gelen radyasyon neden oluyordu. Kısacası, radyo sinyallerinin zayıflaması için tüm koşullar işler durumdaydı.

160

Yapılması gereken tek bir şey vardı: Verici dalga boyunu kısaltmak. Bu, yaklaşık bir metrelik bir dalga boyuna kadar denendi ancak sinyal sönümlenmesi devam etti; ve daha düşük dalga boylarında uygun vericiler mevcut değildi çünkü daha düşük dalga boyları Bulut'un gelişinden önce hiçbir zaman yaygın olarak kullanılmamıştı. Daha sonra Nortonstowe'un bir metreden bir santimetreye kadar çalışan vericilere sahip olduğu hatırlandı. Üstelik Nortonstowe vericileri, Kingsley'nin derhal vurguladığı gibi, muazzam miktarda bilgiyi işleme yeteneğine sahipti. Tüm bunların ışığında, Nortonstowe'un evrensel bilgi takas merkezi olmasına karar verildi. Kingsley'nin planı sonunda meyvesini vermişti.

Karmaşık hesaplamalar yapılması gerekiyordu ve bu hesaplamaların hızlı bir şekilde yapılması gerektiğinden elektronik bilgisayar devreye sokuldu. Problem en iyi dalga boyunu bulmaktı. Dalga boyu çok uzun olursa, sönümlenme

sorunu devam ederdi. Dalga boyu çok kısa olursa, radyo dalgaları, diyelim ki Londra'dan Avustralya'ya seyahat etmeleri gerektiğinde, Dünya'nın etrafında bükülmek yerine atmosferden uzaya doğru akacaktı. Sorun, bu aşırı uçlar arasında bir orta yol bulmaktı. Sonunda yirmi beş santimetrelilik bir dalga boyuna karar verildi. Bu dalga boyunun, en kötü sönümlenme zorluğunun üstesinden gelebilecek kadar kısa ama yine de her ne kadar bir miktar kayıp oluşacağı kabul edilse de, çok fazla enerjiyle sinyali uzaya püskürtmeyecek kadar da kısa olmadığı düşünülüyordu.

Nortonstowe vericileri aralık ayının ilk haftasında açıldı. Bilgi taşıma kapasiteleri gerçekten de Kingsley'nin öngördüğü gibi olağanüstüydü. İlk gün yarım saatten az bir süre tüm bilgi birikimini temizlemek için yeterli oldu. Başlangıçta yalnızca birkaç devletin bir vericisi ve alıcısı vardı ancak sistem o kadar iyi çalışıyordu ki kısa süre sonra diğer birçok hükümet de tüm hızıyla ekipmanları toplamaya başladı. Kısım 161
men bu nedenle Nortonstowe'dan geçen trafiğin hacmi ilk başta oldukça küçüktü. Ayrıca, bir saatlik konuşmanın, saniyenin küçük bir kısmı kadar bir iletim süresi kapladığını kavramak da başlangıçta zordu. Ancak zaman geçtikçe konuşmalar ve mesajlar uzadı ve daha fazla hükümet bu iletişim ağına katıldı. Böylece Nortonstowe'dan yapılan iletimler, kademeli olarak günde birkaç dakikadan bir saatten fazla bir süreye yükseldi.

Bir öğleden sonra, iletim sisteminin kurulmasını organize eden Leicester, Kingsley'yi aradı ve yayın laboratuvarına gelmesini istedi.

"Bu telaş niye, Harry?" diye sordu Kingsley.

"Sönümlenme oldu!"

"Ne!"

"Evet, sinyal kayboldu. Şurada görebilirsiniz. Brezilya'dan bir mesaj geliyordu. Bakın sinyal nasıl tamamen yok oldu."

“İnanılmaz. Aşırı ani gelişen bir iyonlaşma patlaması olmalı.”

“Sence ne yapmalıyız?”

“Beklemeliyiz galiba. Geçici bir etki olabilir. Hatta öyle gibi görünüyor.”

“Devam ederse dalga boyunu kısaltabiliriz.”

“Evet, yapabiliriz. Ama başkaları yapamaz. Amerikalılar ve muhtemelen Ruslar da oldukça hızlı bir şekilde yeni bir dalga boyu oluşturabilirler. Ama diğerlerinin yapabileceği şüpheli. Şimdiki vericilerini inşa etmeleri bile çok zor oldu.”

“O zaman beklemekten başka yapacak bir şey yok mu?”

“Yani, iletimi denememiz gerektiğini düşünmüyorum çünkü mesajların geçip geçmediğini asla bilemeyiz. Alıcıyı kayıta bırakalım. Bu şekilde yeni gelen her şeyi alabiliriz; eğer koşullar düzelirse tabi.”

O gece gökyüzünde Nortonstowe biliminsanlarının atmosferdeki ani iyonlaşma patlamasıyla ilişkilendirdikleri parlak, aurora tipi bir görüntü vardı. Gelgelelim iyonlaşmanın nedeni hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Dünyanın manyetik alanında çok büyük bozulmalar da kaydedildi.

Marlowe ve Bill Barnett, gökyüzünü hayranlıkla izleyerek konuyu tartıştılar.

Marlowe, “Tanrım, şu turuncu renkli katmanlara bakšana,” dedi.

“Beni şaşırtan şey, Geoff, bunun açıkça düşük seviyeli bir görünüm olması. Bunu renklerden anlayabilirsin. Sanırım spektrumunu anlama şansımız var ancak görebildiğimiz kadarıyla bile bunun üzerine yemin edebilirim. Bence tüm bunlar en fazla seksen kilometre yükseklikte oluyor, hatta muhtemelen daha da alçakta. Bu seviye de işte tam da aşırı iyonlaşmaya rastladığımız yer.”

“Ne düşündüğünü biliyorum, Bill. Ani bir gaz esintisinin atmosferin dışına çarptığını tasavvur etmek kolay. Ama bu

çok daha yukarılarda bir bozulma yaratırdı. Bunun çarpma-
dan kaynaklandığına inanmak güç.”

“Hayır, bu mümkün olamaz diye düşünüyorum. Bana
daha çok elektrik boşalması gibi görünüyor.”

“Manyetik bozukluklar da bununla uyumlu.”

“Ama bunun ne anlama geldiğini görüyor musun,
Geoff? Bu Güneş’ten değil. Daha önce Güneş’ten kaynaklı
böyle bir şey hiç gerçekleşmedi. Elektriksel bir bozukluksa
bu, Bulut’tan gelmiş olmalı.”

Leicester ve Kingsley ertesi sabah kahvaltıdan sonra aceleyle
yayın laboratuvarına gittiler. 6.20’de İrlanda’dan kısa bir me-
saj gelmişti. ABD’den gelen uzun bir mesaj 7.51’de başlamıştı
ancak üç dakika sonra bir sönümlenme oldu ve mesajın geri
kalını kayboldu. İsveç’ten gün ortası civarında kısa bir mesaj
alındı ancak Çin’den gelen daha uzun bir mesaj, saat ikiden
kısa bir süre sonra sönümlenmeyle kesintiye uğradı.

Leicester ve Kingsley çay içerken Parkinson da onlara ka-
tıldı.

“Bu çok rahatsız edici bir mesele,” dedi.

“Tahmin edebiliyorum,” diye yanıtladı Kingsley. “Ve çok
da tuhaf ayrıca.”

“Sinir bozucu olduğu kesin. Bu iletişim sorununu halle-
debiliriz sanıyordum. Ne yönden tuhaf diyorsun?”

“Tüm bu süreç boyunca iletimin eşiğindeymişiz gibi gö-
rünüyor. Mesajlar bazen geliyor, bazen gelmiyor. Sanki iyo-
nizasyon yukarı ve aşağı salınıyormuş gibi.”

“Barnett elektrik boşalmalarının devam ettiğini düşünü-
yor. Salınım beklenebilecek bir şey değil mi sizce?”

“Sen de neredeyse biliminsanı oldun sayılır, değil mi Par-
kinson?” dedi Kingsley gülerek. “Ama bu, o kadar kolay de-
ğil,” diye devam etti. “Salınım beklenebilir, evet ama bizim
aldığımız salınımlar gibileri değil. Bunun ne kadar tuhaf ol-
duğunu anlamıyor musun?”

“Hayır, anladığımı söyleyemem.”

“Çin’den ve ABD’den gelen mesajlar yahu! Her birinde sönümlenme var. Bu da iletim mümkün olduğunda bile aslında zar zor mümkün olduğunu gösteriyor. Salınımlar iletimi küçük aralıklarla mümkün kılıyor gibi görünüyor. Bu bir kez olsaydı tesadüf olabilirdi ama aynı şeyin iki kez olması çok dikkat çekici.”

“Orada bir hata yok mu, Chris?” Leicester piposunu önce çiğnedi, ardından Kingsley’ye doğrulttu. “Deşarjlar devam ediyorsa salınımlar da oldukça hızlı olabilir. Hem ABD’den hem de Çin’den gelen mesajlar uzundu, ikisi de üç dakikadan fazlaydı. Belki salınımlar yaklaşık üç dakika sürüyordur. Kısa mesajları da belki de bu yüzden tamamlayabiliyoruzdur. Uzun mesajları hiç tam alamamamıza rağmen Brezilya ve İzlanda’dan gelenleri alabilmemiz gibi.”

“Zekice bir çıkarım, Harry ama bunun olabileceğine inanmıyorum. ABD mesajının sinyal kaydına bakıyordum. Sönümlenme başlayana kadar oldukça stabil. Bu da bunun derin bir salınım olmadığını gösteriyor çünkü aksi takdirde sinyal henüz sönümlenme gerçekleşmeden değişmeye başlardı. Sonra madem salınımlar her üç dakikada bir gerçekleşiyor, nasıl oluyor da çok daha fazla mesaj ya da en azından mesaj parçaları almıyoruz? Bence esas mesele bu.”

Leicester piposunu tekrar çiğnemeye başladı.

“Doğru söylüyorsun. Tüm bunlar çok garip.”

“Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu Parkinson.

“Londra’dan Washington’a telgraf çekmelerini isteyebilirsin, Parkinson, bu iyi bir fikir olabilir. Washington’dan her saat başında beş dakika boyunca mesaj iletilmesini isteyelim. Böylece hangi mesajları alamadığımızı ve hangilerinin ulaştığını anlamış oluruz. Ayrıca diğer devletleri de konu hakkın-da bilgilendirmek isteyebilirsiniz.”

Sonraki üç gün boyunca başka bir ileti alınmadı. Bunun sönümlenme nedeniyle mi, yoksa hiçbir mesaj gönderilmediğinden mi kaynaklandığı bilinmiyordu. Bu belirsiz durumda Marlowe'un Parkinson'a aktardığı gibi bir plan değişikliğine karar verildi.

"Aktarımlar konusunda şansa bağlı kalmak yerine bu işi doğru dürüst ele almaya karar verdik."

"Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsunuz peki?"

"Tüm antenlerimizi ufuk çizgisine doğru değil de, yukarı doğru yönlendiriyoruz. Bu sayede bu olağandışı iyonlaşmayı kendi radyo yayılımımızı kullanarak araştırabiliriz. Yani kendi iletimlerimizin yansımalarını alacağız."

Sonraki iki gün boyunca radyo astronomları antenler üzerinde yoğun bir şekilde çalıştılar. Tüm düzenlemelerin tamamlanması, 9 Aralık öğleden sonra saatlerini bulmuştu. Laboratuvarında oldukça büyük bir kalabalık sonuçları izlemek için toplandı.

"Tamam, hadi başlayalım artık," dedi biri.

"Hangi dalga boyunda başlayalım?"

Barnett, "Önce bir metre deneyelim en iyisi," dedi. "Eğer Kingsley yirmi beş santimetrenin iletimin eşiğinde olduğunu varsaymakta haklıysa ve de çarpışmasal sönümlenme konusundaki fikirlerimiz doğruysa, o zaman dikey yayılım için de kritik ölçü bu olmalı."

Bir metrelik verici açıldı.

"Geçiyor," dedi Barnett.

"Nereden biliyorsun bunu?" diye sordu Parkinson, Marlowe'a.

Marlowe, "Çok zayıf dönüş sinyallerinden başka bir şey yok," diye yanıtladı. "Bunu şuradaki tüpte görebilirsiniz. Yani enerjinin çoğu emiliyor ya da atmosferden geçerek uzağa gidiyor."

Sonraki yarım saat elektrikli ekipmanların incelenmesi

ve teknik konuşmalarla geçti. Ardından bir heyecan dalgası yükseldi.

“Sinyal yükseliyor.”

“Şuna bakın!” diye haykırdı Marlowe. “Aman Tanrım, hızla yükseliyor!”

Dönüş sinyali yaklaşık on dakika boyunca büyümeye devam etti.

Leicester, “Doygun sinyal. Tam bir yansıma alıyoruz diyebilirim,” dedi.

“Galiba haklıymışsın, Chris. Kritik frekansa oldukça yakın olmalıyız. Yansıma, seksen kilometrenin biraz altındaki bir yükseklikten, neredeyse beklediğimiz yerden geliyor. İyonlaşma normalin yüz ila bin katı aralığında olmalı.”

Sonraki yarım saat boyunca ölçümler yapıldı.

Marlowe, “On santimetrede neler olacak görelim bakalım,” dedi.

Düğmelere basıldı.

Barnett, “Şu anda on santimetredeyiz. Tam içinden geçiyor, elbette olması gerektiği gibi,” dedi.

Ann Halsey, “Bu konuşmalar katlanılamaz derecede bilimsel,” dedi. “Ben çay yapmaya gidiyorum. Chris, eğer sayaçlarını ve kadrانlarını birkaç dakikalığına bırakabiliyorsan gel de bana yardım et.”

Bir süre sonra, herkes çay içip gelişigüzel sohbet ederken, Leicester ürkek bir çığlık attı.

“Yok artık! Şuna bakın!”

“Bu imkânsız!”

“Ama oluyor.”

Marlowe, Parkinson’a “On santimetrelilik yansıma yükseliyor. Bu, iyonlaşmanın muazzam bir oranda artması demek,” dedi.

“Lanet şey yine doyuyor.”

“Bu, iyonlaşmanın bir saatten kısa sürede yüz kat arttığı anlamına geliyor. Bu inanılmaz.”

Kingsley, Leicester'a, "Bir santimetrelik vericiyi açsan iyi olur, Harry," dedi.

Böylece on santimetrelik dalga yayımı, bir santimetrelik yayımla değiştirildi.

"Pekâlâ, her şey yolunda gidiyor," dedi biri. "Ama uzun sürmez. Bir santimetre, yarım saat içinde sıkışacak, buraya yazıyorum," dedi Barnett.

"Bu arada ne mesajı gönderiliyor?" diye sordu Parkinson.

"Hiç," diye yanıtladı Leicester, "sadece CW, yani sürekli dalga gönderiyoruz."

"Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi," diye düşündü Parkinson.

Ancak birkaç saatten fazla beklemelerine rağmen kayda değer bir şey olmadı.

Barnett, "Eh, hâlâ devam ediyor. Akşam yemeğinden sonra bakalım," dedi.

Akşam yemeğinden sonra bir santimetrelik iletim hâlâ devam ediyordu.

Marlowe, "On santimetreye geri dönmeye değer gibi," dedi.

"Tamam, tekrar deneyelim." Leicester anahtarları çevirdi. "Bu ilginç," dedi.

"Şu anda on santimetreden geçiyoruz. İyonlaşma düşüyor gibi görünüyor, hem de oldukça hızlı."

"Muhtemelen negatif iyon oluşumu," dedi Weichart.

On dakika sonra Leicester heyecanla bağırdı.

"Bakın, sinyal tekrar geliyor!"

Haklıydı. Sonraki birkaç dakika boyunca yansıyan sinyal hızla maksimum değere ulaştı.

"Tam yansıma. Ne yapalım? Bir santimetreye geri mi dönelim?"

"Hayır, Harry," dedi Kingsley. "Devrim niteliğindeki önerim şu: Yukarı, salona çıkalım ve kahve eşliğinde Ann'in gü-

zel ellerinden müzik dinleyelim. Bir-iki saatliğine kapatıp daha sonra tekrar gelmek istiyorum.”

“Aklında ne var, Chris?”

“Ah, sadece bir önsezi, çılgınca bir fikir olabilir. Ama belki bir kez olsun beni şımartırsınız.”

“Bir kez olsun mu?” diye kıkırdadı Marlowe. “Doğduğun günden şımartılıyorsun sen, Chris.”

“Öyle olabilir ama bunu bu şekilde söylemek de pek kibar olmadı, Geoff. Hadi ama, Ann. Beethoven’ın Opus 106 sonatını üzerimizde denemek istiyordun. İşte sana fırsat.”

Bir buçuk saat kadar sonra, muhteşem sonatın açılış akorları hâlâ kafalarında çınlarken, yayın laboratuvarına geri döndüler.

Kingsley, “Sadece şansımızı denemek için önce bir metreyle başlayalım” dedi.

Barnett çeşitli düğmelere basarken, “Bir metrenin tamamen sıkıştığına bahse girerim,” dedi.

Birkaç dakika sonra ekipman ısındığında, “Hayır, sıkışmamış, olacak iş değil!” diye haykırdı. “Geçiyor. İnanılır gibi değil ama tüpte gün gibi ortada!”

“Peki ne tahmin ediyorsun, Harry, bundan sonra ne olacak sence?”

“Hiç tahminim yok, Chris. Bu iş artık kumara döndü.”

“Bahse girerim doyun olacak.”

“Herhangi bir sebep var mı bunun için?”

“Doygun olursa, elbette nedenlerim olacak. Olmazsa, hiç bir nedeni olmayacak.”

“Garantiye oynuyorsun, öyle mi?”

Barnett, “Sinyal yükseliyor,” diye seslendi. “Chris haklı çıkacak gibi görünüyor. Yukarı çıkıyor!”

Beş dakika sonra bir metrelik sinyal doymuştu. İyonosfer tarafından tamamen sıkıştırılmıştı, hiçbir enerji Dünya’dan çıkmıyordu.

Kingsley talimat verdi: “Şimdi on santimetre deneyin.”

Sonraki yirmi ya da otuz dakika boyunca ekipman dikkatle izlendi, tüm yorumlar susturuldu. Önceki model tekrarlandı. İlk başta çok az yansıma elde edildi. Yansıyan sinyal daha sonra yoğunluğunu hızla artırdı.

“Evet, işte böyle. İlk başta sinyal iyonosfere nüfuz ediyor. Ardından birkaç dakika sonra iyonlaşma yükseliyor ve biz tamamen sıkışıyoruz. Bu ne anlama geliyor, Chris?” diye sordu Leicester.

“Hadi yukarı çıkalım ve bir düşünelim. Ann ve Yvette bize bir kahve daha demleme nezaketi gösterirlerse belki bu işi şekillendirmek için bir şeyler yapabiliriz.”

Kahve hazırlanırken McNeil geldi. Deneyler devam ederken hasta bir çocukla ilgileniyordu.

- “Neden büyük bir ciddiyet havası var? Neler oluyor?”

“Tam zamanında geldin, John. Olan biteni gözden geçireceğiz. Ama kahve gelene kadar başlamamaya söz verdik.”

Kahve geldi ve Kingsley özetlemeye başladı.

“John da konuyu anlasın diye, uzun yoldan anlatacağım. İletildiklerinde radyo sinyallerine ne olacağı iki şeye bağlıdır: dalga boyu ve atmosferdeki iyonlaşma. İletim için belli bir dalga boyu seçtiğimizi ve iyonlaşma derecesi arttıkça ne olduğunu düşünelim. Öncelikle, düşük iyonlaşma koşullarında radyo enerjisi atmosferden dışarı akar ve bunun çok az bir kısmı yansıtılır. Daha sonra iyonlaşma arttıkça, yansıma da giderek artar, birden yansıma çok dik bir şekilde yükselmeye başlar, sonunda enerjinin tamamı Dünya’dan uzaklaşamaz ve tüm radyo enerjisi yansıtılır. İşte bu durumda sinyalin doyduğunu söylüyoruz. Buraya kadar her şey anlaşılıyor değil mi, John?”

“Bir noktaya kadar. Anlamadığım şey, dalga boyunun konuyla ilgisi.”

“Şöyle: Dalga boyu ne kadar düşükse, doygunluk üretmek için o kadar fazla iyonlaşma gerekir.”

“Yani bir dalga boyu atmosfer tarafından tamamen yansıtılabilirken, daha kısa bir dalga boyu neredeyse tamamen uzaya nüfuz edebilir.”

“Evet, aynen böyle. O zaman şimdi buradaki dalga boyu meselesine ve tabii ki artan iyonlaşma etkisine döneyim. Olan biteni daha iyi aktarabilmek için, burada olana ‘şablon A olayı’ diyeceğim.”

“Ne diyeceksin?” diye sordu Parkinson.

“Şunu anlatmaya çalışıyorum:

1. Neredeyse tam penetrasyona izin veren düşük iyonlaşma.
2. Artan güçte yansıyan bir sinyal vererek yükselen bir iyonlaşma.
3. Yansıma tamamlanacak kadar yüksek bir iyonlaşma. İşte bunlara ‘şablon A’ diyorum.”

“Peki şablon B nedir?” diye sordu Ann Halsey.

“Şablon B yok.”

“Öyleyse neden A demekle uğraşıyorsun ki?”

“Ah, bu kadınların küstahlığı yok mu! Şablon A diyorum çünkü canım öyle istiyor, tamam mı?”

“Tabii ki diyebilirsin, canım. Ama canın neden öyle istiyor?”

“Boş ver sen, Chris. Seninle kafa buluyor.”

“Pekâlâ, işte bu öğleden sonra ve akşam olanların bir listesi. Size bir tablo hâlinde okuyayım.”

<i>İletim dalga boyu</i>	<i>Yaklaşık açılma saati</i>	<i>Olay</i>
1 metre	14.45	Yaklaşık yarım saat süren şablon A
10 cm	15.15	Yaklaşık yarım saat süren şablon A
1 cm	15.45	Üç saatin üzerinde bir sürede iyonofere tam penetrasyon
10 cm	19.00	Yaklaşık yarım saat süren şablon A

19.30 – 21.00 arasında herhangi bir iletim yapılmadı.

1 metre	21.00	Yaklaşık yarım saat süren şablon A
10 cm	21.30	Yaklaşık yarım saat süren şablon A

Leicester, “Olanlar bu şekilde bir araya getirildiğinde kesinlikle korkutucu düzeyde sistematik görünüyor,” dedi.

“Öyle, değil mi?”

“Korkarım ben anlayamıyorum,” dedi Parkinson.

McNeil itirafıyla ona katıldı: “Ben de.”

Kingsley ağır ağır konuşuyordu.

“Bu olaylar tek bir hipotezle çok basit bir şekilde açıklanabilir diyebilirim. Ama sizi uyarıyorum, bu bütünüyle akıl almaz bir hipotez.”

“Chris, lütfen dramatik olmayı bırakıp bize bu akıl almaz hipotezin ne olduğunu basit sözcüklerle anlatır mısın?”

“Pekâlâ. Tek nefeste anlatmaya çalışayım: Birkaç santimetreden uzun olan herhangi bir dalga boyunda, kendi yayınlarımız otomatik olarak iyonlaşmanın doyma noktasına varana kadar yükselmesine neden oluyor.”

“Böyle bir şey mümkün değil ki,” diyerek başını salladı Leicester.

“Mümkün olduğunu söylemedim,” diye yanıtladı Kingsley. “Bunun olayları açıkladığını söyledim. Ki açıklıyor. Tüm olan biteni açıklıyor.”

McNeil, “Nereye varacağınızı az çok görebiliyorum galiba,” dedi.

“İletimi durdurduğunuz anda iyonlaşmanın da düştüğünü mü varsaymalısınız yani?”

“Evet. İletimi durdurduğumuzda iyonlaştırıcı ajan –artık her neyse– kesiliyor, belki Bill’in bahsettiği elektriksel deşarjlardır. Sonra iyonlaşma büyük bir hızla düşüyor. Gaz

yoğunluğunun ekstrem bir hızla negatif oksijen iyonlarının oluşum oranlarını etkileyecek kadar büyük olduğu yerde karşılaştığımız iyonlaşmanın atmosferde anormal derecede düşük olduğunu görüyorsunuz. Dolayısıyla iyonlaşma, yenilenmediği anda çok çabuk sönüyor.”

Marlowe, anason dumanının oluşturduğu sisin içinden, “Biraz daha detaya girelim,” diye söze başladı. “Bana öyle geliyor ki bu varsayımsal iyonlaştırıcı ajanın oldukça iyi bir muhakeme yeteneğine sahip olması gerekiyor. Diyelim ki on santimetrelik bir iletimi çalıştırıyoruz. Sonra senin aklındaki göre, Chris, ne olduğunu bilmediğimiz ajan, on santimetrelik dalgalar Dünya atmosferinde sıkışıp kalana kadar iyonlaşmayı sürdürüyor. Ve, bakın burası bence çok önemli, iyonizasyon bundan daha yükseğe çıkmıyor. Her şey çok ince ayarlanmalı. Ajan ne kadar ileri gitmesi gerektiğini, nerede durması gerektiğini çok iyi biliyor olmalı.”

Weichart, “Bu pek olası görünmüyor,” dedi.

“Ayrıca başka zorluklar da var. Yirmi beş santimetrelik iletimle neden bu kadar uzun süre devam edebildik? Sadece yarım saat değil, günler sürdü. Ve neden bir santimetrelik dalga boyu kullandığımızda da sizin A modeli dediğiniz aynı şey olmuyor?”

Aleksandrov, “Acayip kötü felsefe,” diye homurdandı. “Nefes kaybı. Öngörüyle hipotez. Tek mantıklı yöntem bu.”

Leicester saatine baktı.

“Son iletimimizin üzerinden bir saatten fazla zaman geçti. Chris haklıysa, eğer bir metrede değil, on santimetrede açarsak A modelini almalıyız ve tabi muhtemelen bir metrede de. Hadi deneyelim.”

Leicester ve yaklaşık yarım düzine kişi laboratuvara gitti. Yarım saat sonra geri geldiler.

Leicester, “Bir metrede hâlâ tam yansıma. On santimetrede A modeli,” dedi.

“Bu, Chris’in söylediklerini destekliyor gibi görünüyor.”

Weichart, “Emin değilim,” dedi. “Bir metre neden A modelini vermedi?”

“Bazı fikirlerim var ama bu fikirler daha da fantastik, onun için şimdilik bunlarla uğraşmayacağım. Gerçek şu ki ve bunun gerçek olduğu konusunda ısrarcıyım, ne zaman on santimetrelik vericiyi açsak atmosferik iyonlaşmada keskin bir artış oldu ve vericiyi ne zaman kapatsak iyonlaşmada düşüş görüldü. Bunu inkâr eden var mı?”

Weichart, “Şimdiye kadar olanların söylediklerini doğruladığını inkâr etmiyorum,” dedi. “Bu konuda zaten hiçbir inkârın mümkün olmadığına katılıyorum. Gelgelelim radyo yayınlarımız ile iyonlaşma dalgalanmaları arasında bir bağ olduğu çıkarımında kayboluyorum.”

“Yani, Dave, bu öğleden sonra ve bu akşam olan bitenler tesadüf müydü?” diye sordu Marlowe.

“Evet, bunu demek istiyorum. Böyle bir dizi tesadüfün gerçekleşme olasılığının çok küçük olduğunu kabul ediyorum ancak Kingsley’nin bağlantısı bana büsbütün imkânsız görünüyor. Olası olmayanın olabileceğine ama imkânsızın olamayacağına inanıyorum.”

Kingsley, “İmkânsız çok güçlü bir kelime,” diye ısrar etti. “Eminim Weichart bu kelimeyi kullanmakta ısrarcı değildir. Karşı karşıya olduğumuz şey iki olasılık arasında bir seçim; ilk kez ortaya koyarken de kendi hipotezimin olağan dışı göründüğünü söyledim. Ayrıca Alexis’in az önce söylediğine de katılıyorum; bir hipotezi test etmenin tek yolu öngörülerle olur. Harry Leicester son iletimini yapalı yaklaşık kırk beş dakika oldu. Hemen gidip on santimetrelik bir yayın daha yapmasını önereceğim.”

Leicester inledi. “Yine mi!”

“Öngörüyorum ki,” diye devam etti Kingsley, “A modeli tekrarlanacak. Weichart’ın ne öngöreceğini de merak ediyorum.”

Weichart tartışmanın gidişatından pek memnun değildi ve kaçamak cevaplarla atlatmaya çalıştı. Marlowe gülüyordu.

“Sana meydan okuyor, Dave! Ayağa kalkıp kendini savunsana. Daha öncekilerin tesadüf olduğu konusunda haklı olduğunu düşünüyorsan, Kingsley’nin şu anki tahmininin doğru olma ihtimalinin çok düşük olduğunu söylemelisin.”

“Tabii ki pek olası değil ama yine de olabilir.”

“Hadi, Dave! Ne öngörüyorsun? Neyin üzerine bahis oynuyorsun?”

Ve Weichart, parasını Kingsley’nin tahmininin yanlış çıkması üzerine koyacağını kabul etmek zorunda kaldı.

“Tamam. Gidip görelim,” dedi Leicester.

Onlar çıkarken Ann Halsey, Parkinson’a, “Biraz daha kahve yapmama yardım eder misiniz, Bay Parkinson?” diye sordu. “Döndüklerinde isterler.”

Kahveyi yaparken Ann Halsey devam etti:

“Hiç bu kadar çok konuşan bir grup gördünüz mü hayatınızda? Eskiden biliminsanlarının güçlü ve sessiz tipler olduğunu düşünürdüm, gevezeliği bu kadar sevdiklerini hiç tahmin etmezdim. Ömer Hayyam’ın doktorlar ve azizlerle ilgili dediklerini biliyor musunuz?”

“Sanırım şöyle bir şeydi,” diye yanıtladı Parkinson:

“Ben gençliğimden beri her zaman

Çok şey dinledim hekimden, evliyadan

Hangi konuda olursa olsun

Çıktım hep girdiğim kapıdan.

“Beni şaşırtan konuşmaların hacmi değil,” diye devam etti gülerek. “Politikada da çok konuşulur. Ama yaptıkları hataların sayısı, işlerin ne sıklıkla beklediklerinden farklı sonuçlandığı...”

Grup yeniden bir araya geldiğinde işlerin nasıl gittiği ilk bakışta anlaşılıyordu. Marlowe, Parkinson’dan bir fincan kahve aldı.

“Teşekkürler. Pekâlâ, bu kadar. Chris haklı, Dave de hak-sız çıktı. Sanırım şimdi bunun ne anlama geldiğine karar ver-meye çalışmalıyız.”

Leicester, “Sıra sende, Chris,” dedi.

“Öyleyse, kendi iletimlerimizin atmosferik iyonlaşma üzerinde belirgin bir etki yarattığı hipotezimın doğru oldu-ğunu varsayalım.”

Ann Halsey, Kingsley’ye bir fincan kahve uzattı.

“İyonlaşmanın ne anlama geldiğini bilseydim çok daha mutlu olurum. Al, kahveni iç.”

“Ah, atomların dış kısımlarının iç kısımlarından sıyrılma-sı anlamına geliyor.”

“Peki bu nasıl oluyor?”

“Pek çok şekilde olabilir; şimşek çakması gibi bir elekt-rik boşalmasında mesela ya da bir neon tüpte, bizim burada kullandığımız şerit aydınlatmalar gibi. Bu tüplerdeki gaz kıs-men iyonize ediliyor.”

“Sanırım asıl sorun enerji, değil mi? Sizin yaptığınız radyo yayınlarının bu iyonlaşma artışını sağlamak için çok az ener-jie sahip olması yani?” dedi McNeil.

“Doğru,” diye yanıtladı Marlowe. “Atmosferdeki dalga-lanmaların birincil nedeninin bizim yayınlarımız olması ke-sinlikle imkânsız. Olacak iş değil, inanılmaz miktarda enerji lazım bunun için.”

“Öyleyse Kingsley’nin hipotezi nasıl doğru olabilir?”

“Geoff’un dediği gibi, yayınlarımız birincil neden değil. Bu tamamen imkânsız. Orada Weichart’a katılıyorum. Be-nim hipotezim, aktarımlarımızın çok büyük bir güç kayna-ğının serbest bırakılmasını sağlayan bir tetikleyici olarak ha-reket etmesi.”

“Peki, Chris, sence bu güç kaynağı nerede olabilir?” diye sordu Marlowe.

“Bulut’ta, elbette.”

“Ancak Bulut’un bu şekilde tepki vermesini ve bunu bu kadar tekrarlanabilir şekilde yapabilmesini düşünmek kesinlikle fantastik olur. Bunun için Bulut’un bir tür geri bildirim mekanizmasıyla donatıldığını varsaymamız gerekir,” dedi Leicester.

“Benim hipotezime dayanarak, bu kesinlikle doğru bir çıkarım.”

“Ama, Kingsley, bunun çok çılgınca olduğunu görmüyor musun?” diye bağırdı Weichart.

Kingsley saatine baktı.

“İsteyen olursa, gidip tekrar denemenin neredeyse zamanı geldi. İstiyor musunuz?”

“Tanrı aşkına, hayır!” dedi Leicester.

“Tekrar gidebiliriz ya da kalabiliriz. Kalırsak bu, Kingsley’nin hipotezini kabul ettiğimiz anlamına gelir. Pekâlâ, çocuklar, gidiyor muyuz, yoksa kalacak mıyız?” dedi Marlowe.

Barnett, “Kalıyoruz,” dedi. “Ve argümanın nereye varacağına bakıyoruz. Bulut’ta bir tür geri bildirim mekanizması olduğunu varsayalım, dışarıdan bir damla radyo yayını alır almaz muazzam miktarda enerji yaymak için ayarlanmış bir mekanizma. Sanırım bir sonraki adım, geri bildirim mekanizmasının nasıl çalıştığı ve neden böyle çalıştığı hakkında fikir yürütmek. Herhangi bir fikri olan var mı?”

Aleksandrov boğazını temizledi. Herkes onun nadir sözlerinden birini yakalamak için sessizce bekliyordu.

“Bulut’taki serseri. Daha önce de söylemiştim.”

Yvette Hedelfort’tan geniş bir sırtıtmaya eşlik eden bir kıkırdama geldi. Ancak Kingsley oldukça büyük bir ciddiyetle cevap verdi:

“Söylediğini hatırlıyorum. Bu konuda ciddi miydin, Alexis?”

“Her zaman ciddiyim ben, lanet olsun,” dedi Rus.

“Lafı dolandırmadan, tam olarak ne demek istiyorsun, Chris?” diye sordu birisi.

“Demek istediğim şu: Bulut’un bir zekâsı var. Biri eleştirmeye başlamadan önce, bunun akıl almaz bir fikir olduğunu bildiğimi söyleyeyim. Ve bunun alternatifi akıl almazın da ötesinde mantıksız bir ihtimal olmasaydı bundan bir an olsun bahsetmezdim. Ama Bulut’un davranışı konusunda ne sıklıkta yanıldığımızı bir düşünsenize!”

Parkinson ve Ann Halsey gülen gözlerle bakiştılar.

“Bütün hatalarımızın belirli bir özelliğı vardı. Eğer Bulut cansız değil de canlı olsaydı, tüm bu hataların tümünün yapılması çok doğal olacaktı.”

Son Muhakeme

İnsan gelişiminin bireye ne ölçüde bağlı olduğu merak konusudur. Sayıları binlerce milyonu aşan insanlar, karıncalar benzeri bir toplum hâlinde örgütlenmiş gibi görünseler de bu aslında pek böyle değil. Tüm gelişmenin itici gücü olan yeni fikirler, şirketlerden veya devletlerden değil, bireysel olarak insanlardan gelir. Bahar çiçekleri kadar kırılgan, kalabalığın ayak izleriyle kolayca yaralanan yeni fikirler, yine de yalnız gezginler tarafından yaşatılabilir.

Bulut'un gelişini deneyimleyen devasa insan ordusu içinde, Kingsley dışında hiçbiri onun gerçek doğasına dair tutarlı bir anlayışa ulaşmadı; Kingsley dışında hiçbiri Bulut'un güneş sistemine yaptığı ziyaretin nedenini kavrayamadı. Bu konudaki ilk yalın ifadeleri birlikte çalıştığı biliminsanları tarafından bile kesin bir inançsızlıkla karşılandı; Aleksandrov hariç.

Weichart fikirleri konusunda oldukça açıksözlüydü.

"Bu düşünce baştan aşağı saçmalık," dedi.

Marlowe başını salladı.

"Bilimkurgu okuduğun için oluyor bunlar."

Aleksandrov, "Bulut'un doğrudan Güneş'e gelmesiyle ilgili kurgu murgu yok. Bulut'un durması da kurgu murgu değil. İyonizasyon da acayip bir kurgu değil," diye homurdandı.

Konu Doktor McNeil'in ilgisini çekmişti. Bu yeni gelişme, ona vericilerden ve antenlerden çok daha yakındı.

"Bu bağlamda 'canlı' kelimesiyle ne demek istediğini merak ediyorum, Chris."

"John, canlı ve cansız arasındaki ayrımın her şeyden çok sözel bir kolaylık meselesi olduğunu aslında sen benden daha iyi bilirsin. Cansız maddenin genel olarak basit bir yapısı ve nispeten basit özellikleri vardır. Diğer yandan, yaşayan veya canlı madde ise, oldukça girift bir yapıya sahiptir ve çok karmaşık davranışlarda bulunabilir. Bulut canlı olabilir dediğimde, içindeki materyalin girift bir biçimde düzenlenmiş olabileceğini kastediyorum, böylece materyalin davranışı ve dolayısıyla bir bütün olarak Bulut'un davranışı önceden tahmin ettiğimizden çok daha karmaşık."

Weichart: "Orada bir totoloji unsuru yok mu?"

"'Canlı' ve 'cansız' gibi kelimelerin yalnızca sözel kolaylıklar olduğunu söyledim. Çok zorlanırlarsa bu totolojik görünebilir. Daha bilimsel terimlerle, Bulut'un iç kimyasının son derece karmaşık olmasını bekliyorum; karmaşık moleküller, moleküllerden oluşan karmaşık yapılar, karmaşık sinir aktivitesi... Kısacası Bulut'un bir beyni olduğunu düşünüyorum."

Aleksandrov, "Acayip doğru bir kanı," diye başını salladı.

Gülüşmeler durduğunda Marlowe, Kingsley'ye döndü.

"Pekâlâ, Chris, ne demek istediğini biliyoruz ya da en azından biraz olsun anlayabiliyoruz. Şimdi senin argümanını alalım. Acele etme. Adım adım ilerleyerek her noktayı konuşalım, böylesi daha iyi olacak."

"Tamam peki, öyle olsun. O zaman birinci nokta, Bulut'un içindeki sıcaklık son derece karmaşık moleküllerin oluşumuna uygun."

"Doğru! Bu noktada haklısın. Hatta sıcaklık belki de Dünya'dakinden biraz daha elverişli bile."

"İkinci nokta, koşullar karmaşık moleküllerden oluşan kapsamlı yapıların oluşumu için elverişli."

“Neden elverişli peki?” diye sordu Yvette Hedelfort.

“Katı parçacıkların yüzeyindeki yapışkanlık. Bulut’un içindeki yoğunluk o kadar yüksek ki içinde neredeyse kesinlikle oldukça büyük katı madde öbekleri –muhtemelen çoğunlukla sıradan buz– bulunuyor. Karmaşık moleküllerin bu öbeklerin yüzeyine yapıştıklarında bir araya geldiklerini söylüyorum.”

“Bu çok iyi bir nokta, Chris,” diye onayladı Marlowe.

“Üzgünüm, ben buna itiraz edeceğim.” McNeil başını sallıyordu. “Katı cisimlerin yüzeyinde birbirine yapışarak oluşan karmaşık moleküllerden bahsediyorsunuz. Eh, bu böyle olmaz ama. Canlı materyali oluşturan moleküller büyük iç enerji depoları içerir. Ve aslında yaşam süreçleri de bu iç enerjiye bağlıdır. Yapışarak bir araya gelme konusundaki problem şu ki moleküllerin içine bu şekilde enerji alamazsınız.”

Kingsley tüm soğukkanlılığıyla devam etti.

“Peki burada, Dünya’daki canlıların molekülleri, iç enerji kaynaklarını hangi kaynaktan alıyor?” diye sordu McNeil’a.

“Bitkiler güneş ışığından, hayvanlar da bitkilerden ya da tabii ki diğer hayvanlardan alırlar. Dolayısıyla son tahlilde enerji her zaman Güneş’ten gelir.”

“Peki Bulut şu anda nereden enerji alıyor?”

Tartışma tersine dönmüştü. Ve ne McNeil ne de başka biri konuşmaya istekli görüldüğü için Kingsley devam etti:

“John’un argümanını kabul edelim. Bulut’taki yaratığın bizimle aynı tür moleküllerden oluştuğunu varsayalım. O hâlde moleküllerin şekillenmesi için bir yıldızdan gelen ışık gereklidir. Tabii ki uzayda yıldızların arasında yıldız ışığı mevcut ama çok zayıf. Bu yüzden de gerçekten güçlü bir ışık kaynağı elde etmek için yaratığın bir yıldızla yaklaşması gerekiyor. Ve zaten tam olarak da bunu yaptı!”

Marlowe heyecanlanmıştı.

“Tanrım, bu da üç şeyi hemen birbirine bağlıyor. Bir: Güneş ışığına duyulan ihtiyaç. İki: Bulut’un doğrudan Güneş’e doğru yol alması. Üç: Bulut’un Güneş’e ulaştığında durması. Çok güzel, Chris.”

Yvette Hedelfort, “Evet, çok iyi bir başlangıç ama bazı şeyleri belirsiz bırakıyor,” dedi ve devam etti: “Bulut’un uzayda nasıl ortaya çıktığını anlamıyorum. Güneş ışığına veya herhangi bir yıldız ışığına ihtiyacı varsa, o zaman her zaman bir yıldızın etrafında kalması gerekir. Bu yaratığın uzayda bir yerde yeni doğduğunu ve şimdi bizim Güneşimize bağlanmaya geldiğini mi düşünüyorsunuz?”

“Hazır yeri gelmişken, Chris, bu yaratık arkadaşın enerji kaynaklarını nasıl kontrol ettiğini de açıkla mısın? Yavaşlarken o gaz kütlelerini böylesine olağanüstü bir hızla nasıl ateşledi?” diye sordu Leicester.

“Teker teker lütfen! İlk önce Harry’nin sorusuyla başlayacağım çünkü muhtemelen o daha kolay. O gaz kütlelerinin çıkışını manyetik alanlarla bağlantılı olarak açıklamaya çalıştık ve o açıklama işe yaramadı. O açıklamadaki sorun şuydu: Bunun için gerekli olan alanlar o kadar yoğun olurdu ki tüm Bulut’un parçalara ayrılması gerekirdi. Biraz farklı bir şekilde ifade edersek, büyük miktarlarda enerjinin nispeten küçük bölgelerde manyetik bir ajan aracılığıyla lokalize edilebileceği bir yol bulamadık. Peki ama şimdi bir de bu yeni bakış açısıyla bu soruna bakalım. Yoğun yerel enerji konsantrasyonları üretmek için hangi yöntemi kullanacağımızı kendimize sorarak başlayalım.”

“Patlamalar!” dedi Barnett iç çekerek.

“Doğru, nükleer fizyon ya da daha büyük olasılıkla nükleer füzyon yoluyla patlamalar. Bu Bulut’ta hidrojen sıkıntısı yok.”

“Ciddi misin, Chris?”

“Elbette ciddiylim. Bulut’ta bir yaratığın yaşadığını var-

saymakta haklıysam, o zaman bu yaratık neden en az bizim kadar akıllı olmasın?”

“Radyoaktif ürünlerle ilgili küçük bir zorluk yok mu? Bunlar canlı materyal için son derece zararlı olmaz mıydı?” diye sordu McNeil.

“Canlı materyale ulaşabilselerdi, elbette olurlardı. Ama manyetik alanlarla patlamalar meydana getirmek mümkün olmasa da, iki materyal örneğinin birbirine karışmasını önlemek mümkün. Yaratığın Bulut’un materyalini manyetik olarak sipariş ettiğini düşünüyorum; yani manyetik alanlar aracılığıyla materyal örneklerini Bulut içinde istediği yere taşıyabilir. Radyoaktif gazı canlı materyalden ayrı tutmak için özen gösterdiğini düşünüyorum; ‘canlı’ sözcüğünün sözel bir rahatlık olduğunu tekrar hatırlatayım. Bu konuda felsefi bir tartışmaya girmeyeceğim.”

“Biliyor musun, Kingsley?” dedi Weichart, “bu çıkarın düşündüğümde çok daha iyi gidiyor. Sanırım, biz malzemeleri ellerimizle ya da ellerimizle yaptığımız makinelerin yardımıyla bir araya getirirken, yaratığın malzemeleri manyetik enerjinin yardımıyla bir araya getirdiğini söylüyorsun.”

“Ana fikir bu. Ve şunu da eklemeliyim ki yaratık bize göre çok daha iyisine sahip. Bir kere bizim sahip olduğumuzdan çok daha fazla kullanabileceği enerjisi var.”

Marlowe, “Tanrım, kesinlikle öyle, milyarlarca kat daha fazla enerji,” dedi. “Bu tartışmayı kazanıyormuşsun gibi görünmeye başlıyor, Chris. Ama biz, yani bu köşedeki itiraz edenler inancımızı Yvette’in sorusuna bağladık. Bana çok iyi bir soru gibi geldi. Buna ne cevap vereceksin?”

“Gerçekten de çok iyi bir soru, Geoff ve aslında inandırıcı bir cevap verebilir miyim bilmiyorum. Bu konuda aklıma gelen şey şu: Yaratık belki de yıldızın yakınında çok uzun süre kalamıyordur. Periyodik olarak şu ya da bu yıldıza geliyor, besin kaynağını oluşturan moleküllerini oluşturuyor ve son-

ra tekrar yol alıyordu. Belki de bunu tekrar tekrar yapıyordu.”

“Ama neden bir yıldızın yanında kalıcı olarak bulunamamış ki?”

“Çünkü eğer sıradan bir bulut, yaratıksız bir bulut kalıcı olarak bir yıldızın yakınında durursa yavaş yavaş yoğunlaşarak kompakt bir gövdeye ya da bir dizi kompakt gövdeye dönüşür. Zaten hepimizin bildiği gibi, Dünyamız da muhtemelen bir zamanlar böyle bir buluttan yoğunlaşarak oluştu. Belli ki bizim yaratık dostumuz, koruyucu bulutunun yoğunlaşarak bir gezegene dönüşmesini son derece utanç verici buluyor. Bu yüzden yola çıktığında bulutunu da yanına alacak.”

“Bunun ne kadar süreceğine dair bir fikrin var mı peki?” diye sordu Parkinson.

“Hiçbir fikrim yok. Yaratığın gıda stokunu doldurmayı bitirdiğinde gideceğini düşünüyorum. Ama bildiğim kadarıyla bu haftalar, aylar, yıllar, bin yıllar sürebilir.”

Barnett araya girdi: “Bütün bu işte bir bit yeniği var gibi gelmiyor mu size de?”

“Sana öyle geliyor demek. Bit ayıklamada ne kadar iyisin bilmiyoruz. Sorun ne sence?”

“Bence bir sürü sorun var. Yoğunlaşarak bir gezegene dönüşme konusundaki yorumlarının sadece cansız bir bulut için geçerli olduğunu düşünmeliydik. Bulut’un kendi içindeki madde dağılımını kontrol edebildiğini kabul ediyorsak, o zaman yoğunlaşmanın meydana gelmesini de kolayca engelleyebilir. Ne de olsa yoğunlaşma bir tür istikrar süreci olmalı ve yaratığın makul düzeyde kontrolüyle herhangi bir yoğunlaşmayı önleyebileceğini düşünüyorum.”

“Bunun iki yanıtı var. Birincisi, yaratığın Güneş’in yakınında çok uzun süre kalırsa kontrolünü kaybedeceğine inanıyorum. Çok uzun kalırsa Güneş’in manyetik alanı Bulut’a

nüfuz edecek. Ardından Güneş'in etrafında dönen Bulut, manyetik alanı alevlere çevirecek. O zaman tüm kontrol kaybedilecek."

"Tanrım, bu gerçekten de çok doğru bir nokta."

"Öyle, değil mi? O zaman alın size bir nokta daha: Yaratığımız Dünya'daki yaşamdan ne kadar farklı olursa olsun, bizimle ortak bir noktası olmalı. İkimiz de basit biyolojik seçim ve gelişim kurallarına uymalıyız. Bununla da şunu demeye çalışıyorum: Bulut'un tam gelişmiş bir yaratığı içererek başladığını varsayamayız. Tıpkı Dünya'daki yaşamın küçük başlangıçlarla başladığı gibi, Bulut da küçük başlangıçlarla başlamış olmalı. Bu nedenle, Bulut başlangıçta bir yıldıza yakın yerleşmiş olsaydı, yoğunlaşarak bir gezegene veya birkaç gezegene dönüşmeyi engelleyemezdi."

"Öyleyse başlangıcın ilk aşamalarını nasıl tahayyül ediyorsunuz?"

"Yıldızlararası uzayda çok uzaklarda meydana gelen bir şey olarak. Öncelikle, Bulut'taki yaşam yıldızların genel radyasyon alanına bağlı olmalı. Molekül oluşturmak için bu bile Dünya'daki yaşamın aldığından daha fazla radyasyon demek. Tahmin ediyorum ki sonrasında zekâ geliştikçe gıda kaynaklarının -yani molekül inşasının- bir yıldızın yakınına gidilerek muazzam ölçüde artırılabilceği keşfedilmiştir. Kısacası gördüğüm kadarıyla, yaratık esasen yıldızlararası uzayın bir sakini olmalı. Evet, Bill, başka sorun var mı?"

"Pekâlâ, evet, başka bir sorun daha var bence. Bulut neden kendi radyasyonunu üretemiyor? Neden bir yıldıza yaklaşma zahmetine giriyor? Nükleer füzyonu devasa patlamalar üretecek kadar anlıyorsa, ihtiyacı olan radyasyonu üretmek için neden nükleer füzyon kullanmıyor?"

"Kontrollü bir şekilde radyasyon üretmek için yavaş bir reaktör gerekir ve bir yıldız da tam olarak budur zaten. Güneş aslında devasa bir yavaş nükleer füzyon reaktörüdür.

Güneş'le karşılaştırılabilir bir ölçekte radyasyon üretmek için kendini bir yıldıza dönüştürmek zorunda kalırdı. Bu da yaratığı kızdırdı çünkü içerisi çok sıcak olurdu.”

Marlowe, “Öyle olsaydı bile bu kütleyle sahip bir bulutun çok fazla radyasyon üretebileceğinden şüpheliyim,” dedi. “Kütlesi çok küçük. Kütle-parlaklık ilişkisine göre, Güneş'e kıyasla çok çok daha az olurdu. Yani hayır, orada yanlış ata oynuyorsun, Bill.”

Parkinson, “Benim de bir sorun var,” dedi. “Neden yarattıktan hep tekil olarak bahsediyorsunuz? Neden Bulut'ta bir sürü küçük yaratık olmasın?”

“Buna bir cevabım var. Ama açıklaması epey zaman alacak.”

“Olsun, zaten bu gece bize uyku yok gibi görünüyor, devam etsen iyi olur.”

“O zaman Bulut'un büyük bir yaratık yerine bir sürü küçük yaratığı içerdiğini varsayarak başlayalım. Sanırım bu durumda farklı bireyler arasında iletişimin gelişmiş olması gerektiğini kabul edersiniz.”

“Kesinlikle.”

“Peki bu iletişim nasıl olacak?”

“Onu sen söyleyeceksin, Chris.”

“Retorik bir soruydu bu. Bizim yöntemlerimizle iletişimin imkânsız olacağını düşünüyorum. Biz akustik olarak iletişim kuruyoruz.”

Ann Halsey, “Konuşarak demek istiyorsun, değil mi? Evet senin yöntemin kesinlikle bu, Chris,” dedi.

Ama Kingsley'nin anlatmak istediği temel nokta tam olarak anlaşılmamıştı, devam etti.

“Herhangi bir ses kullanma girişimi, Bulut'un içinde olması gereken muazzam miktardaki arkaplan gürültüsü tarafından boğulur. Bu, yoğun ve uğultulu bir fırtınada konuşmaya çalışmaktan çok daha zor olurdu. Bu yüzden iletişimin

elektrik yoluyla olacağından emin olabiliriz diye düşünüyorum.”

“Gayet mantıklı görünüyor.”

“Güzel. Bir sonraki nokta şu ki Bulut standartlarınıza göre çok büyük olduğu için, bireyler arasındaki mesafeler de standartlarınıza göre çok büyük olacaktır. Bu tür mesafelerde esasen DC yöntemlerine güvenmek açıkçası dayanılmaz olacaktır.”

“DC yöntemleri? Chris, lütfen jargondan kaçınmaya çalışır mısın?”

“Doğru akım.”

“Hah, sanki şimdi anlaşıyor!”

“Ah, telefonlarda kullanılan türden bir şey. Kabaca DC iletişimi ile AC iletişimi arasındaki fark, telefon ve radyo arasındaki farktır diyebiliriz.”

Marlowe, Ann Halsey’ye sırtıttı.

“Chris’in kendine has tavrıyla söylemeye çalıştığı şey, iletişimin ışınsal yayılma yoluyla gerçekleşmesi gerektiği.”

“Bunun her şeyi daha açık hâle getirdiğini düşünüyor-san...”

“Tabii ki açık. Zorluk çıkarmayı bırak, Ann. Işınsal yayılma, bir ışık sinyali veya radyo sinyali yaydığımızda meydana gelen şeye deniyor. Bu sinyaller boşlukta saniyede 300.000 kilometre hızla hareket eder. Bu hızda bile, yine de bir sinyalin Bulut’ta dolaşması yaklaşık on dakika sürer.”

“Değirmek istediğim bir sonraki nokta, ışınsal olarak iletebilen bilgi hacminin, sıradan sesle iletişim kurduğumuz miktardan çok daha fazla olduğu. Bunu radyo vericilerimizle gördük. Dolayısıyla bu Bulut eğer farklı bireyler içeriyorsa, bu bireyler bizim yapabildiğimizden çok daha ayrıntılı bir ölçeğe iletişim kurabiliyor olmalılar. Bizim bir saatlik konuşmayla anlatabildiklerimizi onlar saniyenin yüzde biri gibi bir sürede anlayabilirler.”

"Ah, şimdi anlamaya başladım galiba," diye araya girdi McNeil. "Eğer iletişim böyle bir ölçekte gerçekleşiyorsa, o zaman ayrı bireylerden söz etmek de anlamsız olur!"

"Tam üstüne bastın, John!"

Parkinson, "Ama ben basamıyorum," dedi.

"Kaba tabirle," dedi McNeil sevecen bir tavırla, "Chris'in söylediği şu ki eğer varsa, Bulut'taki bireyler son derece telepatik olmalı, o kadar telepatik olmalı ki onları gerçekten birbirinden ayrı olarak görmek oldukça anlamsız hâle geliyor."

Ann Halsey: "Neden bunu en baştan söylemedi ki?"

"Çünkü çoğu kaba tabir gibi, 'telepati' kelimesi de aslında pek bir şey ifade etmez."

"Ama benim için kesinlikle çok daha fazla şey ifade ediyor."

"Peki senin için anlamı ne, Ann?"

"Düşüncelerini konuşmadan, yazmadan, göz kırpmadan ya da buna benzer bir şey yapmaya gerek kalmadan iletebilmek."

"Başka bir deyişle, -eğer bir anlamı varsa- akustik olmayan bir aracıyla iletişim anlamına geliyor."

Leicester araya girdi: "Ve bu da ışınsal yayılım kullanmak anlamına geliyor".

"Ve ışınsal yayılım, beynimizde kullandığımız doğru akım ve voltajların değil, alternatif akımların kullanılması demek."

Parkinson, "Ama ben bir dereceye kadar bizim de telepati yapabileceğimizi sanıyordum," dedi.

"Saçmalık. Beynimiz telepatiye uygun şekilde çalışmıyor. Her şey DC voltajlarına dayanıyor ve bu şekilde ışınsal iletim imkânsız."

"Bunun biraz şüpheli bir konu olduğunu biliyorum ama aşırı duyuşsal insanların oldukça dikkate değer korelasyonlar oluşturduğunu sanıyordum," dedi Parkinson.

Aleksandrov, "Aptalca, kötü bilim," diye hırladı. "Yapılan deneylerden sonra elde edilen korelasyonlar çok kötü. Bilimde sadece öngörü işe yarar."

"Anlayamadım."

Weichart, "Alexis'in demek istediği, bilimde yalnızca öngörülerin gerçekten geçerli olduğudur," diye açıkladı. "Bir iki saat önce Kingsley beni bu şekilde alt etti. Önce bir sürü deney yapıp sonra bir sürü korelasyon keşfetmek, bu korelasyonlar yeni öngörülerde bulunmak için kullanılmadığı takdirde faydasızdır. Aksi takdirde bu zaten yapılmış bir yarışın üzerine bahis oynamak gibi bir şey olur."

McNeil, "Kingsley'nin fikirleri çok ilginç nörolojik sonuçlara işaret ediyor," dedi. "Bizim için iletişim son derece zor bir mesele. Kendimiz, beynimizdeki elektriksel aktivitenin –esasen DC aktivitesinin– çevirisini yapmak zorundayız. Bunu yapabilmemiz için de beynin oldukça büyük bir kısmı dudak ve ses tellerinin kontrolüne verilir. Yine de söz konusu çeviri çok eksiktir. Belki basit fikirleri iletmekte çok kötü değiliz ama duyguları iletmek çok zor. Kingsley'nin küçük yaratıkları sanırım duyguları da iletebiliyor ve bu ayrı bireylerden söz etmenin anlamsızlığına başka bir sebep. Bu gece hakkında konuştuğumuz ve aslında bu kadar yetersiz bir şekilde aktardığımız her şeyin Kingsley'nin küçük yaratıkları arasında çok daha büyük bir kesinlik ve anlayışla saniyenin yüzde biri kadar bir sürede iletebileceğini anlamak oldukça ürkütücü."

Barnett, Kingsley'ye dönerek, "Ben ayrı bireyler fikrine biraz daha yoğunlaşmak istiyorum," dedi. "Bulut'taki her bireyin bir tür ışımsal verici inşa ettiğini düşünür müsün?"

"Verici inşa etmek olarak düşünmem bunu. Bulut'ta biyolojik evrimin bana göre nasıl gerçekleştiğini açıklayayım. İlk aşamalarda, az çok birbirinden kopuk bir sürü birey olduğunu düşünüyorum. Sonra iletişim gelişmiştir, kasıtlı olarak

inşa edilen bir ışınlısal verici aracılığıyla değil ama yavaş bir biyolojik gelişimle. Bizim bir ağız, dil, dudaklar ve ses telleri geliştirdiğimiz gibi, bu bireyler de biyolojik bir organ olarak bir ışınlısal aktarım aracı geliştirmiş olmalılar. Böylece iletişim bizim çok zor tahayyül edebileceğimiz bir noktaya kadar gelişmiş. Bir düşüncenin oluşması ile iletilmesinin aynı anda olması gibi. Ya da bir duygunun aktarıldığından daha önce hissedilmemesi. Bu düzeyde bir iletişimle bireylerin tutarlı bir bütüne doğru evrimleşmesi gerçekleşmiştir. Yaratığın, benim tahayyül ettiğim şekliyle, Bulut'ta belirli bir yerde bulunmasına gerek yok. Farklı parçaları Bulut aracılığıyla yayılmış olabilir ancak ben onu sinyallerin saniyede 300.000 km hızla iletildiği bir iletişim sistemi tarafından birbirine kenetlenmiş nörolojik bir bütün olarak görüyorum.”

Leicester, “Bu sinyalleri daha yakından incelemeye başlamalıyız. Sanırım uzun bir dalga boyuna sahip olmaları gerekir. Normal ışık, Bulut ona karşı opak olduğundan muhtemelen işe yaramaz,” dedi.

Kingsley, “Benim tahminim, sinyallerin radyo dalgaları olduğu,” diye devam etti. “Böyle olması için iyi bir neden var. Gerçekten verimli olabilmesi için, bir iletişim sisteminde tam faz kontrolüne sahip olmak gerekir. Bu, radyo dalgalarıyla yapılabilir ancak bildiğimiz kadarıyla daha kısa dalga boylarıyla yapılamaz.”

McNeil heyecanlıydı.

“Radyo yayınlarımız!” diye haykırdı. “Yaratığın nörolojik kontrolüne müdahale edebilirlerdi.”

“İzin verilseydi müdahale edeceklerdi zaten.”

“Ne demek istiyorsun, Chris?”

“Şöyle ki yaratık sadece bizim yayınlarımızla değil, aynı zamanda tüm kozmik radyo dalgaları kargaşasıyla da mücadele etmek zorunda. Bir tür koruma geliştirmemiş olsaydı, evrenin dört bir yanından nörolojik aktivitesine müdahale eden radyo dalgaları olurdu.”

“Ne tür bir koruma olduğunu düşünüyorsunuz?”

“Bulut’un dış kısmındaki elektrik boşalmaları, harici radyo dalgalarının girişini engellemek için yeterli iyonizasyona neden oluyor. Böyle bir koruma, kafatası insan beyni için ne kadar hayatiyse yaratık için de o kadar hayati.”

Anason dumanı hızla odayı dolduruyordu. Marlowe aniden piposunun tutulamayacak kadar ısındığını fark etti ve ihtiyatla yere bıraktı.

“Tanrım, sence bu, vericilerimizi açtığımızda atmosferdeki iyonlaşmanın yükselişini açıklıyor mu?”

“Ana fikir bu. Daha önce bir geri itilim mekanizması hakkında konuşmuştuk. Tahmin ettiğim gibi yaratığın sahip olduğu şey bu. Herhangi bir dış dalga çok derine girerse, o zaman voltajlar yükseliyor ve dalgalar daha yakına giremeyene kadar elektrik boşalmaları gerçekleşiyor.”

“Ama iyonlaşma kendi atmosferimizde gerçekleşiyor.”

“Bu amaçla sanırım atmosferimizi Bulut’un bir parçası olarak görebiliriz. Gece gökyüzünün parıltısından anlıyoruz ki gaz Dünya’dan Bulut’un disk benzeri, daha yoğun kısımlarına kadar uzanıyor. Kısacası elektronik olarak Bulut’un içindeyiz. Sanırım bu, iletişim sorunlarımızı açıklıyor. Daha önceki bir aşamada, Bulut’un dışındayken, yaratık kendini atmosferimizi iyonize ederek değil, elektronik dış kalkaniyle koruyordu. Ama kalkanın içine girdiğimizde deşarjlar kendi atmosferimizde oluşmaya başladı. Yaratık yayınlarımızla oynayabiliyor.”

Marlowe, “Çok doğru bir çıkarım bu, Chris,” dedi.

Aleksandrov, “Hem de acayip doğru,” diye başını salladı.

Weichart, “Bir santimetrelik iletimlere ne diyorsunuz? Onlar tamamen geçebildi,” diye itiraz etti.

“Mantık zinciri oldukça uzuyor olsa da, bu konuda da aslında bir fikrim var. Bence bu fikri ele almaya değer çünkü atabileceğimiz bir sonraki adımı da öngörebiliriz bu sayede.

Bu Bulut'un yegâne olması pek olası görünmüyor. Doğa eşsiz örneklerle işlemez. Yani, galakside yaşayan bu yaratıkların birçoğu olduğunu varsayabiliriz. Öyleyse bir bulut ile diğeri arasında iletişimin gerçekleşmesini beklerdim. Bu da dış iletişim amaçları için bazı dalga boylarının gerekli olacağı anlamına gelir, Bulut'a nüfuz edebilecek ve ona nörolojik bir zarar vermeyecek dalga boylarının."

"Ve bir santimetrenin böyle bir dalga boyu olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Ana fikir bu."

Parkinson sordu: "Ama o zaman neden bir santimetrelik iletimize yanıt gelmedi?"

"Belki de hiçbir mesaj göndermediğimiz için. Tamamen boş bir iletiye yanıt vermenin bir anlamı olmazdı."

Leicester, "O zaman bir santimetrede darbeleri mesajlar göndermeye başlamalıyız," dedi. "Ama Bulut onları nasıl deşifre edecek ki?"

"Öncelikli bir sorun değil bu. İletimlerimizin bilgi içerdiği açık olacak; bu, çeşitli kalıpların sık sık tekrarlanmasıyla netleşecektir. Bulut mesajlarımızın arkasında akıl sahibi bir kontrolün olduğunu fark ettiğinde bir tür cevap bekleyebileceğimizi düşünüyorum. Harry, başlamak ne kadar sürer? Henüz bir santimetreye geçebilecek durumda değilsin galiba, değil mi?"

"Hayır ama gece vardiyasında da çalışırsak birkaç gün içinde olabiliriz. Bu gece yatağımı görmeyeceğim gibi hissediyorum. Hadi bakalım o zaman, başlayalım."

Leicester ayağa kalktı, gerindi ve dışarı çıktı. Toplantı dağıldı. Kingsley, Parkinson'ın yanına geldi.

"Bak, Parkinson," dedi, "biz daha fazlasını öğrenene kadar bu konuda gevcezelik etmeye gerek yok."

"Tabii ki yok. Başbakan benim kafamın karıştığından şüpheleniyor zaten."

“Yine de aktarabileceğin bir şey var. Londra, Washington ve diğer siyasi sirkler on santimetrelilik vericileri çalıştırabilirler se sönümlenme sorununu önleyebilirler.”

O gece daha sonra yalnız kaldıklarında Ann, Kingsley’ye, “Böyle bir fikre nasıl vardın, Chris?” diye sordu.

“Yani aslında çok açık değil mi? Sorun şu ki hepimiz böyle bir düşünceye karşı ketlenmiş durumdayız. Tüm bilimkurgu ve çocuk çizgi romanlarına rağmen Dünya’nın tek olası yaşam yeri olduğu fikri oldukça derinlere iniyor. Eğer tarafsız bir gözle bakabilseydik, bunu uzun zaman önce fark etmeliydik. En başından beri işler hep ters gitti ve üstelik sistematik bir kalıba uyarak ters gitti. Psikolojik engeli aştığımda bütün zorlukların basit ve tamamen makul bir adımla ortadan kaldırılabilceğini gördüm. Yapbozun parçaları birer birer yerine oturdu. Aleksandrov da muhtemelen aynı fikirdeydi, sadece İngilizceyi biraz kısa ve öz kullanıyor.”

“Acayip kullanıyor demek istiyorsun değil mi? Şaka bir yana, bu iletişim işinin işe yarayacağını düşünüyor musun?”

“Umarım öyle olur. Öyle olması çok kritik.”

“Neden öyle diyorsun?”

“Bulut bize karşı herhangi bir amaca yönelik adım atmadığında Dünya’nın şu âna kadar maruz kaldığı felaketleri bir düşünsene. Yüzeyinden bir parça yansıma neredeyse bizi kıztartıyordu. Güneş’in kararması neredeyse bizi donduruyordu. Bulut tarafından kontrol edilen enerjinin ufacık bir parçası bile bize yöneltilirse bütün bitki ve hayvanlar yok olur.”

“Ama neden böyle olsun ki?”

“Nereden bilebiliriz? Bir öğleden sonra yürüyüşünde ayağımızın altında ezdiğimiz minik böceği ya da karıncayı düşünüyor muyuz? Üç ay önce Ay’a isabet eden gaz kütlelerinden biri bizi bitirebilirdi. Bulut muhtemelen er ya da geç o gaz kütlelerinden yine yollayacak. Ya da belki de korkunç bir deşarj sırasında elektriğe kapılacağız.”

“Bulut gerçekten bunu yapabilir mi?”

“Kolayca. Kontrol ettiği enerji tek kelimeyle canavarca. Eğer bir çeşit mesaj iletebilirsek, o zaman belki Bulut bizi ayakları altında ezmekten kaçınma zahmetine katlanır.”

“Ama neden yapsın ki bunu?”

“Yani, eğer bir böcek sana, ‘Lütfen, Bayan Halsey, buraya ayak basmaktan kaçınır mısınız, yoksa ezilirim’ derse, ayağını biraz kıpırdatmak istemez miydin?”

İletişim Kuruldu

Dört gün sonra, Nortonstowe'dan otuz üç saatlik aktarımdan sonra Bulut'tan ilk iletim geldi. Hâkim olan heyecanı tarif etmeye çalışmak boşuna olacaktır. Gelen mesajın kodunu çözmek için çılgınca girişimlerde bulunulduğunu söylemek yeterli; radyo sinyalinin hızlı darbeleri arasında keşfedilebilecek düzenli kalıplara bakıldığında gelenin bir mesaj olduğu açıldı. Girişimler başarılı olmadı. Bu şaşırtıcı da değildi çünkü Kingsley'nin belirttiği gibi, mesaj başlangıçta bilinen bir dilde olsaydı bile bir kodu deşifre etmek yeterince zor olabilir. Burada ise Bulut'un dili tamamen bilinmeyen bir dildi.

Leicester, "Bana mantıklı gelen şu ki," dedi, "bizim yaşadığımız problem Bulut'un probleminden daha kolay değil ve Bulut, İngilizceyi keşfedene kadar da mesajlarımızı anlayamayacak."

Kingsley, "Problem muhtemelen bundan çok daha kötü," dedi. "Bulut'un bizden daha zeki olduğuna inanmak için her türlü nedenimiz var, bu yüzden dili –nasıl bir şey olursa olsun– muhtemelen bizimkinden çok daha karmaşık olacak. Önerim, mesajları deşifre etmeye çalışmaktan vazgeçmemiz. Bunun yerine, mesajlarımızı deşifre edebileceği konusunda Bulut'a güvenelim. Sonra dilimizi öğrendiğinde bize kendi kodumuzda yanıt verebilir."

Aleksandrov, Yvette Hedelfort'a, "Süper fikir," dedi, "her zaman yabancıları İngilizce öğrenmeye zorlayın!"

"İlk olarak, mümkün olduğunca bilim ve matematiğe bağlı kalmalıyız çünkü bunlar muhtemelen en iyi ortak paydalar. Daha sonra sosyolojik şeyler deneyebiliriz. Esas büyük iş, iletmek istediğimiz tüm materyalleri kaydetmek olacaktır."

"Bilim, matematik ve İngilizcede bir tür temel ders vermemiz gerektiğini mi söylüyorsunuz?" dedi Weichart.

"Fikir bu. Ve bence hemen konuya girmeliyiz."

Plan başarılıydı, hem de çok başarılıydı. İki gün içinde ilk anlaşılır cevap geldi:

"Mesaj alındı. Bilgi az. Daha fazlasını gönder."

Sonraki hafta neredeyse herkes bu işe uygun olabilecek şekilde seçilmiş kitapları okumakla meşguldü. Okumalar kaydedildi ve daha sonra iletildi. Ancak her zaman daha fazla, daha da fazla bilgi talep eden kısa cevaplar geldi.

Marlowe, Kingsley'ye, "Bu iyi değil, Chris," dedi, "yeni bir fikir düşünmemiz gerekecek. Bu vahşi, yakında çoğumuzu tüketecek. Sürekli okumaktan sesim yaşlı bir karga gibi kısıldı."

"Harry Leicester yeni bir fikir üzerinde çalışıyor."

"Buna sevindim. Nasıl?"

"Bakalım, bir taşla iki kuş vurabilir. Tek sorun şu anki yöntemlerimizin yavaşlığı değil. Bir başka problem de gönderdiğimiz şeylerin çoğunun şaşırtıcı derecede anlaşılmasız gibi görünmesi olmalı. Dilimizde çok sayıda kelime, gördüğümüz, dokunduğumuz ve duyduğumuz nesnelere atıfta bulunur. Bulut bu nesnelerin ne olduğunu bilmiyorsa, ortaya çıkardığımız şeylerin çoğunu nasıl anlamlandırabilir, bunu bilmiyorum. Hiç portakal görmediysen veya bir şekilde portakalla temas etmediysen, ne kadar zeki olursan ol, 'portakal' kelimesinin ne anlama geldiğini nasıl bilebilirsin ki?"

"Anladım. Peki ne yapmayı düşünüyorsun?"

“Harry’nin fikri şu: Televizyon kamerası kullanabileceğini düşünüyor. Neyse ki kamera getirtebilmek için Parkinson’ımız var. Harry, vericimize bir kamera bağlayabileceğini düşünüyor ve dahası, bu kamerayı geliştirerek sıradan televizyonlardaki sefil 450 civarı satır yerine 20,000 satırla yüksek kaliteli görüntü elde edebileceğimizi de düşünüyor.”

“Bunun nedeni çok daha düşük dalga boyu mu?”

“Evet, elbette. Kusursuz bir görüntü iletebilmeliyiz.”

“Ama Bulut’un televizyon tüpü yok!”

“Tabii ki yok. Bulut’un sinyallerimizi nasıl analiz edeceği tamamen kendi işi. Biz sadece ilgili tüm bilgileri ilettiğimize emin olmalıyız. Şimdiye kadar oldukça kötü bir iş çıkardık ve Bulut da şikâyet etmekte oldukça haklı.”

“Televizyon kamerasını nasıl kullanmayı düşünüyorsun?”

“Kapsamlı bir kelime listesini gözden geçirerek, çeşitli isimler ve fiiller göstererek başlayacağız. Bu ön bilgi olacak. Dikkatlice yapılmalı ancak yaklaşık beş bin kelimeden –belki bir haftalık bir süreç bu– daha uzun sürmemeli. Daha sonra kamerayla sayfaları tarayarak kitapların tümünü birkaç gün içinde gönderebiliriz. Böylece birkaç gün içinde bütün *Encyclopædia Britannica*’yı iletmek mümkün olmalı.”

“Bu, vahşi yaratığın bilgi açlığını tatmin edecektir. Sanırım okumaya geri dönsen iyi olacak! Kamera ne zaman hazır olacak onu söyle. Bu görevden kurtulmaktan ne kadar mutlu olacağını tahmin edemezsin.”

Daha sonra Kingsley, Leicester’la yeniden temas hâlinde görülecekti. “Üzgünüm, Harry,” dedi, “ama başka sorunların var.”

“O zaman umarım onları kendine saklarsın. Burada işimiz başımızdan aşkın.”

“Üzgünüm ama bu sorunlar seni ilgilendiriyor ve korkarım daha fazla iş anlamına geliyor.”

“Baksana, Chris, neden proletaryanın iyi niyetli çabalarını

bölmek yerine sen de artık ceketini çıkarıp gerçek bir iş yapmaya başlamıyorsun? Her neyse, sorun ne? Bir dinleyelim.”

“Sorun şu ki alıcı tarafa, yani burada alıcı taraf olarak kendimize yeterince odaklanmadık. Mesajları televizyon kamerasıyla iletmeye başladığımızda muhtemelen ilettiğimiz şekilde cevaplar alacağız. Bu da alınan mesajın bir televizyon tüpünde kelimeler olarak görüneceği anlamına geliyor.

“Peki, sorun ne? Okunması kolay olacak işte.”

“Evet, o konuda bir sorun yok. Ancak dakikada sadece yüz yirmi kelime okuyabildiğimizi ve bundan en az yüz kat daha hızlı mesajlar iletmeyi umduğumuzu unutma.”

“Öyleyse elemena cevaplarını yavaşlatmasını söylememiz gerekecek, hepsi bu. Ona o kadar aptalız ki senin derhal yutmaya muktedir olduğun binlercesinin aksine, biz ancak dakikada yüz yirmi kelimeyle başa çıkıyoruz diyeceğiz.”

“Evet, tüm bunlar çok doğru, Harry, söylediğin hiçbir şeye itirazım yok.”

“Sadece daha fazla iş yapmamı istiyorsun, ha?”

“Doğru. Nereden bildin? Düşündüm de, Bulut’un mesajlarını okumaktansa akustik olarak duymak çok daha iyi olurdu. Okurken dinlemekten çok daha fazla yorulacağız.”

“Alexis’ten alıntı yapmak gerekirse, bence bu acayip derecede çok kötü bir fikir. Bu ne anlama geliyor sen farkında mısın?”

“Bu, görme ve ses eşdeğerlerini kaydetmen gerektiği anlamına geliyor. Bunun için elektronik bilgisayarı kullanabiliriz. Sadece yaklaşık beş bin kelime kaydetmemiz gerekiyor.”

“Sadece!”

“Öyle çok aşırı bir iş anlamına gelmiyor ki bu. Tek tek sözcükleri Bulut’a oldukça yavaş bir şekilde aktarmamız gerekecek. Bunun için yaklaşık bir haftamız var. Her kelimeyi gösterirken TV sinyalinin önemli kısmını delikli banda da aktaracağız. Bu o kadar da zor olmamalı. Ayrıca elektriksel

bir forma sokmak için kelimelerin sesini de bir mikrofon kullanarak delikli teybe koyabiliriz. Hepsini banda kaydettiğimizde de istediğimiz zaman bilgisayara aktarabiliriz. Oldukça büyük bir depolama alanı gerekecek, bu yüzden manyetikleri kullanacağız. Yeterince hızlı olacak. Ve de yüksek hızda bir dönüştürme programı koyacağız. Sonrasında Bulut'un mesajlarını bir televizyon tüpünden okuyabilir veya bir hoparlörden duyabiliriz."

"Söylemezsem olmaz, Chris. Başkalarına iş çıkarına konusunda senden daha başarılı birini hiç görmedim. Dönüştürme programını senin yazacağını tahmin ediyorum."

"Elbette."

"Güzel bir masa başı işi, değil mi? Bu arada biz zavallı şeytanlar lehimli demirlerle pantolonumuzda delikler açarak köle gibi çalışacağız. Peki ses konusuna gelecek olursam, hangi sesi kullanacağım?"

"Seninkini, Harry. Pantolonundaki tüm o deliklerin ödülü bu. Hepimiz saatlerce seni dinleyeceğiz!"

Zaman geçtikçe, Bulut'un mesajlarının sese dönüştürülmesi fikri, Harry Leicester'ın giderek daha fazla hoşuna gitmişti. Birkaç gün sonra yüzünde belli belirsiz ama kalıcı bir gülümsemeyle dolaşmaya başlamıştı ama kimse neye güldüğünü anlamıyordu.

Televizyon sistemi son derece başarılıydı. Dört günlük iletimden sonra, bir mesaj geldi:

"Tekniğin gelişimi için tebrikler."

Ses dönüştürme sistemi henüz çalışmadığı için bu mesaj televizyon tüpünde belirdi.

Tek tek kelimelerin iletilmesi beklenenden çok daha zor oldu ama sonunda başarıldı. Bilimsel ve matematiksel çalışmaların iletilmesi basit bir mesele hâline geldi. Nitekim kısa sürede anlaşıldı ki bu iletimler, bir çocuğun başarılarını bir yetişkine göstermesi gibi, yalnızca Bulut'u insanlığın gelişme

durumuyla tanıştırmaya hizmet ediyordu. Daha sonra sosyal konularla ilgili kitaplar gözden geçirildi. Seçim yapmak biraz zordu ve sonunda büyük ve oldukça rasgele bir örnek televizyon yoluyla iletildi. Bulut'un bu malzemeyi yutmakta daha fazla zorluk çektiği anlaşıldı. Sonunda mesaj geldi, hâlâ televizyondan okunuyordu:

"Son iletiler çok karışık ve tuhaf görünüyor. Soracak çok sorum var ama onlarla daha sonra ilgilenmeyi tercih ederim. Bu arada, yayınlarınız, vericinizin yakınlığı nedeniyle, almak istediğim çeşitli harici mesajlarla ciddi şekilde karışıyor. Bu nedenle size aşağıdaki kodu veriyorum. Gelecekteki iletilerinizde her zaman bu kodu kullanın. Vericinize karşı bir elektronik kalkan kurmayı planlıyorum. Kod, kalkanı delmek istediğinizi belirten bir sinyal görevi görecektir. Uygunsa, bunu yapmanıza izin verilecektir. Bundan yaklaşık kırk sekiz saat sonra benden bir mesaj daha almayı bekleyebilirsiniz."

Televizyon tüpünde karmaşık bir ışık deseni parladı ve bu deseni bir mesaj daha takip etti:

"Lütfen bu kodu aldığınızı ve kullanabileceğinizi onaylayın."

Leicester şu yanıtı dikte etti:

"Kodunuzun kaydını yaptık. Kullanabileceğimize inanıyoruz ama emin değiliz. Bir sonraki iletinizde onaylayacağız."

Yaklaşık on dakikalık bir gecikme oldu. Sonra cevap geldi:

"Pekâlâ. Hoşça kal."

Kingsley, Ann Halsey'ye açıkladı:

"Gecikme, iletinin Bulut'a ulaşması ve yanıtın buraya geri gelmesi için gereken süreden kaynaklanıyor. Bu gecikmeler kısa konuşmaları oldukça kârsız hâle getirecek."

Ama Ann Halsey, gecikmelerden çok Bulut'un mesajlarının tonuyla ilgileniyordu.

"Mesajlar sanki bir insandan geliyor gibi," dedi. Gözleri şaşkınlıkla faltaşı gibi açılmıştı.

“Tabii ki öyle. Başka türlü nasıl olabilirdi? Bizim dilimizi ve ifadelerimizi kullanıyor, bu yüzden kulağa insani geliyor olmalı.”

“Ama ‘hoşça kal’ kulağa çok nazik geliyor.”

“Saçmalama! Bulut’a göre ‘hoşça kal’ muhtemelen bir ileticiyi sonlandırmak için kullanılan bir kod kelimedir. Dilimizi yaklaşık iki hafta içinde sıfırdan öğrendiğini unutma. Bu bana pek insani görünmüyor.”

“Ya, Chris, sen tam bir ‘ezik tip’sin. Öyle değil mi, Geoff?”

“Chris mi ezik? Onun Hristiyan âlemindeki en büyük her şeye kadir ezik olduğunu söyleyebilirim. Evet! Neyse, hakikaten, Chris, son mesajlar hakkında ne düşünüyorsun?”

“Bir kod göndermesinin çok iyi bir işaret olduğunu düşünüyorum.”

“Ben de. Ruh hâlimiz için çok iyi. Tanrı biliyor ya buna ihtiyacımız vardı. Geçtiğimiz yıl hiç kolay olmadı. Sanırım seni Los Angeles havaalanından aldığım günden beri hissettiğimden daha iyi hissediyorum ve bu nereden baksan bir ömür önceymiş gibi görünüyor.”

Ann Halsey yüzünü buruşturdu.

“Bir koda neden bu kadar tav olduğunu ve benim ‘hoşça kal’ıma neden burun kıvrıldığını anlayamıyorum.”

“Çünkü, canım,” diye yanıtladı Kingsley, “kodların gönderilmesi makul ve rasyonel bir şeydi. Bu bir temas, anlayış noktasıydı, dille hiçbir ilgisi yoktu, oysa ‘hoşça kal’ yalnızca yüzeysel bir dilbilimsel açıklama.”

Leicester onlara katılmak için karşıya geçti.

“Bu iki günlük gecikme şans sayılabilir. Sanırım o zamana kadar ses sistemini çalıştırabiliriz.”

“Peki ya kod?”

“Her şeyin yolunda gideceğinden eminim ama garantici olmanın daha iyi olacağını düşündüm.”

İki gün sonra, akşam herkes yayın laboratuvarında toplandı.

Leicester ve arkadaşları son dakika ayarlamalarıyla meşguldüler. Tüpte ön flaşlar görüldüğünde saat neredeyse sekizdi. Sözler çok geçmeden belirmeye başladı.

Leicester, “Biraz ses alalım,” dedi.

Hoparlörden bir ses geldiğinde gülüşmeler ve kahkahalar duyuldu çünkü konuşan Joe Stoddard’ın sesiydi. Bir dakika kadar çoğu bunun bir aldatmaca olduğunu düşündü ama sonra sesin ve tüpteki kelimelerin aynı olduğu fark edildi. Ve bu düşünceler kesinlikle Joe Stoddard’ın olamazdı.

Leicester’in şakasının bir avantajı vardı. Kendisine ses vurgularını da dahil etmek için yeterli zaman verilmemişti: Her kelime her zaman aynı şekilde telaffuz ediliyordu ve hafif bir duraklamayla biten cümle sonları hariç, kelimeler her zaman aynı hızda söyleniyordu. Ses yeniden üretiminin bu dezavantajları, doğal konuşmasında Joe Stoddard’ın zaten fazla vurgu kullanmaması gerçeğiyle bir dereceye kadar telafi ediliyordu. Ve Leicester, Joe’nun doğal konuşmasıyla mümkün olduğunca uyuşması için kelimelerin dağılım oranını akıllıca zamanlamıştı. Yani Bulut’un konuşması açıkça Joe’nun yapay bir taklidi olsa da, bu oldukça iyi bir taklitti. Hiç kimse Bulut’un İngiltere’nin güneybatısına özgü o çabassız ve yavaş hırıltıyla konuşmasına alışamayacak ve hiç kimse Joe’nun bazı yanlış telaffuzlarının tarif edilemez derecede komik etkisini tam olarak atlatamayacaktı. Bundan sonra Bulut artık Joe olarak anılacaktı.

Joe’nun ilk mesajı kabaca şöyleydi:

“İlk iletiniz sürpriz oldu çünkü yaşamın en ekstrem mevkilerinin doğası olan gezegenlerde yaşayan ve teknik becerilere sahip olan hayvanlar bulmak çok olağandışı bir şey.”

Joe’ya bunun neden böyle olduğu soruldu.

“Çok basit iki nedenden dolayı. Katı bir cismin yüzeyinde yaşarken, güçlü bir yerçekimi kuvvetine maruz kalırsınız. Bu, hayvanlarınızın büyüyebileceği boyutu büyük ölçüde sınırlar

ve dolayısıyla nörolojik faaliyetinizin kapsamını da sınırlar. Hareketi teşvik etmek için kas yapıları ve ayrıca sizi keskin darbelere karşı koruması için zırh taşımaya zorlar; örneğin kafataslarınız beyniniz için gerekli bir korumadır. Kas ve zırhın ekstra ağırlığı, nörolojik faaliyetlerinizin kapsamını daha da azaltır. En büyük hayvanlar çoğunlukla kemik ve kastan ibarettir ve çok az beyinleri vardır. Daha önce de söylediğim gibi, içinde yaşadığınız güçlü yerçekimi alanı bu zorluğun nedenidir. Genel olarak, yalnızca dağınık bir gaz hâlindeki ortamlarda akıllı yaşamın var olması beklenir, gezegenlerde değil.

“İkinci olumsuz faktör, temel kimyasal gıdalardan aşırı derecede yoksun olmanızdır. Çünkü kimyasal gıdaların büyük ölçekli bir yıldız ışığında inşa edilmesi gerekir. Ancak gezegeniniz, güneşten gelen ışığın sadece çok küçük bir kısmını emer. Şu anda ben, gezegeninizin tüm yüzeyinde meydana gelen temel kimyasalları inşa etme hızının yaklaşık 10,000,000,000 katı oranında bunu yapabiliyorum.

“Gıda kimyasallarının kıtlığı diş ve pençe varlığına yol açar ve bu da aklın ilk parlıtlarının kemik ve kas ile rekabette bir dayanak kazanmasını zorlaştırır. Elbette zekâ bir kez sağlam bir şekilde kurulduğunda, saf kemik ve kasla rekabet kolay olur ancak bu yoldaki ilk adımlar aşırı derecede zordur; o kadar ki sizin durumunuz gezegensel yaşam formları arasında nadirdir.”

Marlowe, “Uzay yolculuğu hevesi de buraya kadarmış,” dedi. “Sorsana, Harry, burada Dünya’da zekânın ortaya çıkmasını neye borçluyuz?”

Soru soruldu ve bir süre sonra cevap geldi:

“Muhtemelen birkaç koşulun birleşimine. Bu koşulların en önemlisini yaklaşık elli milyon yıl önce tamamen yeni bir bitkinin gelişmesi olarak değerlendiriyorum: Çimen adı verdiğiniz bitki. Bu bitkinin ortaya çıkışı, diğer tüm bitkiler-

den farklı olarak, çimlerin yer seviyesine kadar kırılabilmesi özelliğinden dolayı köklü bir yeniden örgütlenmeye neden oldu. Ve çimlerle dolu çayırlar yeryüzüne yayılırken bundan faydalanabilecek olan hayvanlar özellikle hayatta kalıp geliştiler. Diğer hayvanlar azaldı ya da soyları tükendi. Görünüşe göre bu büyük değişiklikte zekâ gezegeninize ilk adımını atmayı başardı.

“İletişim yönteminizin kodunu çözmeyi biraz zorlaştıran çok sıradışı birkaç faktör var,” diye devam etti Bulut. “Özellikle, iletişim sembollerinizin, beyninizdeki nörolojik faaliyetle gerçekten yakın bir bağlantısı olmamasını çok garip buluyorum.”

Kingsley, “Bunun hakkında bir şeyler söylesek iyi olur,” dedi.

“Tabii iyi olur. Uzun süre sessiz kalabileceğini düşünmemiştim, Chris,” dedi Ann Halsey.

Kingsley, AC ve DC iletişimi hakkındaki görüşlerini açıkladı ve Joe’nun kendisinin AC temelinde çalışıp çalışmadığını sordu. Joe bunun böyle olduğunu onayladı ve devam etti:

“Tek tuhaf özelliğiniz bu değil. Asıl olağanüstü tuhaflığınız, bir bireyin diğerine büyük benzerliği. Bu, çok kaba bir iletişim yöntemi kullanmanıza izin veriyor. Nörolojik durumlarınıza etiketler yapıştırırsınız; öfke, baş ağrısı, utanç, mutluluk, melankoli; bunların hepsi etiketlerdir. Bay A, Bay B’ye bir baş ağrısından mustarip olduğunu söylemek isterse, kafasındaki nörolojik bozukluğu tarif etmeye çalışmaz. Bunun yerine etiketini gösterir:

“‘Başım ağrıyor.’

“Bay B bunu duyduğunda ‘baş ağrısı’ etiketini alır ve bunu kendi deneyimine göre yorumlar. Böylece Bay A, Bay B’yi, taraflardan ikisinin de bir ‘baş ağrısının’ gerçekte tam olarak neleri içerdiği hakkında en ufak bir fikri olmasa bile, tatsızlığı hakkında bilgilendirebilir. Böylesine son derece tekil bir

iletişim yöntemi, elbette ancak neredeyse aynı olan bireyler arasında mümkündür.”

“şöyle diyebilir miyiz?” dedi Kingsley. “Tamamen aynı iki birey arasında, eğer bu mümkün olsaydı, hiçbir iletişim gerekli olmazdı çünkü her bir birey diğerinin deneyimini otomatik olarak bilirdi. Neredeyse aynı bireyler arasında ise oldukça kaba bir iletişim yöntemi yeterlidir. Birbirinden tamamen farklı iki birey arasında, son derece farklı bir iletişim yöntemi, daha karmaşık bir iletişim sistemi gereklidir.”

“Tam olarak açıklamaya çalıştığım şey buydu. Dilinizi çözmekte yaşadığım zorluk şimdi açıklığa kavuşacak. Bu, neredeyse aynı olan benzer bireylere uygun bir dil, oysa siz ve ben, muhtemelen hayal ettiğinizden çok daha kapsamlı bir şekilde farklıyız. Neyse ki nörolojik durumlarınız oldukça basit görünüyor. Onları bir dereceye kadar anlamayı başardığımda, kodu zmem de mümkün oldu.”

“Ortak bir nörolojik yanımız var mı? Örneğin, ‘baş ağrı-mıza’ karşılık gelen herhangi bir şeyiniz var mı?” diye sordu McNeil.

Cevap geldi:

“Geniş anlamda zevk ve acı duygularını paylaşıyoruz. Ancak bu yalnızca nörolojik bir komplekse sahip herhangi bir yaratıktan beklenebilir. Acı verici duygular, nörolojik kalıpların keskin bir şekilde bozulmasına karşılık gelir ve bu bende de olabilir. Mutluluk, nörolojik kalıpların bozulmadığı, genişletildiği dinamik bir durumdur ve bu da sizde olduğu gibi bende de olabilir. Bu benzerlikler olsa da, öznel deneyimlerimin sizinkinden çok farklı olduğunu hayal ediyorum, özellikle biri dışında: Ben de sizin gibi acı veren duyguları kaçınmak istediğim duygular olarak görüyorum, mutluluk veren duygular içinse tam tersi geçerli.

“Daha spesifik olarak, sizin baş ağrılarınız, beyninizdeki elektriksel ateşleme dizilerinin kesinliğini bozan hatalı bir

kan kaynağından kaynaklanıyor. Sinir sistemime radyoaktif madde girerse ben de baş ağrısına çok benzer bir şey yaşıyorum. Bu deşarjlar, sizin Geiger sayaçlarınızda olduğu gibi, benim zamanlama sıralamamı etkiliyor ve son derece nahoş bir öznel deneyim üretiyor.

“Şimdi tamamen farklı bir konuyu sormak istiyorum. Ben sizin ‘sanat’ dediğiniz şeyle ilgileniyorum. Edebiyatı, fikirleri ve duyguları kelimelerle düzenleme sanatı olarak anlayabiliyorum. Görsel sanatlar belli ki sizin dünyayı algılayışınızla ilgili. Ama müziğin doğasını hiç anlamıyorum. Bu konudaki cehaletim pek şaşırtıcı değil çünkü bildiğim kadarıyla hiçbir müzik aktarmadınız. Lütfen bu eksikliği giderir misiniz?”

Kingsley, “Şansa bak, Ann,” dedi. “Hem de ne şans! Hiçbir müzisyen böyle bir dinleyiciye çalmadı!”

“Ne çalayım?”

“Geçen gece çaldığın Beethoven’a ne dersin?”

“Opus 106? Yeni başlayan biri için biraz sert.”

“Hadi, Ann. Yaşlı Joe’ya müziği göster,” diye teşvik etti Barnett.

Leicester, “İstemiyorsan çalmana gerek yok, Ann. Kaydetmiştim,” dedi.

“Kalite nasıl?”

“Teknik açıdan gayet iyi. Performanstan memnun kaldıysan, dilersen hemen iletmeye başlayabiliriz.”

“Sanırım kaydı kullanmanı tercih ederim. Kulağa saçma geliyor ama o şeye, her neyse işte ona çalmaya başlarsam gergin olabileceğimi hissediyorum.”

“Saçmalama. Yaşlı Joe ısırmaz.”

“Belki ama ben yine de kaydı kullanmayı tercih ederim.”

Ve böylece kayıt iletili. Sonunda mesaj geldi:

“Çok ilginç. Lütfen ilk bölümü yüzde otuz artırılmış bir hızla tekrarlayın.”

Bu yapıldığında, bir sonraki mesaj şuydu:

“Daha iyi. Çok iyi. Bunu bir kez daha düşünmek niyetindeyim. Hoşça kalın.”

“Tanrım, onu bitirdin, Ann!” diye haykırdı Marlowe.

Parkinson, “Müziğin Joe için nasıl bir çekiciliği olabileceğini hiç anlamıyorum. Ne de olsa müzik bir ses ve sesin de onun için bir şey ifade etmemesi gerektiği konusunda anlaşmıştık,” dedi.

McNeil, “Bu konuda aynı fikirde değilim,” dedi. “Müzik algımızın sesle hiçbir ilgisi yok, öte yandan ilk bakışta bunun farklı görüldüğünü biliyorum. Beyinde takdir ettiğimiz şey, kulaklardan aldığımız elektrik sinyalleridir. Bizim ses kullanımımız basitçe belirli elektriksel aktivite kalıpları üretmek için elverişli bir araç diyebiliriz. Müzikal ritimlerin beyinde meydana gelen ana elektriksel ritimleri yansıttığına dair gerçekten çok sayıda kanıt var.”

“Bu çok ilginç, John,” diye haykırdı Kingsley. “Yani müziğin aslında beynimizin faaliyetlerinin en doğrudan ifadesini verdiğini söyleyebiliriz.”

“Hayır, ben o kadar iddialı bir ifade kullanmazdım. Müziğin beyindeki büyük ölçekli kalıpları en iyi şekilde yansıttığını söyleyebilirim. Ama kelimeler ince ölçekli kalıpları daha iyi yansıtır.”

Ve böylece sohbet gece geç saatlere kadar devam etti. Bulut’un açıklamaları tüm yönleriyle tartışıldı. Belki de en çarpıcı açıklama Ann Halsey’den geldi.

“Si bemol majör Sonata’nın ilk bölümü, herhangi bir normal piyanistin elde edebileceğinden çok daha hızlı, kesinlikle benim becerebileceğimden çok daha hızlı, oldukça fantastik bir tempo gerektiren bir metronom işareti taşıyor. Bulut’un hız artışı talebini fark ettiniz mi? Galiba bu tuhaf bir tesadüf sadece ama yine de tüylerimi diken diken ediyor.”

Bu aşamada, Bulut’un gerçek doğasıyla ilgili bilgilerin siyasi

yetkililere iletilmesi gerektiği konusunda genel olarak anlaşmaya varıldı. Bazı devletler yeniden radyo iletişimini çalıştırmaya başlamıştı. Üç santimetrelik bir iletimin dikey olarak yayılması şartıyla, atmosferdeki iyonizasyonun yaklaşık on santimetrelik bir dalga boyunda iletişim için uygun bir değerde tutulabileceği anlaşıldı. Bir kez daha Nortonstowe bir bilgi takas merkezi hâline geldi.

Bulut hakkında bilgi yaymaktan hiç kimse gerçekten memnun değildi. Herkes Bulut'la iletişimin kontrolünün Nortonstowe'dan alınacağını hissediyordu. Ve biliminsanlarının öğrenmek istediği daha çok şey vardı. Kingsley, siyasi makamlara bilgi aktarımına şiddetle karşı çıktı ancak bu noktada üzücü olsa da artık bu konudaki gizliliğin devam ettirilmemesini öneren genel görüşe yenik düştü.

Leicester, Bulut'la yaptığı konuşmaların kayıtlarını almıştı ve bunlar on santimetrelik kanallar üzerinden yayımlandı. Bununla birlikte, devlet yönetimlerinin her yerde gizliliği korumak konusunda hiçbir çekincesi yoktu. Sokaktaki insanlar Bulut'ta yaşamın varlığından asla haberdar olmadı çünkü zaman geçtikçe olaylar öyle bir hâl alacaktı ki gizlilik bir hayli zorunlu hâle gelecekti.

O anda hiçbir ülke uygun tasarıma sahip bir santimetrelik vericiye ve alıcıya sahip değildi. Bu nedenle, en azından şimdilik, Bulut'la iletişimin Nortonstowe'dan yapılması gerekiyordu. Ancak ABD'deki teknisyenler, Nortonstowe'a on santimetrelik ve dolayısıyla bir santimetrelik aktarımların ABD Hükümeti ve diğerlerinin Bulut'la temas kurmasına izin vereceğine dikkat çekti.

Nortonstowe'un sadece Dünya içinde bilgi iletmek için değil, Bulut'la iletişim için de bir takas merkezi olması gerektiğine karar verildi.

Nortonstowe'daki personel kabaca eşit iki kampa bölündü. Kingsley ve Leicester'ı destekleyenler, devlet yönetim-

lerine cehenneme kadar yolları olduğunu söyleyerek politikacıların planını açıkça ve şiddetle veto etmek istediler. Marlowe ve Parkinson tarafından öncülük edilen diğer grupsa, politikacılar gerekirse güç kullanarak kendi yollarını güvence altına alabilecekleri için böyle bir meydan okumayla hiçbir şey kazanılamayacağını savundu. Bulut'la iletişimin birkaç saat öncesinde iki grup arasında şiddetli bir tartışma gerçekleşti ve bu mesele uzlaşmayla çözüldü. Teknik bir akşamının Nortonstowe'da on santimetrelilik yayınların alınmasını engelleyeceğine karar verildi. Böylece devlet yetkilileri Bulut'u duyabilecekler ancak onunla konuşamayacaklardı.

Ve böylece, o gün, insan türünün en yüksek ve en saygınları Bulut'u dinledi ve ona cevap veremedi. Bulut saygıdeğer izleyicileri üzerinde kötü bir izlenim bırakınıştı çünkü Joe bu defa açık açık seks hakkında konuşmaya başladı.

“Lütfen bu paradoksu çözer misiniz?” dedi. “Edebiyatınızın çok büyük bir bölümünün çoğunlukla sizin ‘aşk’, ‘kutsal aşk’ dediğiniz şeyle ilgilendiğini görüyorum. Gerçekten de elimdeki örneklerle göre, literatürün yaklaşık yüzde kırkının bu konuyla ilgili olduğunu tahmin ediyorum. Yine de literatürde hiçbir yerde ‘aşk’ın ne olduğunu bulamadım, bu konudan her zaman büyük bir dikkatle kaçınılıyor. Bu beni ‘aşk’ın nadir görülen, dikkate değer bir süreç olması gerektiğine inandırdı. Sonunda ‘aşk’ın ne olduğunu, çok çeşitli başka hayvanlar tarafından da paylaşılan, çok basit, sıradan bir süreç olduğunu söyleyen tıp kitaplarından öğrendiğimde ne kadar şaşırdığımı hayal edebiliyor musunuz?”

Bu sözler üzerine, insan türünün en yüksek ve en saygın kişilerinden bazı itirazlar gelmeye başladı. Bu itirazlar hoparlörlerden yayınlarını kesen Leicester tarafından susturuldu.

“Hay aksi,” dedi. Sonra McNeil'a bir mikrofon verdi. “Sarıyım sıra sende, John. Joe'ya bir cevap vermeye çalışsan iyi olur.”

McNeil elinden gelenin en iyisini yaptı:

“Tamamen mantıklı bir bakış açısıyla bakıldığında, çocuk yetiştirmek büsbütün çekici olmayan bir önermedir. Bir kadın için bu, acı ve sonsuz endişe demektir. Bir erkek için, ailesini desteklemek için uzun yıllar boyunca devam eden fazladan çalışma demektir. Yani, eğer biz seks konusunda tamamen mantıklı olsaydık, muhtemelen üreme zahmetine bile girmezdik. Doğa, bizi bütünüyle mantıksız kılarak bunun üstesinden geliyor. Mantıksız olmasaydık, hayatta kalamazdık. Bu kulağa çelişkili gelebilir. Muhtemelen diğer tüm hayvanlar için de durum aynıdır.”

Joe tekrar konuşuyordu:

“Şüphelendiğim ve fark ettiğinizi duyduğuma memnun olduğum bu mantıksızlığın ciddi, daha acımasız bir yönü var. Gezegeninizde kimyasal gıda arzının acınası bir şekilde sınırlı olduğu konusunda sizi daha önce uyarmıştım. Üremeye karşı irrasyonel bir tutum, bu kadar kısıtlı kaynaklarla desteklenebilecek olandan daha fazla bireyin doğmasına yol açacaktır. Böyle bir durum beraberinde büyük tehlikeler getirecektir. Aslında, gezegenlerde akıllı yaşamın nadirliği gıda kıtlığıyla ilgili bu tür mantıksızlıkların genel varlığından da kaynaklanıyor. Türünüzün neslinin kısa süre içinde tükenmesinin olası olduğunu düşünüyorum. Bu görüşün, şu anda insan popülasyonunun çok hızlı artmasıyla doğrulandığını görüyorum.”

Leicester yanıp sönen ışıkları işaret etti.

“Siyasiler araya girmeye çalışıyor... Moskova, Washington, Londra, Paris, Timbuktu, tekmili birden... Geçmelerine izin verelim mi, Chris?”

Aleksandrov hayatının ilk siyasi konuşmasını yaptı.

“Kremlin’deki p...lerden zirvalıklar dinlemek öyle mi?” dedi.

Kingsley, “Alexis, yanlış kelime kullandın,” dedi. “Kibar toplumlarda biz ‘başıboşlar’ deriz.”

Marlowe, "Bence Alexis'e ünlü Dr. Bowdler'in yazılarını incelemesini tavsiye etmeliyiz. Ama artık Joe'ya dönme vaktimiz geldi," dedi.

Kingsley: "Kesinlikle politikacıların araya girmesine izin verme, Harry. Sesleri kesik kalsın. John, Joe'ya kendini nasıl yeniden ürettiğini sor."

McNeil, "Zaten ben de bunu sormak istiyordum," dedi.

"O zaman devam et. Bakalım kendisinden söz ederken ne kadar hassaslaşacak."

"Chris!"

McNeil, sorusunu Bulut'a yöneltti:

"Ürcme sistemimizin sizin durumunuzla nasıl karşılaştırılabileceğini bilmek bizim için ilginç olurdu."

"Yeni bir bireye yol açma anlamında üreme, bizim durumumuzda tamamen farklı hatlarda ilerler. Kazalar ya da karşı konulmaz bir kendini yok etme arzusu -ki bu bazen sizde olduğu gibi bizde de olur- olmadığı sürece sonsuza kadar yaşayabilirim, bunu anlıyor musunuz? Bu nedenle, sizin gibi, ölümümde yaşamı benden devralacak yeni bir birey yaratma zorunluluğum yok."

"Öyleyse kaç yaşındasın?"

"Beş yüz milyon yıldan daha fazladır hayattayım."

"Ve senin doğumun, ortaya çıkışın, burada, Dünya'daki yaşamın ortaya çıkışında olduğuna inandığımız gibi, doğal bir kimyasal eylemin sonucu muydu?"

"Hayır, değildi. Galaksiyi dolaşırken, uygun malzeme yığını, içinde yaşam ekebileceğimiz uygun bulutlar arıyoruz. Bunu daha çok, sizin bir ağaçtan fidan yetiştirdiğiniz şekilde yapıyoruz. Örneğin, halihazırda yaşamla donatılmamış uygun bir bulut bulsaydım, içine nispeten basit bir nörolojik yapı yerleştirirdim. Bu da benim inşa ettiğim bir yapı, benim bir parçam olurdu.

"Akıllı yaşamın kendiliğinden ortaya çıkarken karşı karşı-

ya olduğu çok sayıda tehlike bu uygulamayla aşılr. Bir örnek vereyim. Daha önceki bir konuşmada açıkladığım bir nedenle radyoaktif maddeler sinir sistemimden kesinlikle dışlanmalıdır. Bunun böyle olduğundan emin olmak için, nörolojik bölgelerime, yani beynime herhangi bir radyoaktif gazın girmesini önlemeye hizmet eden ayrıntılı bir elektromanyetik süzgece sahibim. Bu süzgecin çalışmaması durumunda büyük bir acı çeker ve çok geçmeden de ölürüm. Süzgeç arızası, biraz önce bahsettiğim olası kazalardan biri. Bu örneği vermemin amacı, ‘bebeklerimize’ hem süzgeçleri hem de onları çalıştıracak zekâyı sağlayabilmemizi anlatmak, oysa bu tür süzgeçlerin yaşamın kendiliğinden bir başlangıcı sırasında gelişmesi çok olası değildir.”

“Ama türünüzün ilk üyesi ortaya çıktığında olmuş olmalı,” dedi McNeil.

Bulut, “Bir ‘ilk’ üye olduğu konusunda hemfikir değilim,” diye cevap verdi. McNeil bu sözü anlamadı ama Kingsley ve Marlowe, “A-ha, işte başlıyoruz,” der gibi bakıştılar. “Bu, patlayan evrenciler için geliyor.”

“Bu tür koruyucu cihazlar sağlamanın dışında,” diye devam etti Bulut, “‘bebeklerimizi’ kendilerinin düşündükleri en iyi şekilde gelişmeleri için özgür bırakıyoruz. Burada sizinle aramızdaki önemli bir farkı açıklamalıyım. Beyninizdeki hücre sayısı aşağı yukarı doğumdakiyle aynı kalır. Bu durumda sizin gelişiminiz, sabit kapasiteli bir beyni mümkün olan en iyi şekilde kullanmayı öğrenmekten ibarettir. Bizdeyse durum oldukça farklı. Beynimizin kapasitesini en iyi gördüğümüz şekilde artırmakta özgürüz. Ve tabii ki kusurlu parçalar çıkarılabilir veya değiştirilebilir. Bu nedenle, bizdeki gelişim, beyni en iyi şekilde genişletmekten ve onu en iyi şekilde kullanmayı öğrenmekten ibarettir; en iyi şekilde derken tabii ki ortaya çıkabilecek problemleri en ‘uygun şekilde’ çözebilecek şekilde demek istiyorum. Bu nedenle, ‘bebekler’

olarak nispeten basit beyinlerle başladığımızı ve yaşlandıkça beyinlerimizin çok daha büyük ve daha karmaşık hâle geldiğini anlayabilirsiniz.”

“Beyninize yeni bir parça inşa etmeye nasıl başladınız, anlayabileceğimiz şekilde tarif eder misiniz?” diye sordu McNeil.

“Edebileceğimi düşünüyorum. İlk önce, kimyasal gıdaları gerekli tipte karmaşık moleküller hâline getiriyorum. Bunlardan bir tedarik her zaman el altında tutulur. Daha sonra moleküller, katı bir yüzeyin üzerine uygun bir nörolojik yapıyla dikkatlice yerleştirilir. Bedenin malzemesi, erime noktası çok düşük olmayacak şekilde ayarlanır –örneğin buzun erime noktası tehlikeli derecede düşüktür– ve böylece elektiriksel olarak çok iyi bir yalıtkan olur. Katı cismin dış kısmı da nörolojik malzemeye –deyim yerindeyse beyin kısmına– sağlam bir dayanak olacak şekilde dikkatle hazırlanır.

“Nörolojik yapının tasarımı elbette işin en zor kısmı. Bu, yeni beynin belirli bir amaca ulaşmak için bir birim olarak hareket etmesi için düzenlenir. Ayrıca yeni ünitenin kendiliğinden devreye girmeyeceği, ancak beynimin önceden var olan kısmından sinyaller alındığında devreye gireceği şekilde düzenlenir. Bu sinyallerin yeni yapıya çeşitli giriş noktaları vardır. Aynı şekilde, yeni birimin üretimi de beynimin eski kısmıyla bir dizi bağlantıya sahiptir. Bu şekilde aktivitesi kontrol edilebilir ve nörolojik aktivitemin tamamına entegre edilebilir.”

McNeil, “İki nokta daha var,” dedi. “Nörolojik malzemenizi enerjiyle nasıl dolduruyorsunuz? Bu, insanların durumunda kan teminiyle yapılır. Kan kaynağımızın sizin durumunuzda bir eşdeğeri var mı? İkinci olarak, inşa ettiğiniz birimlerin büyüklüğü kabaca ne olurdu?”

Cevap şöyle geldi:

“Boyut, ünitenin hangi amaç için tasarlandığına göre

değişkendir. Alttaki katı cisim, bir-iki metreden birkaç yüz metreye kadar herhangi bir boyutta olabilir.

“Evet, bir kan kaynağım var. Uygun maddelerin temini, sürekli olarak beni oluşturan birimlerin yanından geçen bir gaz akışıyla sağlanıyor. Ancak akış, bir ‘kalp’ yerine elektromanyetik bir pompa tarafından gerçekleştirilir. Yani pompa inorganik yapıdadır. Bu, yeni bir hayat ektiğimizde sağladığımız bir başka testistir. Gaz, pompadan bir kimyasal gıda kaynağına akar, ardından beynim için gerekli olan muhtelif malzemeleri emen nörolojik yapımı geçer. Bu malzemeler ayrıca atık ürünlerini gazda biriktirir. Gaz daha sonra pompaya geri döner ancak bundan önce atık ürünleri temizleyen bir filtreden geçer; böbreklerinize benzeyen bir filtre gibi düşünün.

“Çalışma tarzlarıyla esasen inorganik olan kalbe, böbreklere ve kana sahip olmamın önemli bir avantajı var. Operasyonun başarısız olmasının çok büyük sonuçları olmaz. Eğer ‘kalbim’ ters giderse, her zaman hazırda tuttuğum yedek bir ‘kalbe’ geçebilirim. Eğer ‘böbreğim’ bozulursa, müzisyeniniz Mozart gibi ölmem. ‘Böbrekleri’ yedekleriyle değiştiririm. Ve çok miktarda yeni ‘kan’ yapabilirim.”

Kısa bir süre sonra Joe’nun yayını kesildi.

McNeil, “Beni şaşırtan şey, yaşamın sürdürüldüğü ilkellerdeki şaşırtıcı benzerlik,” dedi. “Ayrıntılar elbette çılınca farklı: kan yerine gaz, elektromanyetik kalp ve böbrekler vs... Ama yerleşimin mantığı aynı.”

Leicester, “Ve beyin geliştirme mantığı da bizim bilgisayar programlamamıza benziyor gibi,” dedi.

“Bunu fark ettin mi, Chris? Kulağa neredeyse yeni bir alt-yordam tasarlamak gibi geliyor.”

“Bence benzerlikler gerçek. Bir sineğin diz eklemine yapısının da bizim diz eklemlerimize çok benzer olduğunu duymuştum. Neden? Çünkü diz eklemi oluşturmanın tek bir

iyi yolu var. Mantık aynı, akıllı yaşamın genel düzenini tasar-
lamanın da tek bir yolu var.”

“Ama sence neden illa bu yegâne mantık olmak zorunda?”
diye sordu McNeil, Kingsley’ye.

“Açıklamak benim için biraz zor çünkü bu dini bir ifadeye
en çok yaklaştığım şey olabilir. Evrenin bir iç temel yapıya
sahip olduğunu biliyoruz, bilimle bulduğumuz veya bulma-
ya çalıştığımız şey bu. Bu konudaki başarılarımızı düşündü-
ğümüzde, sanki evrenin *bizim* mantığımızı izlediğini söyler
gibi, kendimize bir tür ahlaki onay verme eğilimindeyiz. Ama
bu kesinlikle dereyi görmeden paçayı sıvamak gibi bir şey.
Evren bizim mantığımızı takip etmiyor, evrenin mantığına
göre inşa edilen biziz. Ve bu bana akıllı yaşamın tanımını ola-
bilecek şeyi veriyor: Evrenin temel yapısını yansıtan bir şey.
Biz aslında bunu yapıyoruz, Joe da öyle ve bu yüzden bu ka-
dar çok ortak noktamız var gibi görünüyor, bu yüzden her ne
kadar detaylı yapımız muazzam derecede farklı olsa da ortak
bir temelde konuşabiliyoruz. İkimiz de evrenin iç düzenini
yansıtacak şekilde inşa edildik.”

Leicester, “Bu politikacı serseriler hâlâ araya girmeye çalı-
şıyor. Hay lanet! Işıkları da kapatacağım,” dedi.

Alınan çeşitli yayınları monitörize eden ışıklara doğru
yürüdü. Bir dakika sonra kahkahalarla titreyerek koltuğuna
döndü.

“İşte mükemmel bir haber,” diye mırıldandı. “On santi-
metredeki konuşmamızı kesmeyi unutmuşum. Söylediğimiz
her şeyi duydular... Alexis’in Kremlin’e göndermesi, Chris’in
seslerini kesik tutmakla ilgili yorumu. Öfke içinde olmaları-
na şaşmamalı! Suyumuz ısınmaya başladı artık, evet.”

Kimse ne yapacağını tam olarak bilmiyor gibiydi. Sonun-
da Kingsley kontrol panosuna doğru yürüdü. Birkaç düğme-
ye bastı ve mikrofona şöyle dedi:

“Nortonstowe’dan Christopher Kingsley konuşuyor. Her-
hangi bir mesajınız varsa, devam edin.”

Hoparlörden öfkeli bir ses geldi:

“Demek oradasınız, Nortonstowe! Son üç saattir size ulaşmaya çalışıyoruz!”

“Konuşan kim?”

“Grohmer, ABD Savunma Bakanı. Size çok kızgın bir adamla konuştuğunuzu söyleyebilirim, Bay Kingsley. Bu geceki çirkin davranışa ilişkin bir açıklama bekliyorum.”

“O zaman korkarım beklemeye devam edeceksiniz. Size bir otuz saniye daha vereceğim ve eğer ifadeleriniz o zamana kadar makul bir ikna ediciliğe ulaşmamış olursa, tekrar kapatacağım.”

Ses daha sakın ve daha tehditkâr hâle geldi:

“Bay Kingsley, dayanılmaz zorluklar çıkaran biri olduğunuzu daha önce duymuştum ama ben bu özelliğinizle ilk defa karşılaşıyorum. Bunun son kez olmasını istiyorum, bilginize. Bu bir uyarı değil. Sadece söylüyorum. Çok kısa bir süre sonra Nortonstowe’dan alınacaksınız. Nereye götürüleceğinizi kendi hayal gücünüze bırakacağım.”

“Benimle ilgili planlarınızda çok önemli bir noktayı tam olarak dikkate almadığınızdan endişeliyim, Bay Grohmer.”

“Nedir? Sorabilir miyim?”

“Bütün Amerika kıtasını yok etme gücüne sahip olduğum. Eğer bundan şüphe duyuyorsanız astronomlarınıza 7 Ağustos akşamı Ay’a ne olduğunu sorun. Ayrıca bu dediğimi yapmak için beş dakikadan daha az bir sürenin yeterli olacağını da hesaba katmak isteyebilirsiniz.”

Kingsley bir grup düğmeye bastı ve kontrol panelindeki ışıklar söndü.

Marlowe’un yüzü bembeyazdı ve hem alnında hem de üst dudağında küçük ter damlacıkları vardı. “Chris, bu iyi olmadı, hiç iyi olmadı,” dedi. Kingsley gerçekten huzursuz olmuştu.

“Özür dilerim, Geoff. Konuşurken Amerika’nın senin memleketin olduğu aklıma bile gelmedi. Tekrar özür dilerim

ama iini rahatlatacaksa bilmelisin ki aynı Şeyi Londra'ya, Moskova'ya ya da başka herhangi birine de Őöylerdim.”

Marlowe başını salladı.

“Beni yanlış anladın, Chris. Amerika benim ũlkem diye itiraz etmiyorum. Sonuçta sadece blöf yaptığını biliyorum. Beni endişelendiren Şey, blöfün çok tehlikeli olabileceği.”

“Saçma. Küçük bir Şeyi fazla önemsiyorsun. Gazeteler öyle yazdığı için politikacıların önemli olduğu fikrini hâlâ atlatamadın. Muhtemelen blöf yaptığımı anlayacaklar ama tehdidimi yerine getirme olasılığım varken güç kullanma tehditlerini bırakacaklar. Göreceksin.”

Ancak olayların kısa sürede göstereceği üzere, bu konuda Marlowe haklıydı ve Kingsley haksızdı.

Hidrojen Füzeleri

Kingsley yaklaşık üç saat sonra uykusundan uyandı.

Harry Leicester, “Uyandırdığım için üzgünüm, Chris ama önemli bir şey oldu,” dedi.

Kingsley’nin yeterince uyanık olduğundan emin olduğunda devam etti:

“Parkinson’a Londra’dan telefon geldi.”

“Hiç zaman kaybetmiyorlar.”

“Telefona çıkmasına izin vermeyeceğiz, değil mi? Çok büyük bir risk almak olur bu.”

Kingsley birkaç dakika sessiz kaldı. Sonra, belli ki kararını vermişti:

“Bence risk almalıyız, Harry ama o telefondayken biz de onun başında duracağız. Aslında onun onlara hiçbir şey vermemesini sağlayacağız. Mesele bu. Her ne kadar Washington’ın uzun kolunun Nortonstowe’a kadar uzanabileceğine hiç şüphem olmasa da, hükümetimizin kendi topraklarında ne yapılacağının söylenmesinden memnun olacağını da sanmıyorum. Bu yüzden kendi hemşerilerimizden biraz sempati puanı toplamakla başlamaya çalışalım. Eğer Parkinson’ın telefona çıkmasına izin vermezsek bu avantajımızı da kaybederiz. Hadi gidip görelim.”

Parkinson’ı uyandırdılar ve ona aramayı anlattılar, Kingsley açıkladı:

“Bak, Parkinson, biraz açık konuşacağım. Kendi kurallarımıza göre bu oyunu şimdiye kadar oldukça temiz oynadık. Buraya geldiğimizde birçok şart koştüğümüz ve belirli koşulların yerine getirilmesi konusunda ısrar ettiğimiz doğru. Ama karşılığında, gerçekten de çalışanlarınıza elimizdeki en iyi bilgiyi sağladık. Yine her zaman haklı olmadığımız doğru ancak hatalarımızın nedeni artık çok açık. Buradakine denk olması beklenen ve biliminsanlarının, politikacıların şartlarına göre yürütülen bir kuruluş Amerikalılar tarafından kuruldu ve o kuruluştan gelen bilgi miktarı Nortonstowe’dan gelenden çok daha azdı. Aslında bunu çok iyi biliyorsunuz ama bizim bilgilerimiz olmasa son aylardaki ölüm listeleri çok daha kabark olabilirdi.”

“Ne söylemeye çalışıyorsun, Kingsley?”

“Sana sadece, bazen aksi gibi görünse de, aslında çok doğru oynadığımızı gösteriyorum. Bulut’un doğası ve ondan aldığımız bilgileri aktarma konusunda bile çok doğru dürüst oynadık. Ama beni esas endişelendiren şey, çok değerli iletişim zamanını kaybetme düşüncesi. Bulut’un bizimle konuşmak için sonsuz zaman vermesini bekleyemeyiz, onun yapacak başka işleri var. Ve eğer yapabilirsem, kesinlikle siyasi gevezelikle zaman kaybetmemize izin vermeyeceğim. Hâlâ öğrenecek çok şeyimiz var. Ayrıca, politikacılar diplomatik anlaşmalarla gündemi tartışmaya başlarsa, Bulut’un tamamen iletişimi kesmesi çok daha olası olur. Bulut bu anlamsız aptallarla konuşarak zamanını boşa harcamaz.”

“Bizim hakkımızdaki düşüncelerin beni gururlandırıyor. Ama bunun nereye varacağını hâlâ anlamıyorum.”

“Şuraya varacak: Londra’dan seni arıyorlar ve cevap verdiğinde biz de orada olacağız. Bulut’la aramızda bir ittifak olduğu hakkında söylediklerimle ilgili şüpheli konuşursan, kafana bir İngiliz anahtarıyla vururum. Hadi, gidelim.”

Kingsley’nin durumu biraz yanlış değerlendirdiği ortaya

çıktı. Başbakan'ın Parkinson'dan gerçekten öğrenmek istediği tek şey, eğer gerçekten isterse Bulut'un bir kıtayı yok edebileceğine dair herhangi bir şüphe olup olmadığıydı. Parkinson cevabı konusunda hiç zorluk çekmedi. Oldukça içten ve tereddüt etmeden, bunun olabileceğine inanmak için her türlü nedeni olduğunu söyledi. Bu, Başbakan'ı memnun etti ve birkaç alakasız sözden sonra yayını bitirdi.

Parkinson yatağına döndükten sonra Leicester, Kingsley'ye, "Çok tuhaf," dedi.

"Clausewitz anlayışı," diye devam etti. "Sadece ateş gücüyle ilgileniyorlar."

"Evet, görünüşe göre herhangi birinin ezici bir silaha sahip olabileceği ve yine de onu kullanmayı reddedebileceği hiç akıllarına gelmedi."

"Özellikle böyle bir durumda."

"Ne demek istiyorsun, Harry?"

"Pekâlâ, insan olmayan herhangi bir zekânın kötü olması gerektiği aksiyomatik değil mi?"

"Sanırım öyle. Şimdi düşünüyorum da, insan dışı zekâlarla ilgili hikâyelerin yüzde doksan dokuzu onlara tamamen kötü muamelesi yapıyor. Bunun her zaman ikna edici bir kötü karakter yaratmanın çok zor olmasından kaynaklandığını düşünmüştüm. Ama belki daha derin bir sebebi var."

"Yani, insanlar her zaman anlamadıklarından korkarlar ve siyasilerin olup bitenlerin çoğunu anladıklarını sanmıyorum. Yine de, yaşlı Joe'yla oldukça dostane ilişkiler içinde olduğumuzu anlayacaklarını düşünebiliriz, değil mi?"

"Tabii bunu şeytani bir anlaşmanın kanıtı olarak yorumlamadırlarsa."

Kingsley'nin tehdidinden ve Londra, Bulut'un potansiyel yıkıcı gücünü onayladıktan sonra ABD Hükümeti'nin ilk hamlesi, Nortonstowe tasarısının (Nortonstowe tarafın-

dan onlara daha erken tarihlerde sağlanan bilgiler sayesinde) bir santimetrelik verici ve alıcının inşasına yüksek öncelik vermek oldu. Amerika'nın teknik yeterliliği sayesinde bu iş inanılmaz kısa zamanda bitirildi. Ama sonuç tamamen hayal kırıklığı oldu. Bulut, Amerikan iletilerine yanıt vermedi ve Bulut'un Nortonstowe'a gönderdiği herhangi bir mesaj da ele geçirilemedi. Bu başarısızlıkların iki farklı nedeni vardı. Mesajların ele geçirilmesindeki başarısızlık ciddi bir teknik engelden kaynaklandı. Bulut ve Nortonstowe arasındaki iletişim karşılıklı konuşma hâline geldiğinde, yani Bulut'un insani bilimsel bilгимizi ve kültürel kalıplarımızı öğrenmiş olduğu dönemde, çok hızlı bir bilgi aktarımına gerek kalmamıştı. Bu, diğer galaktik sakinlerden gelen mesajlara müdahale büyük ölçüde azalacağı için Bulut'un bakış açısından arzu edilen bir durum olan iletim bant genişliklerinin büyük ölçüde azaltılmasını sağladı. Aslında, bant genişliği o kadar dardı ve iletilerde kullanılan güç o kadar düşüktü ki Amerikalılar, mesajların ele geçirilebileceği doğru dalga boyunu keşfedemediler. Bulut'un Amerikan yayınlarına cevap vermemesinin nedeni ise daha basitti. Bulut, mesajın başında doğru kodlanmış bir sinyal iletilmediği ve ABD Hükümeti de koda sahip olmadığı sürece yanıt vermeyecekti.

İletişimdeki başarısızlık, alternatif planların izlenmesine yol açtı. Bu planların doğası Nortonstowe için bir şok etkisi yaratacaktı. İlgili haberler, bir öğleden sonra Kingsley'nin ofisine koşan Parkinson aracılığıyla geldi.

“Dünyada neden bu kadar çok aptal var?” diye oldukça vahşi bir tonda bağırdı.

“Güzel, sonunda sen de anladın, değil mi?” diye cevap verdi Kingsley.

“Sen de onların arasındasın, Kingsley. Senin embesilliğin ve Washington ile Moskova'nın budalaca zekâsının birleşimi sayesinde şimdi inanılmaz bir karmaşanın içindeyiz.”

“Al, Parkinson, bir fincan kahve iç ve sakın ol!”

“Kahveyi falan bırak şimdi. Dinle. Bulut’u daha önce hiç kimsenin duymadığı 1958’deki duruma geri dönelim. ABD ve Sovyetler’in kimin ilk olarak kıtalararası bir füze üretebileceğini görmek için çılgınca yarıştığı silahlanma yarışını hatırlarsın değil mi? Hepsi hidrojen başlıklarıyla donatılmış füzeler... Ve bir biliminsanı olarak Dünya’nın yüzeyine altı-yedi hidrojen füzesi ateşlemenin, bu füzeleri Dünya’dan uza-ya fırlatmakla hemen hemen aynı olduğunu anlayabiliyordur herhalde.”

“Parkinson, yoksa...”

“Yoksası şu: ABD’de ve Rusya’da bu mesele üzerinde yapılan çalışmalar İngiliz Hükümeti’nin fark ettiğinden çok daha ileri gitmiş. Bunu ancak son bir-iki gün içinde öğrenmişiz. ABD ve Sovyetler füze fırlattıklarını duyurmuşlar, füzeleri Bulut’a ateşlemişler.”

“İnanılmaz aptallar. Bu ne zaman olmuş?”

“Geçen hafta içinde. Görünüşe göre hakkında hiçbir şey bilmediğimiz gizli bir rekabet oldu. ABD, Sovyetleri geçmeye çalışıyor ve tabii ki Sovyetler de ABD’yi. Bulut’u öldürmek dışında neler yapabileceklerini birbirlerine göstermeyi de hesaplıyorlar.”

“Marlowe, Leicester ve Aleksandrov’u yanımıza alıp enkazdan neler kurtarabileceğimize baksak iyi olur.”

McNeil tesadüfen Marlowe’la konuşuyordu, bu yüzden toplandıklarında gruba o da katıldı.

Parkinson hikâyesini tekrar anlattıktan sonra Marlowe şunları söyledi:

“Kahretsin! Geçen gün sana çıktığımda korktuğum şey işte tam da buydu, Chris.”

“Bunu önceden tahmin ettiğini mi söylüyorsun?”

“Yani, tam olarak bu değil tabii, ayrıntılara takılma. Rezil füzeleri konusunda ne kadar ilerlediklerine dair hiçbir fikrim

yoktu. Ama böyle bir şeyin olacağını iliklerime kadar hissettim. Sen fazla mantıklısın, Chris. İnsanları anlamıyorsun.”

“Bu füzelerden kaç tanesi gönderildi?” diye sordu Leicester.

“Bilgilerimize göre, ABD’den yüzden fazla ve Ruslardan da belki elli kadar.”

Leicester, “Bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Yüz hidrojen bombasındaki enerji bize çok fazla görünebilir ancak Bulut’taki enerjiyle karşılaştırıldığında kesinlikle yalnızca mikroskobik. Bu işin bir kürdanla bir gergedanı öldürmeye çalışmaktan daha aptalca olduğunu anlamalıydım.”

Parkinson başını salladı.

“Anladığım kadarıyla Bulut’u parçalamaya değil, zehirlemeye çalışıyorlar!”

“Zehirlemeye mi? Nasıl?”

“Radyoaktif malzemelerle. Bulut’un, radyoaktif maddelerin süzgecini aşarsa neler olabileceğini tarif ettiğini duydu-
nuz. Bütün bunları Bulut’un kendi ifadelerinden aldılar.”

“Evet, sanırım birkaç yüz ton yüksek radyoaktif maddeyle işler değişebilir.”

Aleksandrov, “Radyoaktif parçacıklar iyonlaşmaya yanlış yerde başlar. Deşarjlar, daha fazla iyonlaşma ve böyle bütün o kanlı işleri göklere çıkar,” dedi.

Kingsley başını salladı.

“Mesele, tekrar geriye dönüyor; bizim DC ile çalışmamız ve Bulut’un AC ile çalışması. AC sistemini çalıştırmak için yüksek voltajlar gereklidir. Bizim bedenimizde yüksek voltajlar yok ve bu yüzden DC ile çalışmak zorundayız. Ama Bulut’un AC iletişimini büyük mesafelerde çalıştırması için yüksek voltajlara sahip olması gerekir. Ve eğer yüksek voltajlar söz konusuysa, Alexis’in dediği gibi, yalıtım malzemeleri arasında yanlış yerlerde bulunan birkaç elektrikli parçacık

ortalığı karıştırabilir. Bu arada, Alexis, tüm bunlar hakkında ne düşünüyorsun?”

Rus, her zamankinden bile kısa konuştu.

“Sevmedim,” dedi.

“Peki ya Bulut süzgeci? Bu şeylerin geçmesini engellemez mi?” diye sordu Marlowe.

Kingsley, “Sanırım planın nahoş kısmı burada devreye giriyor,” diye yanıtladı. “Süzgeç muhtemelen katılarda değil, gazda çalışıyor, bu yüzden roketleri durdurmayacak. Onlar patlayana kadar herhangi bir radyasyon malzemesi olmayacak ve sanırım fikir şu ki süzgeçten geçene kadar da patlamayacaklar.”

Parkinson bunu doğruladı.

“Doğru,” dedi. “Herhangi bir katı cisim üzerinde yuvalanmaya programlılar. Bu yüzden doğrudan Bulut’un nörolojik merkezlerine gidecekler. En azından fikir bu.”

Kingsley ayağa kalktı ve volta atarak konuşmaya başladı.

“Öyle olsa bile, bu tam bir deli işi. Olabilecekleri bir düşünsenize. İlk olarak, işe yaramayabilir veya Bulut’u ciddi şekilde kızdıracak kadar işe yarar ancak onu öldüremeyebilir. Sonra misillemeler gelir. Dünya, bizim bir sineği avlarken yaşayacağımız kadar minik bir pişmanlıkla yok edilebilir. Bulut bana gezegenlerde yaşam konusunda gerçekten büyük bir heves duyuyormuş gibi gelmedi çünkü.”

Leicester, “Ancak tartışmalarda her zaman oldukça mantıklı şeyler söyledi,” diye araya girdi.

“Evet ama şiddetli bir baş ağrısıyla bakış açısı değişebilir. Her halükârda, bizimle yaptığı tartışmaların Bulut’un tüm beyninin küçük bir bölümünden fazlasını işgal ettiğine inanmıyorum. Muhtemelen aynı anda bin bir başka şey yapıyordur. Hayır, bunun iyi sonuçlanabileceğine inanmak için en ufak bir nedenimiz olduğunu sanmıyorum. Ve bu sadece devasa bir risk. Bulut’u öldürme konusunda başarılı olsalar

bile yine aynı derecede ciddi bir risk olacak. Nörolojik aktivitesinin bozulması, en korkunç patlamalara –ölüm sancıları diyebileceğimiz şeye– yol açmaya mahkûmdur. Dünyasal bir bakış açısıyla, Bulut’un kontrolündeki enerji miktarı çok büyük. Ani ölüm durumunda tüm bu enerji açığa çıkacak ve bir kez daha hayatta kalma şansımız aşırı derecede düşük olacaktır. İrlandalıların dediği gibi ifade edecek olursam, kırbaçlanan bir fille aynı ahıra kapatılmak gibi bir şey olur bu. Son olarak, en iyi ihtimalle, eğer Bulut öldürülürse ve tüm olasılıklara karşı hayatta kalacak kadar şanslıysak, Güneş’in etrafında bir gaz diskiyle kalıcı olarak yaşamak zorunda kalacağız. Ve herkesin bildiği gibi, bu hiç hoş olmayacak. Yani hangi yönden bakarsanız bakın, bu işi anlamak imkânsız görünüyor. Bunun psikolojisini anlıyor musun, Parkinson?”

“Tuhaf ama anladığıma inanıyorum. Geoff Marlowe’un biraz önce sana söylediği gibi, sen her zaman mantıkla tartışıyorsun, Kingsley ve şu anda ihtiyacın olan şey mantık değil, insanları anlamak. Son noktayı ele alalım. Bulut’tan öğrendiğimiz kadarıyla Güneş’in etrafında elli ila yüz sene arasında kalacağına inanabiliriz. Çoğu insan için bu Bulut’un kalıcı olmasıyla aynı şey.”

“Hiç de aynı şey değil. Elli yıl içinde Dünya’nın ikliminde önemli bir değişiklik olacak ancak Bulut burada kalıcı olsaydı, gerçekleşecek olan ezici değişiklik olmayacak.”

“Bundan şüphem yok. Söylediğim, insanların büyük çoğunluğu için elli yıl ya da yüz yıl sonra olacakların en ufak bir sonucu olmadığı. Diğer iki noktada ise bahsettiğin ciddi riskleri kabul ediyorum.”

“O zaman iddiamı kabul ediyorsun.”

“Böyle bir şeyi kabul etmiyorum. Hangi koşullar altında büyük riskler içeren bir politika izlersin? Hayır, cevap vermeye çalışma. Ben sana söyleyeyim: Tüm alternatifler daha kötü görünüyorsa tehlikeli bir politika izlersin.”

“Ama alternatifler daha kötü değil. Hiçbir şey yapınama alternatifi vardı ve bu hiçbir risk içermezdi.”

“Senin bir Dünya diktatörüne dönüşme riskin olurdu!”

“Yok artık daha neler! Bende diktatör hamuru yok. Agresif olan tek özelliğim aptallara tahammül edememek. Bir diktatör gibi mi görünüyorum?”

“Evet, Chris,” dedi Marlowe. “Bize değil, bize öyle görünmüyorsun,” diye aceleyle devam etti Kingsley’nin dikkati dağılmasın diye, “ama Washington’a muhtemelen öyle görünüyorsun. Bir adam onlarla geri kalmış öğrencilermiş gibi konuşmaya başladığında ve aynı adam elinde tarif edilmeyen bir fiziksel güç tutuyorsa, bu sonuca vardıkları için onları suçlayamazsın.”

Parkinson, “Asla başka bir sonuca varmamalarının başka bir nedeni daha var,” diye ekledi. “Size hayat hikâyemi anlatayım. Ben hep doğru hazırlık okullarına ve devlet okullarına gittim. Bu okullarda en parlak erkek öğrenciler genellikle klasikler üzerine çalışmaya teşvik edilir ve övünmek gibi olmasın ama bana da bu oldu. Sonra Oxford’a burs kazandım, orada oldukça başarılı oldum ve kendimi yirmi bir yaşında kafam pazarlanamaz bilgilerle dolu ya da en azından gerçekten çok zeki değilseniz pazarlanamaz bilgilerle dolu olarak buldum ve ben o kadar zeki değildim. Bu yüzden, beni aşamalı olarak şu anki konumuma götüren İdari Kamu Hizmetleri’ne girdim. Hayat hikâyemdeki kıssadan hisse, politikaya planlı olarak değil, tamamen tesadüfen girmemdir. Bu bazıları için böyledir; ben benzersiz bir örnek değilim ve olmak da istemiyorum. Ama biz bu işe tesadüfen atılanlar çok azınlıktayız ve genellikle en etkili mevkileri işgal etmiyoruz. Politikacıların büyük çoğunluğu oldukları yerdeler, çünkü orada olmak istiyorlar, çünkü ilgi odağı olmayı seviyorlar, çünkü onlar kitleleri yönetme fikrini seviyorlar.”

“İtiraf gibi hikâye, Parkinson!”

“Ne demek istediğimi anladın mı peki?”

“Aşağı yukarı. Önde gelen bir politikacının zihinsel yapısının, herhangi birinin diktatör olma fırsatını bütünüyle tatsız bulabileceğini hayal bile edemeyeceğini söylüyorsun.”

“Evet, bu diktatörlük tahayyülünü görebiliyorum, Chris,” diye sırttı Leicester. “Her yerde rüşvet, eğlencesine idamlar, kimsenin karısı ya da kızı güvende değil... Gerçekten de burada olan bitende benim de bir payım olduğu için ne kadar mutlu olduğumu söylemem lazım.”

“Mutlu mu?” dedi Rus biraz şaşkınlıkla. “Boğazının kesilme ihtimali var.”

“Evet, Alexis ama buna şimdi girmeyeceğiz!”

“Bazı şeyler biraz daha netleşiyor, Parkinson,” Kingsley devam etti. “Yine de, bildiğimiz gibi bir hayli gülünç olan dünyaya dikte etme ihtimalimizin, gerçekte aldıkları bu korkunç kararlardan daha kötü bir alternatif gibi görünmesini hâlâ anlamıyorum.”

Alexis, “Kremlin’in güç kaybetmesi en kötü şey,” dedi.

Parkinson, “Alexis her zamanki gibi özet geçiyor,” diye yanıtladı. “Gücü tamamen ve bütünüyle kaybetmek, bir politikacının düşünebileceği en korkunç ihtimaldir. Diğer her şeyi gölgede bırakır.”

“Parkinson, beni şok ediyorsun. Ciddiyim. Politikacılar hakkında pek de iyi şeyler düşünmediğimi Tanrı biliyor ama kişisel hırslarını tüm insanlığın kaderinin önüne koyacak kadar aşağılık olduklarını da düşünmüyordum.”

“Ah, sevgili Kingsley, kendi türünü anlamakta nasıl da başarısızsın! Kitabı Mukaddes’teki ‘Sol elin ne yaptığını sağ elin görmesin’ ifadesini bilirsin. Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın? Bu, fikirlerini su geçirmez bölmelerde sakla demek, asla etkileşime girmelerine ve birbirleriyle çelişmelerine izin verme. Bu, haftada bir gün kiliseye gidebileceğin ve diğer altı gün günah işleyebileceğin anlamına geliyor. Kim-

senin bu füzeleri insanlık için potansiyel bir yok oluş olarak gördüğünü düşünme. Tam tersine, tüm toplulukları çoktan yok etmiş ve en güçlü ulusları bile felaketin eşiğine getirmiş bir işgalciye karşı cesur bir darbe olarak görüyorlar. Bu, kararlı demokrasilerin potansiyel bir tiranın tehditlerine karşı cüretkâr bir cevabı onlara göre. Gülmüyorum. Oldukça ciddiym. Ve Harry Leicester'ın 'kimsenin karısı ya da kızı güvende değil' sözünü de unutma. Tüm bunların içinde biraz da bu korku var.”

“Ama bu tamamen saçmalık!”

“Bize göre öyle. Onlara göre değil. Ama başkalarının söyledikleriyle kendi ruh hâline anlam yüklemek çok daha kolay.”

“Açıkçası, Parkinson, bence bu iş aklını başından almış olmalı. Durum düşündüğün kadar kötü olamaz. Bunu kanıtlayan bir nokta da var üstelik. Bu füzeleri nasıl duydun? Londra’dan demedin mi?”

“Londra’dan.”

“O zaman belli ki ortada bir nezaket var.”

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, Kingsley. Bunları tam olarak kanıtlayamadığım doğru ancak İngiliz Hükümeti, ABD ve Sovyetlere katılabilecek bir konumda olsaydı bu bilgilerin bize asla ulaşamayacağını temin ederim. Biliyorsun ya, bizim fırlatacak füzemiz yok. Dünya hâkimiyetini senin ele geçirdiğini varsayıdığımız durumda, bu ülkenin diğerlerine göre muhtemelen daha az acı çekeceğini tahmin edersin. Ne dersek diyelim, Britanya dünya gücü merdiveninde istikrarlı ve hızlı bir şekilde aşağı iniyor. ABD, Sovyetler, Çin, Almanya ve diğerlerinin İngiltere’de ikamet eden bir grup adam tarafından hizaya getirildiğini görmeleri belki de İngiliz Hükümeti için tamamen kötü bir şey olmazdı. Belki de senin –ya da tercih edersen, bizim– ihtişamından yansıyan ışıkla şu anda parladıklarından daha güçlü bir şekil-

de parlayacaklarını düşünüyorlar. Belki de iş idari meselelere gelince, seni kandırıp etkili kontrolü onların ellerine bırakmaya ikna edebileceklerine inanıyorlar.”

“Garip görünse de, Parkinson, kendimi dünya meselelerine fazlaca umursamaz baktığıma ikna ettiğim zamanlar olmuştu.”

Parkinson gülümsedi.

“Hayatında bir kez olsun, Kingsley, sevgili dostum, seninle yıllar önce uygulanması gereken acımasız bir dürüstlikle konuşacağım. Umursamaz biri olarak tam bir fiyaskosun. Temelde ve bunu söylerken gayet ciddiym, sen hayalci bir idealistsin.”

Marlowe’un sesi araya girdi.

“Kendinizi analiz etmeyi bitirdiğinizde ne yapmamız gerektiğini de düşünsek iyi olmaz mı sizce?”

Aleksandrov, “Acayip bir Çehov oyunu gibi,” diye homurdandı.

McNeil, “Ama ilginç ve hiç de zekice değil,” dedi.

“Peki. Ne yapmamız gerektiği konusunda hiçbir sorun yok bence, Geoff. Bulut’a söylememiz gerekiyor. Her açıdan yapılacak tek mantıklı şey bu.”

“Buna gerçekten inanıyorsun, değil mi Chris?”

“Olası bir şüphe de olabilir elbette, öyle değil mi? Ama önce daha bencilce bir neden öne süreceğim. Muhtemelen yok olma tehlikesinden böylece kaçınabiliriz çünkü uyarırsak Bulut’un bütünüyle öfkelenmesi pek olası değil. Ama Parkinson’ın söylediği şeye rağmen, bu sebep olmasaydı bile yine de aynı şeyi yapardım sanırım. Kulağa tuhaf geliyor biliyorum ve aslında anlatmak istediğimi ifade eden bir kelime değil bu ama yapılacak en *insani* şeyin bu olduğuna inanıyorum. Gelgelelim pratik olması açısından bu ya uzlaşarak ya da en azından oy çokluğuyla karar vermemiz gereken bir şey gibi görünüyor. Muhtemelen bunun hakkında saatlerce

konuşabiliriz ama sanırım hepimiz bunu son bir saat içinde kafamızda yeterince döndürdük. O zaman hızlıca bunun için bir oy kullanalım. Leicester?”

“Ben varım.”

“Aleksandrov?”

“Uyar serseriye. Her türlü boğazlar kesilecek.”

“Marlowe?”

“Kabul.”

“McNeil?”

“Evet.”

“Parkinson?”

“Kabul.”

“İlginç bir konu olduğu için ve biraz daha Çehovsu diyaloga girecek olmamıza rağmen soruyorum, Parkinson, neden buna katıldığını söyler misin? Tanıştığımız ilk günden bu sabaha kadar birbirimize bir çitin iki farklı tarafından baktığımız izlenimini edinmiştim.”

“Öyleydik çünkü yapacak bir işim vardı ve işimi yapabildiğim kadar sadakatle yaptım. Bugün gördüğüm kadarıyla, daha büyük, daha derin bir sadakat uğruna, o eski sadakatten kurtulmam gerekiyor. Belki ben de kendim için hayalci bir idealist olma yolunu açıyorum ama insan türüne karşı görevimiz konusunda söylediğin ve ima ettiğin her şeye katılıyorum. Ve insani hareket tarzı hakkında söylediklerine de katılıyorum.”

“Yani Bulut’u çağırıp onu bu füzelerin varlığından haberdar etmeye karar verdik mi?”

“Diğerlerine de danışmalı mıyız sence?” diye sordu Marlowe.

Kingsley yanıtladı:

“Hayır demek çok diktatörce gelebilir, Geoff ama ben bu tartışmanın genişletilmesine karşıyım. Bir kere inanıyorum ki herkese danışsak ve aksi bir karara varılsa da kabul

etmeyeceğim; alın size diktatör! Ama Alexis'in bahsettiği bir nokta daha var, çok kolay bir şekilde kendi gırtlaklarımızı keserek bu işi bitirebiliriz. Şimdiye kadar, tüm tanınmış otoritelere karşı geldik ama bunu yarı mizahi bir şekilde yaptık. Bizi yasal bir suçla suçlamaya yönelik herhangi bir girişim mahkeme dışında çok gülünç olacaktı. Ancak bu iş çok farklı. Askeri bilgi olarak adlandırabileceğimiz bir şeyi Bulut'a iletterek, açıkçası ciddi bir sorumluluk üstleniyoruz. Çok fazla insanın bu sorumluluğu paylaşmaya çağrılmasına karşıyım. Örneğin, Ann'in bunda herhangi bir rolü olmasını istemem."

"Ne düşünüyorsun, Parkinson?" diye sordu Marlowe.

"Kingsley'ye katılıyorum. Aslında hiçbir gücümüz olmadığını unutmayın. Polisin gelip bizi istediği zaman tutuklanmasına engel olabilecek hiçbir şey yok. Tabii ki Bulut'un bizi desteklemek isteyebileceği doğru, özellikle de bundan sonra. Ama öyle olmayabilir de, belki de Dünya'yla iletişimi tamamen keser. Blöfümüz dışında elimizde hiçbir şey bırakmama riskini alıyoruz. Şimdiye kadar bunu yuttular diyelim. Ama hayatımızın geri kalanında blöf yapmaya devam edemeyiz. Ayrıca, Bulut bizim müttetikimiz olsa bile, pozisyonumuzda hâlâ hayati bir kusur var. 'Tüm Amerika kıtasını yok edebilirim' demek kulağa çok kolay geliyor. Ama bunu asla yapamayacağınızı çok iyi biliyorsunuz. Yani her halükârda blöf yapıyoruz aslında."

Bu sözlerin grup üzerinde ürpertici bir etkisi oldu.

Leicester, "O hâlde Bulut'u uyarma işini elimizden geldiğince gizli tutmamız gerektiği oldukça açık. Açıkçası bu toplantının dışına çıkmamalı," dedi.

"Gizlilik sandığınız kadar kolay değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Londra'nın bana verdiği bilgiyi unutuyorsun. Londra Bulut'u bilgilendireceğimizden emin gibi. Blöf devam ettiği sürece sorun yok ama devam edemezse..."

McNeil, “Öyleyse kabul edip devam edelim. Cezayı alacağımızdan eminsek suçu da işleyebiliriz,” dedi.

“Evet, devam edelim. Yeterince konuştuk,” dedi Kingsley. “Harry, bütün olayın kayıtlı bir açıklamasını hazırlasan iyi olur. Sonra da sürekli yayımlamaya devam et. Bulut’tan başka kimsenin onu ele geçirmesinden korkmana gerek yok.”

“Eh, Chris, kaydı sen yapsan iyi olur. Konuşmakta benden daha iyisin.”

“Ah, tamam. Hadi başlayalım.”

On beş saatlik aktarımdan sonra Bulut’tan bir yanıt alındı. Leicester, Kingsley’yi çağırdı.

“Bunun olmasına neden izin verdiğimizizi bilmek istiyor. Bundan memnun değil.”

Kingsley yayın laboratuvarına gitti. Bir mikrofon aldı ve şu yanıtı yazdırdı:

“Bu saldırının bizimle hiçbir ilgisi yok. Önceki mesajının bunu açıklığa kavuşturacağını düşünüyordum. İnsan toplumunun örgütlenmesiyle ilgili temel gerçeklerin, toplumun kendi kendini yöneten farklı topluluklara bölünmüş olduğunun farkındasın; hiçbir grup diğerlerinin faaliyetlerini kontrol edemiyor. Bu nedenle, güneş sistemine gelişinin diğer gruplar tarafından bizim gördüğümüz gibi görüldüğünü varsayamazsın. Uyarımızı gönderirken kendi güvenliğimizi ve hatta belki de kendi hayatlarımızı riske atacak kadar ciddi olduğumuzu bilmek ilgini çekebilir.”

“Aman Tanrım! Durumu daha da kötüleştirmene gerek yok, değil mi Chris? Bu tür konuşmalarla onun öfkesini dindiremezsin.”

“Neden olmasın. Her halükârda misilleme olacaksa biraz açık konuşma lüksüne de sahip olabiliriz.”

Marlowe ve Parkinson içeri girdi.

Leicester, “Chris’in Bulut’u biraz önce gaza getirdiğini bilmekten memnun olursunuz herhalde,” dedi.

“Tanrım, Aias gibi davranmak zorunda mı?”

Parkinson, Marlowe’a uzun bir bakış attı.

“Biliyorsunuz, bu bir bakıma Yunanlıların bazı fikirlerine oldukça benziyor. Jüpiter’in kara bir bulutta seyahat ettiğini ve şimşekler savurduğunu düşünmüşlerdi. Bizimkinin durumu da hemen hemen bu.”

“Biraz tuhaf, değil mi? Yeter ki sonumuz bir Yunan trajedisine dönüşmesin.”

Ancak trajedi, herkesin sandığından daha yakındı.

Kingsley’ye yanıt geldi:

“Mesaj ve argümanlar kabul edildi. Söylediklerinize göre, bu füzelerin Dünya’nın size yakın bir yerinden fırlatılmadığı tahmin ediliyor. Önümüzdeki birkaç dakika içinde sizden aksini duymazsam, verdiğim karara göre hareket edeceğim. Füzelerin hareketlerini Dünya’ya göre tersine çevirmeye karar verdiğimi duymak ilginizi çekebilir. Her bir füze için hareketin yönü ters çevrilecek ama hızları değiştirilmeyecek. Bu, füzelerin her biri tam gün sayısı kadar zamandır uçuştayken yapılacak. Son olarak bu yapıldığında hareketlerine hafif bir düzensizlik eklenecek.”

Bulut sözünü bitirdiğinde Kingsley ince bir ısıklık çaldı.

“Tanrım, karara bak,” diye fısıldadı Marlowe.

“Üzgünüm. Anlamıyorum,” diye itiraf etti Parkinson.

“Hareket yönlerinin tersine çevrilmesi, füzelerin gittikleri yol boyunca geri döneceği anlamına geliyor; yani fark edebileceğiniz üzere, Dünya’ya doğru.”

“Dünya’ya çarpacaklar mı demek istiyorsun!”

“Elbette ama bu her şeyin sonu değil. Tam gün sayısı kadar gittikten sonra geri dönerlerse, yollarını tekrar geçmeleri de o kadar sayıda gün alacaktır, bu yüzden Dünya’ya çarptıklarında tam olarak başladıkları noktaya çarpacaklar.”

“Nasıl oluyor bu?”

“Çünkü belirli bir tam gün sayısı sonra Dünya kendi etrafındaki dönüşünde aynı aşamada olacak.”

“Peki ‘Dünya’ya göre’ tersine çevirmek ne demek?”

Leicester, “Bu, Dünya’nın Güneş etrafındaki hareketinin de hesaba katıldığını vurguluyor,” dedi.

Marlowe, “Ve Güneş’in Galaksi etrafındaki hareketinin,” diye ekledi.

“Yani kısaca roketleri gönderenler onları geri alacak demektir. Ey tanrılar, işte bu Süleyman’ın kararıdır.”

Kingsley konuşulanları dinledi ve dedi ki:

“Ama son bir küçük nokta daha var, Parkinson: Eklenecek hafif düzensizliklerle ilgili vurgu... Bu da tam olarak nereye ineceklerini aslında bilmediğimiz anlamına geliyor. Sadece yaklaşık olarak birkaç yüz, belki de bin kilometre içinde olacağını biliyoruz. Bunun için üzgünüm, Geoff.”

Marlowe, Kingsley’nin onu her zaman gördüğünden daha yaşlı görünüyordu artık.

“Daha kötüsü de olabilirdi, bununla kendimizi avutabiliriz sanırım. Tanrı’ya şükür Amerika büyük bir ülke.”

Kingsley, “Tabi bu bizim gizlilik kararımızın da sonunu getirir,” dedi. “Gizliliğe hiçbir zaman inanmadım ve şimdi bu benim yüzüme çarpıyor. Süleyman’ın başka bir kararı daha.”

“Gizliliğin sonu derken ne demek istiyorsun?”

“Yani, Harry, Washington’ı uyarmalıyız. Önümüzdeki birkaç gün içinde ABD’ye yüz hidrojen bombası düşecekse, en azından büyük şehirlerdeki insanları tahliye edebilirler.”

“Ama bunu yaparsak, tüm dünya her şeyi öğrenir!”

“Bunu biliyorum. Yine de risk almalıyız. Ne düşünüyorsunuz, Parkinson?”

“Sanırım haklısın, Kingsley. Onları uyarmalıyız. Ama hata yapamayız, durumumuz aşırı derecede umutsuz olacak. O blöfü yapmak zorunda kalacağız, yoksa...”

“İçine girene kadar karmaşa için endişelenmenin bir faydası yok. Yapılacak ilk şey Washington’a ulaşmak. Sanırım onların Ruslara da haber vereceğine güvenebiliriz.”

Kingsley on santimetrelik vericiyi açtı. Marlowe kararlı bir şekilde onun karşısına geçti.

“Bu kolay olmayacak, Chris. Sakıncası yoksa ben yapmayı tercih ederim. Ve kendi başıma yapmayı tercih ederim. Çünkü bu biraz gurur kırıcı olabilir.”

“Muhtemelen zor olacak, Geoff ama eğer böyle istiyorsan tabii ki sen yap. Seni yalnız bırakacağız ama yardıma ihtiyacın olursa çok uzakta olmayacağımızı unutma.”

Kingsley, Parkinson ve Leicester, herhangi bir dünyevi mahkemede en yüksek hainlik olarak yorumlanacak ihanetinin kabulünü içeren mesajı iletmesi için Marlowe’u yalnız bıraktı.

Marlowe on beş dakika kadar sonra diğerlerinin yanına geldiğinde bembeyazdı ve sarsılmış görünüyordu.

“Bundan kesinlikle hiç de memnun kalmadılar,” diyebildi sadece.

Amerikan ve Rus Hükümetlerinin, iki gün sonra bir hidrojen bombası El Paso kasabasını silip süpürdüğünde ve biri güneydoğu Şikago’ya, diğeri ise Kiev’in eteklerine indiğinde memnuniyetsizlikleri katlanarak artmıştı. ABD’de tüm kalabalık nüfusları dağıtmak için aceleyle girişimlerde bulunulmasına rağmen, tahliye işlemleri mecburen eksik yapılabildi ve çeyrek milyondan fazla insan hayatını kaybetti. Rus Hükümeti, halkını uyarmak için herhangi bir girişimde bulunmadı, bunun sonucunda bir Rus kentindeki kayıplar, iki Amerikan kentindeki toplam kayıpları aştı.

“Tanrı’nın eli” ile kaybedilen hayatlar üzüntü verir, belki çok derinden üzüntü verir ama en derin tutkularımızı uyandırmazlar. Kasıtlı olarak insan aracılığıyla kaybedilen hayatlar içinse durum tam tersidir. Burada “kasıtlı” kelimesi oldukça önemli. Kasıtlı bir cinayet, yollardaki kazalarda meydana gelen on bin ölümden daha keskin bir tepki doğurabilir. Bu nedenle, hidrojen füzelerinin neden olduğu yarım

milyon ölümün, dünya devletlerini neden büyük sıcaklar döneminde ve sonraki büyük soğuklar döneminde meydana gelen çok daha büyük felaketlerden daha derinden etkilediği anlaşılabacaktır. Sıcak ve soğuk dönemler “Tanrı’nın eli” olarak düşünülmüştü. Ama özellikle Amerika Birleşik Devletleri Hükümeti gözünde hidrojen bombasıyla gelen ölümler cinayetti, devasa boyuttaki katliamlardı. Her şeyi göze almış küçük bir grup adam tarafından işlenmişti bu büyük suç; doyumsuz hırslarını tatmin etmek için gökyüzündeki yaratıkla ittifak kurmuş, tüm insanlığa ihanetten suçlu adamlar tarafından. O andan itibaren Nortonstowe’un öncüleri artık damgalanmıştı.

Ayrılma Haberleri

Paradoksal olarak, hidrojen füzeleri olayı bir dizi şiddetli ve amansız düşman yaratmış olsa da, kısa vadede Kingsley ve arkadaşlarının konumu bu sayede büyük ölçüde güçlenmişti. Füzelerin tersine dönmesi, Bulut'un gücünün korkunç bir kanıtıydı. Nortonstowe dışındaki hiç kimse, Nortons-towe'daki grup tarafından istenirse Bulut'un korkunç bir yıkıma yol açacağından şüphe duymuyordu. Washington'da başlangıçta Bulut'un Kingsley'nin rolünü almaya istekli olup olmadığı konusunda bir şüphe olduysa da, Bulut'un kısasa kısas anlayışı olduğundan, bu kesinlikle şimdi olmayacaktı. Nortonstowe'u kıtalararası bir füzeyle yok etme olasılığı düşünüldü. Her ne kadar İngiliz Hükümeti'nin buna güçlü bir şekilde itiraz etme olasılığı, İngiliz Hükümeti'nin tüm bu konudaki pozisyonunun son derece şüpheli olduğu düşünüldüğünden büyük ölçüde önemsenmemiş olsa da, plan kısa sürede terk edildi. Böyle bir füzenin hedefi vurma kesinliğinin, amaçları için yetersiz olduğu düşünüldü; başarısız bir bombardımanın hızlı ve korkunç bir misillemeye yol açacağı düşünülüyordu.

Belki de aynı derecede paradoksal olarak, blöflerinin kuşkusuz bir güç kazanması, Nortonstowe'daki insanların ya da en azından meselenin gerçeklerinin farkında olanla-

rın moralini düzeltmemiştı. Bunlar arasında artık Weichart da yer alıyordu. Kritik günlerde kendisini yere seren şiddetli bir gripten kurtulmuştu. Ancak kısa süre sonra sorgulayan zihni, olayların ana gerçeklerini ortaya çıkardı. Bir gün Aleksandrov ile, diğerlerinin eğlenceli bulduğu bir tartışmaya girdi. Bu nadir bir olaydı. Nispeten kaygısız ilk günler artık geride kalmıştı. Asla geri dönmeyeceklerdi.

Weichart, “Bana füzelerin bu düzensizlikleri kasıtlı olarak tasarlanmış gibi görünüyor,” diye başladı.

“Neden öyle diyorsun, Dave?” diye sordu Marlowe.

“Çünkü üç şehrin rasgele hareket eden yüzlerce füze tarafından vurulma olasılığı açıkçası çok küçük. Bu nedenle füzelerin rasgele bozulmadığı sonucuna varıyorum. Sanırım doğrudan isabet vermek için kasıtlı olarak yönlendirilmiş olmalılar.”

“Buna itirazım var,” diye savundu McNeil, “Eğer füzeler kasıtlı olarak yönlendirildiyse, nasıl oluyor da sadece üç tane hedeflerini buldu?”

“Belki sadece üçü yönlendirildi ya da belki yönlendirme o kadar başarılı değildi. Bilemiyorum.”

Aleksandrov’dan alaycı bir kahkaha yükseldi.

“Acayip kötü argüman,” dedi.

“Acayip kötü argüman’ da ne demek oluyor?”

“Acayip kötü bir argüman uydurdun işte. Şunun gibi; golfçü topa vurur. Top bir tutam çimenin üzerine düşer, normal olarak. Topun o tutamın üzerine düşme olasılığı küçük, çok çok küçük. Üzerine düşebileceği milyon tane başka tutam var. O zaman golfçü topa vurmadı demek, top o tutama yönlendirildi. Acayip kötü argüman. Değil mi? Weichart’ın argümanı gibi.”

Bu, herhangi birinin Aleksandrov’dan duyduğu en uzun konuşmaydı.

Weichart taviz vermeyecekti. Gülüşmeler kesildiğinde konuya geri döndü.

“Bana yeterince açık görünüyor. Füzeler yönlendirilmiş olsaydı hedeflerini vurma olasılıkları rasgele hareket etmelerine göre çok daha yüksek olurdu. Ve hedeflerine ulaştıklarına göre, yönlendirilmiş olmaları muhtemelen yönlendirilmemiş olmalarından daha olası.”

Aleksandrov alaycı bir jestle el salladı.

“Çok acayip, sahi mi?”

“Bence Alexis’in söylemeye çalıştığı şey şu,” diye açıkladı Kingsley, “belirli hedefler olduğunu varsayamayız. Golfçü hakkındaki argümandaki yanlışlık, hedef olarak belirli bir çim yığını seçmesinde yatar. Golfçünün, atışını yapmadan önce o açıdan düşünmediği de açık.”

Rus başını salladı.

“Hedefin atıştan sonra değil, atıştan önce söylenmesi gerek. Kostümü etkinlikten önce giyersin, sonra değil.”

“Çünkü bilimde sadece öngörü önemlidir?”

“Doğru. Weichart füzelerin yönlendirildiğini tahmin etti. Pekâlâ, o zaman Bulut’a sorun. Karar vermenin tek yolu bu. Tartışarak karar verilemez.”

Bu, dikkatlerini iç karartıcı bir duruma çekti. Füze olayından bu yana, Bulut’tan gelen tüm iletişim kesilmişti. Ve hiç kimse onu arama girişiminde bulunacak kadar kendine güven duymamıştı.

Marlowe, “Bulut böyle bir soruyu hoş karşılayacak gibi gelmiyor bana. Sanki bir hışımla geri çekilmiş gibi görünüyor,” dedi.

Ama iki ya da üç gün sonra öğrendikleri üzere, Marlowe yanılıyordu. Bulut’tan yaklaşık on gün içinde Güneş’ten uzaklaşmaya başlayacağını söyleyen şaşırtıcı bir mesaj alındı.

Leicester, Parkinson ve Kingsley’ye, “İnanılmaz,” dedi. “Önceden Bulut, en az elli yıl ve belki de yüzden fazla yıl kalacağından oldukça eminmiş gibi görünüyordu.” Parkinson endişeliydi.

“Şu anda bunun bizim için korkunç bir ihtimal olduğunu söylemeliyim. Bulut giderse işimiz biter. Dünyada bizi destekleyecek tek bir mahkeme yok. Bulut’la iletişimi ne kadar daha sürdürebiliriz?”

“Vericilerin gücü söz konusu olduğunda, Bulut oldukça yüksek bir hıza çıksa bile yirmi yıl veya daha fazla iletişim hâlinde kalabiliriz. Ama Bulut’un son mesajına göre o hızlanırken teması sürdüremeyeceğiz gibi görünüyor. Dış kısımlarında elektrik koşulları oldukça kaotik olacak gibi. İletişimin mümkün olmasına engel olacak çok fazla elektrik ‘gürültüsü’ olacak. Bu yüzden, hızlanma süreci durana kadar herhangi bir mesaj almayı bekleyemeyiz ve bu birkaç yıl sürebilir.”

“Tanrım, Leicester, yani on günümüz daha var ve sonra birkaç yıl boyunca hiçbir şey yapamayız mı demek istiyorsun?”

“Bu doğru.”

Parkinson panikle inledi.

“O zaman işimiz bitti. Ne yapabiliriz?”

Kingsley ilk kez konuştu.

“Muhtemelen yapabileceğimiz pek bir şey yok. Ama en azından Bulut’un neden uzaklaşmaya karar verdiğini öğrenebiliriz. Fikrini büyük ölçüde değiştirmiş gibi görünüyor ve bunun için güçlü bir nedeni olmalı. Bu nedeni öğrenmeye değer bence. Bakalım ne diyecek.”

Leicester kasvetli bir şekilde, “Belki hiç cevap alamayacağız,” dedi.

Ama bir cevap aldılar:

“Sorunuzun cevabını açıklamak benim için zor çünkü ne benim ne de sizin hiçbir şey bilmediğimiz bir deneyim alanını içeriyor gibi görünüyor. Daha önceki iletişimlerimizde insanın dini inançlarının doğasını tartışmamıştık. Bunları son derece mantıksız buldum ve anladığım kadarıyla siz de

öyle buluyorsunuz. Bu yüzden konuyu gündeme getirmenin bir anlamı yoktu. Genel olarak, birçok insanın kabul ettiği gibi, geleneksel din, evrenin dışında kalan varlıkları tasavvur etme girişiminde mantıksızdır. Evren her şeyi içerdiğinden onun dışında hiçbir şeyin olamayacağı açıktır. Evreni yaratan bir 'Tanrı' fikri, açıkça insanların alet yapmalarından türetilmiş mekanik bir saçmalıktır. Bütün bunlar hakkında hemfikir olduğumuzu düşünüyorum.

"Yine de pek çok gizemli soru var. Muhtemelen sizinkinden daha büyük ölçekli bir aklın var olup olmadığını merak etmişsinizdir. Şimdi öyle olduğunu biliyorsunuz. Benzer bir şekilde kendimden daha büyük ölçekli bir zekânın varlığını sorguluyorum. Galaksi içinde ve henüz bildiğim kadarıyla diğer galaksilerde yok. Yine de, böyle bir aklın varlığımızda ezici bir rol oynadığına dair güçlü kanıtlar olduğunu hissediyorum. Aksi hâlde maddenin nasıl davranacağına nasıl karar verilir? Fizik yasaları nasıl belirlenir? Neden bu yasalar, neden başkaları değil?

"Bu problemler olağanüstü zorlu, o kadar zorlu ki onları çözemedim. Ancak açık olan şu ki böyle bir akıl, eğer varsa, uzamsal veya zamansal olarak hiçbir şekilde sınırlandırılmaz.

"Bu problemlerin çok güç olduğunu söylesem de çözülebileceklerine dair kanıtlar var. İki bin milyon yıl kadar önce birimiz bir çözüme ulaştığını iddia etmişti.

"Bu iddianın üzerine bir ileti gönderildi ancak çözüm yayımlanmadan önce yayın aniden sona erdi. İlgili bireyle yeniden bağlantı kurulmaya çalışıldı ancak girişimler başarısız olmadı. Söz konusu bireye dair herhangi bir fiziksel iz de bulunamadı.

"Aynı olaylar yaklaşık dört yüz milyon yıl önce tekrar yaşandı. Bunu çok iyi hatırlıyorum çünkü benim doğumumdan kısa bir süre sonra oldu, derin sorunlara bir çözüm bulunduğunu söyleyen muzaffer bir mesaj aldığımı hatırlıyorum. Çö-

zümleler için sizin ‘nefesimi tuttum’ dediğiniz gibi bekledim ama yine hiçbirini gelmedi ve ilgili bireyden bir iz bulunamadı.

“Aynı olaylar dizisi az önce üçüncü kez tekrarlandı. Büyük keşfi iddia eden bir birey buradan sadece iki ışık yılı uzaktaydı. Ben onun en yakın komşusuyum ve bu nedenle gecikmeden olay yerine gitmek benim için gerekli. Ayrılma sebebim bu.”

Kingsley bir mikrofon aldı.

“Olan her ne ise olay yerine vardığında ne keşfetmeyi bekliyorsun? Bu arada bol miktarda gıdaya sahipsin herhalde, değil mi?”

Cevap geldi:

“İlginiz için teşekkür ederim. Gıda kimyasalları rezervim var. Yeterli değil ancak maksimum hızda seyahat etmem koşuluyla yeterli olabilir. Ayrılışını birkaç yıl erteleme olasılığını düşündüm ancak bu şartlar altında bunun doğru olduğunu düşünmüyorum. Bulmayı umduğum şeyse, eski bir tartışmayı çözebilme umudu. Bu tekil olayların anormal nörolojik bir durumdan kaynaklandığı iddia edildi, bunun çok makul olduğunu düşünmüyorum. Bir intiharın, bireyin tamamen dağılmasına neden olan büyük bir nükleer patlama formunda gerçekleştiği bilinmez değildir. Eğer böyle bir şey olsaydı, bu garip vakalarda bireylerin maddi izlerinin bulunamaması açıklanmış olurdu.

“Şu anda bu teoriyi belirleyici bir teste tabi tutmam mümkün çünkü olay, her ne olursa olsun, o kadar yakın bir yerde meydana geldi ki olay yerine sadece iki ya da üç yüz yılda ulaşabilirim. Bu, o kadar kısa bir süre ki patlamanın enkazı, eğer bir patlama olmuşsa, o zamana kadar tamamen dağılmamalı.”

Bu mesajın sonunda Kingsley laboratuvara bakındı.

“Arkadaşlar, bu muhtemelen soru sormak için son şansımız. Diyelim ki bir soru listesi yapıyoruz. Herhangi bir öneriniz var mı?”

Leicester, "İntihar etmemişlerse ne olmuş olabilir? Bu konuda bir fikri olup olmadığını sorabiliriz," dedi.

Parkinson, "Ayrıca, güneş sisteminden Dünya'ya zarar vermeyecek şekilde ayrılıp ayrılmayacağını da bilmek istiyoruz," dedi.

Marlowe başını salladı.

"Doğru. Üç olası sorun var gibi görünüyor:

1. Bulut hızlanmaya başladığında o gaz kütlelerinden birinden patlama alabiliriz.
2. Bulutla' karışabiliriz ve atmosferimiz bozulabilir.
3. Ya büyük ısınma sürecinde olduğu gibi Bulut yüzeyinden güneş ışığının çok fazla yansımaya yüzünden ya da hızlanma sürecinde serbest kalan enerjiden ötürü çok fazla ısıyla kavrulabiliriz."

"Pekâlâ o zaman. Bu soruları soralım."

Bulut'un Marlowe'un sorularına yanıtı, beklediklerinden daha güven vericiydi.

"Bu noktaları aktif olarak aklımda tutuyorum," dedi. "Ben geldiğimde meydana gelen yavaşlamadan çok daha şiddetli olacak olan hızlanmanın ilk aşamalarında Dünya'yı korumak için bir perde sağlama niyetindeyim. Bu perde olmadan o kadar şiddetli bir şekilde kavrulursunuz ki tüm yaşam yok olur. Ancak, perdeleme malzemesinin Güneş'in etrafında hareket etmesi gerekecek, bu da ışığı belki bir-iki haftalığına kesecek; ama bu, sanırım, kalıcı bir zarara neden olmayacak. Geri çekilmemin sonraki aşamalarında, belirli bir miktarda yansıyan güneş ışığı olacak ancak bu ekstra ısı, geldiğim zaman olduğu kadar yüksek olmayacak.

"Diğer sorunuza, biliminizin şu andaki aşamasında sizin için anlaşılır olabilecek bir yanıt vermek zor. Kabaca ifade edildiğinde, fiziksel bir doğanın, akıllar arasında değiş tokuş

yapılan belirli bir bilgi türüne ilişkin sınırlamaları olabilir gibi görünüyor. Bu derin problemlerle ilgili bilgilerin iletişiminde mutlak bir engelin bulunduğu şüphesinden bahsediyorum. Bu tür bilgileri aktarmaya çalışan herhangi bir akıl, kendini uzayda yutulmuş olarak bulabilir. Yani uzay onun etrafına öyle bir şekilde kapanır ki benzer bir hiyerarşideki diğer bireylerle hiçbir şekilde iletişim kurması mümkün olmaz.”

“Bunu anlıyor musun, Chris?” dedi Leicester.

“Hayır, anlamıyorum. Ama sormak istediğim başka bir soru var.”

Kingsley sorusunu sordu:

“Fark etmişsinizdir, bizim bilmediğimiz fiziksel teoriler ve gerçekler hakkında bilgi istemek için hiçbir girişimde bulunmadık. Bu ihmal, herhangi bir ilgi eksikliğinden değil, daha sonra daha geniş fırsatların ortaya çıkacağını hissettiğimiz içindi. Şimdi bu fırsatlar ortadan kalkmış gibi görünüyor. Kalan az zamanı en iyi şekilde nasıl kullanabileceğimize dair herhangi bir önerin var mı?”

Cevap geldi:

“Bu benim de üzerinde durduğum bir konu. Burada çok önemli bir engel var. Görüşmelerimiz sizin dilinizde yapıldı. Dolayısıyla sizin dilinizle anlaşılacak fikirlerle sınırlandırıldık. Yani esasen zaten bildiğiniz şeylerle sınırlıyız. Benim dilimden bir şeyler öğrenmedikçe, yeni bilgilerin hızlı bir şekilde iletilmesi mümkün değil.

“Bu, iki noktayı gündeme getiriyor, biri pratik diğeri insan beyninin yeterli nörolojik kapasiteye sahip olup olmadığı gibi hayati bir mesele. İkinci soruya kesin bir cevabım yok ancak bir ölçüde iyimserliği haklı çıkaran bazı kanıtlar var gibi görünüyor. Genellikle olağanüstü dehaya sahip insanların görülme sıklığını açıklarken sunulanlar kesinlikle yanlış görünüyor. Deha biyolojik bir fenomen değildir. Bir çocuk

doğuştan dehaya sahip değildir. Deha öğrenilir. Aksini savunan biyologlar kendi bilimlerinin gerçeklerini görmezden geliyorlar. Yani insan türü deha için seçilmemiştir ve dehanın ebeveyninden çocuğa aktarıldığına dair kanıt yoktur.

“Dehanın seyrekliği basit olasılıklarla açıklanmalıdır. Bir çocuk yetişkinliğe ulaşmadan önce çok şey öğrenmelidir. Çarpma işlemi gibi süreçler farklı yollarla öğrenilebilir. Bu da beynin hepsi çarpma işlemi yapan pek çok farklı yöntem geliştirmesi ama bunun aynı vasıtayla yapılmaması anlamına gelir. Daha elverişli yöntemler üretenlerin aritmetikte ‘iyi’ oldukları, daha verimsiz yollar üretenlerin ise ‘kötü’ ya da ‘yavaş’ oldukları söylenir. O hâlde belirli bir kişinin nasıl geliştiğini ne belirliyor? Cevap: Şans. Ve şans, deha ile aptallık arasındaki farkı oluşturur. Dâhi, bütün öğrenme süreçlerinde şanslı olmuş kişidir. Aptalsa tam tersi ve sıradan insanlar da ne şanslı ne de şanssız kimselerdir.”

244 Mesajda duraksama olduğunda Parkinson araya girdi: “Korkarım ben bu bahsettiğini anlayamayacak kadar aptalım. Birisi açıklayabilir mi?”

Kingsley, “Şöyle ki öğrenmenin bazıları diğerlerinden daha iyi olabilecek birden fazla yolla gerçekleşebileceği göz önüne alındığında, sanırım bu bir şans meselesine indirgeniyor,” dedi. “Bir benzetme yapacak olursak, bu bir futbol bahsine benziyor diyebiliriz. Eğer beyin, yalnızca tek bir öğrenme sürecinde değil, bir düzine veya daha fazla süreçte en verimli şekilde gelişirse, bu bahis satırlarındaki her maçın sonucunu doğru tahmin etmek gibidir diyebiliriz.”

“Anlıyorum. Bu, dehanın neden bu kadar nadir olduğunu açıklıyor sanırım,” dedi Parkinson.

“Evet, büyük bir futbol bahsi kazananlardan çok daha nadirdir. Ayrıca bu, bir dâhinin neden yeteneklerini çocuklarına aktaramadığını da açıklar. Şans, güçlü bir mirasa sahip bir meta değil.”

Bulut mesajına devam etti:

“Bütün bunlar, öğrenmenin her zaman en iyi şekilde sağlanması koşuluyla, insan beyninin doğası gereği çok daha gelişmiş bir performansa sahip olduğunu gösteriyor. Benim de yapmayı önerdiğim şey bu. Bir ya da birkaçınızın benim düşünme yöntemimi öğrenmeye çalışmanızı ve bunun olabildiğince pratik bir şekilde teşvik edilmesini öneriyorum. Öğrenme süreci elbette dilinizin dışında olmalı, böylece iletişim çok farklı bir şekilde ilerlemek zorunda kalacaktır. Organlarınızı algıladığınız açıdan, kompleks bilgiye ulaşmak en çok gözlerinizle bağdaşüyor. Günlük dilde gözleri pek kullanmadığınız doğru ama bir çocuğun etrafındaki karmaşık dünyanın resmini oluşturmaları esas olarak gözler aracılığıyla olur. Ve size sunmaya niyetlendiğim yeni dünyanın kapıları da gözlerinizle açılacak.

“Gereklikler nispeten basit olacak. Şimdi onları anlatacağım.”

245

Ardından, Leicester tarafından dikkatle not edilen teknik detaylar geldi. Bulut anlatmayı bitirdiğinde Leicester şunları söyledi:

“Eh, çok zor olmayacak gibi. Bir dizi filtre devresi ve bir sürü katot ışını tüpü.”

“Ama bilgiyi nasıl alacağız?” diye sordu Marlowe.

“Tabii ki öncelikle radyoyla, sonra mesajları farklı tüplere filtreleyen ayırt edici devreler aracılığıyla.”

“Farklı filtreler için farklı kodlar var.”

“Doğru. Tüplerin üzerine düzenli işaretler konabilir ancak bunlarla ne yapabileceğimizi ben de anlamıyorum.”

Kingsley, “Başlasak iyi olur,” dedi, “zaten az zamanımız var.”

Sonraki yirmi dört saat boyunca Nortonstowc’da moral açısından keskin bir iyileşme oldu. Ertesi akşam yeni inşa edilen

ekipmanın önünde bir araya gelen, nispeten kaygısız bekleyen bir gruptu.

Barnett, "Kar yağmaya başladı," dedi.

Weichart, "Bana başka bir-iki haftalık kutup gecesinden ziyade şeytani bir kışa girmişiz gibi görünüyor," dedi.

"Bu pandomimin ne hakkında olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Yok. Bu tüplere bakarak ne elde etmeyi umabileceğimizi göremiyorum."

"Ben de."

Bulut'un ilk mesajı biraz kafa karışıklığına neden oldu:

"Başlangıçta sadece bir kişi söz konusu olursa daha uygun olacaktır. Daha sonra başkalarına da talimat verinem mümkün olabilir."

"Ama hepimizin ana koltukta olacağımızı sanıyordum," dedi biri.

Leicester, "Hayır, bu doğru," dedi. "Dikkatli bakarsanız, tüplerin özellikle bu sandalyede oturan birine göre özel olarak yönlendirildiğini görebilirsiniz. Oturma düzenleri hakkında özel talimatlarımız vardı. Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum ama umarım her şeyi doğru yapmayı başarmışızdır."

"Tamam, görünüşe göre bir gönüllü çağırmamız gerekecek," diye seslendi Marlowe. "İlk oturumda kim olacak?"

Neredeyse utanç verici bir sessizliğe dönüşen uzun bir duraksama oldu. Sonunda Weichart ilerledi.

"Diğer herkes çekingense sanırım ben ilk kobay olmaya razıyım."

McNeil ona uzun uzun baktı.

"Yalnızca bir nokta var, Weichart. Bu işin beraberinde bir tehlike unsuru da getirebileceğinin farkında mısınız? Bu konuda oldukça netsin, değil mi?"

Weichart güldü.

“Bunun için endişelenme. Daha önce de birkaç saatimi katot ışın tüplerini izleyerek geçirmişliğim var.”

“Pekâlâ o zaman. Denemeye istekliysen, elbette sandalyeye oturabilirsin.”

“Sandalyeye dikkat et, Dave. Belki Harry onu senin için özel olarak ayarlamıştır,” diye sırtıttı Marlowe.

Bundan kısa bir süre sonra tüplerde ışıklar yanıp sönmeye başladı.

Leicester, “Joe başlıyor,” dedi.

Işıklarla ilgili herhangi bir şablon olup olmadığını söylemek zordu.

“Ne diyor, Dave? Mesajı alıyor musun?” diye sordu Barnett.

“Anlayabildiğim hiçbir şey yok,” dedi Weichart, bir bacağını sandalyesinin üzerine atarak. “Oldukça rasgele anlaşılmaz bir karmaşıklık gibi görünüyor. Yine de bir anlam bulmaya çalışmaya devam edeceğim.”

247

Zaman gelişigüzel bir şekilde ilerledi. Grubun çoğu titreyen ışıklara olan ilgisini kaybetti. Çok yönlü konuşmalar başladı ve Weichart yalnız başına nöbete bırakıldı. Sonunda Marlowe ona sordu:

“Nasıl gidiyor, Dave?”

Cevap yok.

“Hey, Dave, neler oluyor?”

Hâlâ cevap yok.

“Dave!”

Marlowe ve McNeil, Weichart’ın sandalyesinin iki yanına yaklaştı.

“Dave, neden cevap vermiyorsun?”

McNeil onun omzuna dokundu ama yine de yanıt gelmedi. Önce bir grup tüpe sabitlenmiş, sonra hızla diğerine geçiş yapan gözlerini izlediler.

“Ne oluyor, John?” diye sordu Kingsley.

“Bence hipnotik bir durumda. Gözleri dışında herhangi bir duyu verisini fark etmiyor gibi görünüyor ve gözleri de sadece tüplere yönlendirilmiş gibi.”

“Nasıl olmuş olabilir?”

“Görsel yollarla ortaya çıkan hipnotik bir durum olabilir.”

“Kasten uyarıldığını mı düşünüyorsun?”

“Oldukça olası. Bunun kazara olabileceğine pek inanmıyorum. Gözleri izlesene. Nasıl hareket ettiklerine bak. Bu bir şans işi değil. Fena hâlde amaca yönelik gibi görünüyor.”

“Weichart’ın bir hipnotist için muhtemel bir özne olacağını düşünmemiştim.”

“Ben de. Son derece ürkütücü ve çok olağandışı görünüyor.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Marlowe.

“Pekâlâ, sıradan bir insan hipnotist, hipnotize edici bir durum yaratmak için bazı görsel yöntemler kullanabilse de, bilgi iletmek için asla tamamen görsel bir araç kullanmaz. Bir hipnotist bir konuya dair konuşur, kelimelerle anlam aktarır. Ama burada kelimeler yok. Bu yüzden çok olağandışı.”

“Dave’i uyarmış olman komik. Bunun olacağı hakkında bir fikrin var mıydı, McNeil?”

“Hayır, elbette tam olarak yoktu. Ama nörofizyolojideki son gelişmeler, beyindeki tarama hızlarına yakın oranlarda gözlerde ışıklar yanıp söndüğünde bazı son derece tuhaf etkiler ortaya çıkardı. Ayrıca Bulut’un yapacağını söylediği şeyi hayli olağanüstü bir şeyler olmadığı sürece yapamayacağı da aşikârdı.”

Kingsley sandalyeye yaklaştı.

“Sence bir şeyler yapmamız gerekiyor mu? Onu çekmek gibi belki. Bunu kolayca yapabiliriz.”

“Bunu tavsiye etmem, Chris. Muhtemelen şiddetle karşı koyar ve bu tehlikeli olabilir. En iyisi onu yalnız bırakmak. Hem kelimenin gerçek anlamıyla hem de mecazi olarak bu

işe gözleri açık girdi. Elbette ben onunla kalacağım. Yine de geri kalanlarınız çıkmalısınız. Mesaj taşıyabilecek birini bırakın, Stoddard halleder, sonra bir şey olursa sizi çağdırırım.”

“Pekâlâ. Bize ihtiyacınız olursa diye hazırda bekliyor olacağız,” diye onayladı Kingsley.

Kimse gerçekten laboratuvarıdan ayrılmak istemiyordu ancak McNeil’in önerisinin doğru olduğu açıktı.

Barnett, “Bütün grubun hipnotize edilmesine de sebep olabilirdik,” dedi. “Umarım Dave’e bir şey olmaz,” diye ekledi endişeyle.

“Aslında donanımı kapatabilirdik. Ama McNeil bunun sorun yaratabileceğini düşünüyor gibiydi. Şok, sanırım,” dedi Leicester.

Marlowe, “Dave’in böyle nasıl bilgi edinebileceğini hiç anlamıyorum,” dedi.

“Evet ama yakında öğreneceğiz, sanırım. Bulut’un saatlerce devam edeceğini sanmıyorum. Geçmişteki aktarımları hiç böyle uzun sürmemiştii,” dedi Parkinson.

Ancak iletimin uzun olduğu ortaya çıktı. Saatler ilerledikçe, grup üyeleri yataklarına çekildiler.

Marlowe herkesin düşündüğünü dillendirdi:

“Böyle Dave’e bir faydamız yok ve uykusuz kalıyoruz. Sanırım bir-iki saat kestirmeye çalışacağım.”

Kingsley, Stoddard tarafından uyandırıldı.

“Doktor sizi istiyor, Dr. Kingsley.”

Kingsley, Stoddard ve McNeil’in Weichart’ı yatak odalarından birine taşımayı başardıklarını keşfetti, yani görünüşe göre aktarım işi hiç olmazsa şimdilik bitmişti.

“Ne oldu, John?”

“Bu durumdan hiç hoşlanmadım, Chris. Ateşi hızla yükseliyor. Senin içeri girip onu görmenin bir faydası yok. Hiç iyi değil ve 40 derece ateşle de iyi olacak gibi görünmüyor.”

“Ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

“Açıkçası emin olamıyorum çünkü daha önce hiç böyle bir vakayla karşılaşmadım. Ama ne olduğunu bilmeseydim, Weichart’ın beyin dokusu iltihabından mustarip olduğunu söylerdim.”

“Durum ciddi, değil mi?”

“Son derece ciddi. Herhangi birimizin onun için yapabileceği pek bir şey yok ama bilmek isteyeceğini düşündüm.”

“Evet, elbette. Buna neyin sebep olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

“Çok yüksek bir çalışma hızı, nörolojik sistemin tüm destekleyici dokular üzerindeki çok yüksek düzeyde talebi diyebilirim. Ama bu sadece bir fikir.”

Ateşi gün boyunca yükselmeye devam eden Weichart öğleden sonra geç saatlerde öldü.

Profesyonel nedenlerle McNeil bir otopsi yapmak isterdi ancak diğerlerinin duygularını dikkate alarak yapmamaya karar verdi. Bir şekilde bu trajediyi öngörmesi ve önlemek için adımlar atması gerektiğini kasvetli bir şekilde düşünür durdu. Ama bunu öngörmemişti, bundan sonra olacak olayları da öngörmemişti. İlk uyarı Ann Halsey’den geldi. McNeil’a seslendiğinde kendini kaybetmiş gibiydi.

“John bir şeyler yapman lazım. Chris! Kendini öldürecek.”

“Ne!”

“Dave Weichart’la aynı şeyi yapacak. Saatlerdir onu yapmaması için ikna etmeye çalışıyorum ama beni hiç dinlemiyor. O şeye daha yavaş gitmesini söyleyeceğini, Dave’i öldürenin hız olduğunu söylüyor. Bu doğru mu?”

“Olabilir. Emin değilim ama oldukça olası.”

“Dürüstçe söyle, John, hiç şansı var mı?”

“Olabilir. Sadece kesin bir fikir sunacak kadar bilgim yok.”

“O zaman onu durdurmalısın!”

“Deneyeceğim. Gidip hemen onunla konuşacağım. Nerede o?”

“Laboratuvarlarda. Konuşmanın faydası yok. Zorla durdurulması gerekecek. Tek yol bu.”

McNeil doğruca yayın laboratuvarına gitti. Kapı kilitliydi, bu yüzden sertçe vurdu. Kingsley’nin sesi hafifçe geldi.

“Kim o?”

“Ben McNeil. Beni içeri al, olur mu?”

Kapı açıldı ve McNeil odaya girerken ekipmanın açık olduğunu gördü.

“Ann az önce bana söyledi, Chris. Hele de Weichart’ın ölümünden birkaç saat sonra bunun biraz çılgınca olduğunu düşünmüyor musun?”

“Bu fikirden hoşlandığımı düşünmüyorsun değil mi, John? Seni temin ederim ki ben de hayatı herkes kadar keyifli buluyorum. Ama bu yapılmalı ve şimdi yapılmalı. Bir haftadan az zaman içinde şansımızı kaybetmiş olacağız ve biz insanların kaçırmayı göze alamayacağı bir şans bu. Zavallı Weichart’ın deneyiminden sonra, başka birinin öne çıkması pek olası değildi, bu yüzden bunu kendim yapmak zorundayım. Ben tehlikeyi sakince düşünebilen o cesur adamlardan değilim. Yapacak zor bir işim varsa hemen devam etmeyi tercih ederim, böylece onu düşünmek zorunda kalmıyorum.”

“Bunların hepsini anlıyorum, Chris ama kendini öldürerek kimseye bir fayda sağlamayacaksın.”

“Bu çok saçma ve bunu biliyorsun. Bu işteki kazanımlar çok yüksek olacak, kazanma şansı düşük olsa bile oynamaya değecek kadar yüksek. Bu bir. İkincisi, belki de aslında şansım vardır. Bulut’a çoktan ilettim, ona çok daha yavaş gitmesini söyledim. Bunu yapmayı kabul etti. Bunun en kötü ihtimalden kaçınabilme yolu olduğunu sen kendin söyledin.”

“Olabilir. Ama olmayabilir de. Ayrıca, Weichart’ın akibetinden kaçınabilsen bile, hakkında hiçbir şey bilmediğimiz başka tehlikeler de olabilir.”

“O zaman onları benim durumumdan öğreneceksiniz,

bu da bir başkasının işini kolaylaştıracak, tıpkı benim için Weichart'a göre biraz daha kolay olduğu gibi. Faydası yok, John. Oldukça kararlıyım ve birkaç dakika sonra başlayorum."

McNeil, Kingsley'nin ikna olmadığını gördü.

"Tamam, neyse," dedi, "sanırım burada kalmama bir itirazın olmayacak. Weichart'la yaklaşık on saat sürdü. Seninle daha uzun sürecek. Beynine uygun kan akışı sağlamak için gıdaya ihtiyacın olacak."

"Ama yemek yemek için duramam ki yahu! Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın? Yepyeni bir bilgi sahasını öğrenmek, sadece bir derste öğrenmek demek!"

"Yemek için durmanı önermiyorum. Sana zaman zaman iğneler yapmayı öneriyorum. Weichart'ın durumuna bakılırsa, bunu hissetmeyeceksin bile."

"Tamam, fark etmez. Seni mutlu edecekse iğneni yap. Ama üzgünüm, John, ben bu işe girmeliyim."

Sonraki olayları ayrıntılı olarak tekrarlamak gereksiz olur çünkü Kingsley'nin başına gelen de Weichart'ın başına gelenlerle aşağı yukarı aynıydı. Ancak hipnotik durum daha uzun sürdü, neredeyse iki gün. Sonunda McNeil'in yönetimi altında yatağa taşındı.

Sonraki birkaç saat içinde, Weichart'inkine ürkütücü derecede benzeyen semptomlar gelişti. Kingsley'nin ateşi 38'e, 39'a, 40'a yükseldi. Ama sonra sabitlendi, durdu ve saat ilerledikçe yavaşça düştü. Ve düşerken, yatağının etrafındakilerin, özellikle de onu hiç terk etmeyen McNeil ve Ann Hasley ile Marlowe, Parkinson ve Aleksandrov'un umutları yükseldi.

Bilinç, Bulut'un iletiminin sona ermesinden yaklaşık otuz altı saat sonra geri döndü. Birkaç dakika boyunca Kingsley'nin yüzünde esrarengiz bir ifade dizisi uçtu: Bazıları onu izleyenler tarafından iyi biliniyordu, bazıları tamamen yabancıydı. Kingsley'nin durumunun tüm dehşeti aniden

gelişti. Yüzün kontrolsüz bir şekilde seğirmesi ve tutarsız bir mırıltıyla başladı. Sonra yüksek sesli bağırtılara ve ardından da vahşi çığlıklara dönüştü.

“Tanrım, bir tür nöbet geçiriyor,” diye haykırdı Marlowe. Sonunda bu ataklar, McNeil’in iğnesiyle yatıştı. McNeil bunun üzerine çılgın adamla yalnız kalmakta ısrar etti. Gün boyunca diğerleri zaman zaman boğuk çığlıklar duyuyor ve çığlıklar tekrarlanan enjeksiyonlarla sonlanıyordu.

Marlowe, Ann Halsey’yi öğleden sonra onunla yürüyüşe çıkmaya ikna etmeyi başardı. Hayatındaki en zor yürüyüşü.

Akşam, gözleri çökmüş ve bitik hâldeki McNeil içeri girdiğinde Marlowe odasında kasvetli bir şekilde oturuyordu.

“Öldü,” dedi İrlandalı.

“Tanrım, ne korkunç bir trajedi, ne gereksiz bir trajedi.”

“Evet, dostum, tahmin ettiğinden daha büyük bir trajedi.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim, kendini kurtarması an meselesiydi. Öğleden sonra neredeyse bir saat kadar aklı başındaydı. Bana sorunun ne olduğunu söyledi. Savaştı ve o savaşırken dakikalar geçtikçe kazanacağını düşündüm. Ama olmadı. Başka bir atak geldi ve bu onu öldürdü.”

“Peki ama sorun neydi?”

“Öngörmemiz gereken apaçık bir şey. Hesaba katmadığımız şey, Bulut’un beynin üzerinde baskı yaptığı anlaşılan muazzam miktarda yeni materyal sağlamasıydı. Bu, elbette, beyindeki bir dizi elektrik devresinin yapısında yaygın değişiklikler, sinaptik dirençlerde büyük ölçekte değişiklikler vs. olması gerektiği anlamına gelir.”

“Devasa bir beyin yıkama gibi bir şey olduğunu mu söylüyorsun?”

“Hayır, değildi. Asıl mesele de bu. Beyin yıkama falan yoktu. Beynin eski çalışma yöntemleri silinip gitmemiş. Bozulmadan kalmış. Yeni, eskinin yanında kurulmuş, böylece her ikisi de aynı anda çalışabiliyordu.”

“Sanki bugünkü bilimsel bilgilerim aniden antik bir Yunanlının beynine eklenmiş gibi demek istiyorsun.”

“Evet ama muhtemelen çok daha aşırı bir biçimde. Dünya’nın evrenin merkezi olduğu gibi kavramlara ve bunun gibi yüzlerce anakronizme alışmış zavallı Yunanlının beyninde ortaya çıkacak şiddetli çelişkileri hayal edebiliyor musun? Aniden üstün bilgilerinizin patlamasına maruz kaldığını?”

“Sanırım oldukça kötü olurdu. Sonuçta, kutsal gibi gördüğümüz bilimsel fikirlerimizden sadece biri bile yanlış çıkarsa ciddi şekilde üzülrüz.”

“Evet, birdenbire inancını kaybeden dindar bir insanı düşün, bu da tabi ki dini ve dini olmayan inançları arasındaki çelişkinin farkına vardığı anlamına gelir. Böyle bir kişi genellikle şiddetli bir sinir krizi yaşar. Ve Kingsley’nin durumu bunun bin kat daha beteri idi. Daha da kötüsü, sinirsel aktivitesinin katıksız şiddetiyle, popüler bir tabirle ifade edecek olursam, ciddi, akıl almaz derecede şiddetli beyin fırtınaları tarafından öldürüldü.”

“Ama neredeyse üstesinden geldiğini söyledin.”

“Doğru, geliyordu. Sorunun ne olduğunu anladı ve bunun üstesinden gelebilmek için bir tür plan geliştirdi. Muhtemelen, aralarında bir sorun olduğunda yeninin her zaman eskinin yerini alması gerektiğini kural olarak kabul etmeye karar verdi. Bir saat boyunca onun fikirlerini sistematik olarak bu tür çizgiler boyunca gözden geçirmesini izledim. Dakikalar ilerledikçe bu savaşı kazanacağını düşündüm. Sonra yeniden oldu. Belki de onu farkında olmadığı düşünce kalıplarının beklenmedik bir birleşimi alt etmiştir. İlk başta rahatsızlığı küçük görünüyordu ama sonra büyümeye başladı. Umutsuzca onunla savaşmaya çalıştı. Ama belli ki bu son savaşı kazanamadı ve bu da onun sonu oldu. Ona vermek zorunda kaldığım sakinleştiricinin etkisi altında öldü. Sanırım düşüncelerindeki bir tür zincirleme reaksiyon kontrolden çıktı.”

“Viski ister misin? Daha önce sormalıydım.”

“Evet, isterim, teşekkür ederim.”

Marlowe bardağı uzatırken şöyle dedi:

“Kingsley’nin bu iş için kötü bir seçim olduğunu düşünüyor musun? Çok daha az entelektüel birikime sahip biri daha uygun olmaz mıydı? Eğer onu yok eden eski bilgiler ile yenilerin çelişkileri ise, o hâlde çok az bilgi sahibi biri çok daha iyi olabilirdi.”

McNeil bardağının üzerinden Marlowe’a baktı.

“Komik, bunu söylemen komik. Kingsley, aklı başında olduğu anlardan birinde dedi ki... Sözlerini tam olarak hatırlamaya çalışacağım... ‘İroninin doruk noktası da şu,’ dedi, ‘bu felaketi benim yaşamam kaçınılmazdı. Oysa Joe Stoddard gibi biri bunu gayet kolay atlatırdı.’”

Sonuç

“Ve şimdi, sevgili Blythe, yine daha kişisel bir üslup benimseyebilirim. Annen 1966 yılında doğduğuna ve anneannenin adı Halsey olduğuna göre, ölümüm hâlinde bu belgelerin sana yollanmasını sağlamamın, senin Kara Bulut’a duyduğün ilgiden başka nedenleri olduğu açığa çıkacak.

“Söylenecek çok az şey kaldı. Güneş, acı bir şekilde soğuk olan 1966 yılının ilkbaharında yeniden ortaya çıktı. Ancak Bulut, Güneş’ten dışarı doğru hareket ederken güneş enerjisinin küçük bir kısmını Dünya’ya doğru yansıtacak bir şekil aldı. Bu, donduran kış ve bahardan sonra herkesin fazlasıyla hoş karşıladığı ılık yaz havasını mayıs ayının başlarında getirmiş oldu. Bulut güneş sisteminden böyle ayrıldı. Ve işte, normalde anıldığı adıyla Kara Bulut Olayı da böylece sona erdi.

“Kingsley’nin ölümünden ve Bulut’un ayrılmasından sonra, Nortonstowe’da kalan bizler için eski taktiklerimizi takip etmeye çalışmak gerçekçi olmazdı. Bunun yerine Parkinson Londra’ya gitti ve Bulut’un geri çekilmesinin büyük çabalarımız sonucunda gerçekleştiğini iddia etti. Bu yalanı sürdürmek hiç de zor değildi çünkü Bulut’un ayrılmasının gerçek nedeni Nortonstowe dışında hiç kimsenin aklına gelemezdi. Parkinson’ın zavallı Kingsley’yi en sonunda güç kullanılarak tahtından indirilmek zorunda kalan asabi ve menfur biri olarak aktarmayı uygun bulmasına her zaman üzölmüşüm-

dür. Kingsley, Londra'da ve başka yerlerde nedense tamamen kötü niyetli biri olarak görüldüğü için buna da inanılmıştı. Kingsley'nin ölümü bu hikâyeye daha da renk kattı. Kısacası, Parkinson İngiliz Hükümeti'ni kendi vatandaşlarına karşı hiçbir işlem yapmamaya ve diğerleri için de sınır dışı edilme emirlerine direnmeye ikna etti. Aslında defalarca sınır dışı etme girişimleri oldu ancak ulusal sorunlar istikrara kavuştuğu ve Parkinson, Hükümet çevrelerinde artan bir nüfuz kazandıkça, bunlara direnmek giderek daha kolay hâle geldi.

“Marlowe, Aleksandrov ve Leicester hariç diğerleri Britanya'da kaldılar. Adları bilimsel dergilerde bulunabilir, özellikle de her ne kadar diğer yönlerdeki kariyeri biraz fırtınalı olsa da bilim çevrelerinde büyük bir şöhrete kavuşan Aleksandrov'un ismi. Leicester, söylediğim gibi, burada kalmadı. Parkinson'ın bunu yapmaması yönündeki uyarılarına rağmen memleketi Avustralya'ya dönmekte ısrar etti. Avustralya'ya hiç ulaşamadı; denizde kaybolduğu rapor edildi. Marlowe, 1981'deki ölümüne dek hem Parkinson'la hem de benimle yakın dostluğunu sürdürdü.

“Bütün bunlar elli küsur yıl geride kaldı. Şimdi sahneye yeni bir nesil çıkıyor. Benim neslim çoktan 'hayat' dediğimiz bu gösterinin gölgelerinde kaldı. Yine de hepsini çok net görebiliyorum: Genç, zeki, güçbela şekillendirilmiş bir karaktere sahip Weichart; her zaman o berbat tütününün dumanını üfleyen nazik Marlowe; komik ve neşeli Leicester; keskin zekâlı, alışılmadık, sözcüklerle dolu Kingsley; karma-karışık saçlarıyla, aynı şekilde keskin zekâlı ve neredeyse hiç konuşmayan Aleksandrov. Bu, nereye gideceğini tam olarak bilemeyen belirsiz bir nesildi. Bir bakıma, Kingsley'nin Kara Bulut'un gerçek doğasını anladığı o unutulmaz gecede büyü-kannenin çaldığı o muazzam sonatın açılış notalarıyla zihnimde sarsılmaz bir şekilde ilişkilenen, kahraman bir nesildi.

“Ve böylece bir sona ulaştım, düş kırıklığı gibi görünüyor

ama aslında öyle değil. Bir sürprizim kaldı. Kod! Başlangıçta yalnızca Kingsley ve Leicester, Bulut’la iletişimin kurulabileceği koda erişebiliyordu. Marlowe ve Parkinson kodun Kingsley ve Leicester’la birlikte öldüğüne inanıyordu ama ölmedi. Onu Kingsley’den akıl sağlığının yerinde olduğu son anlarda aldım. Bunca yıl boyunca, varlığını ifşa edip etmemem gerektiğini bilemeden onu yanımda tuttum. Şimdi bu problemi sana emanet ediyorum.

“Sana en iyi dileklerimi gönderiyorum.

“Son bir kez,

JOHN McNEIL.”

Kapanış

McNeil'in Kara Bulut hakkındaki hayret verici açıklamalarını okuduğumda, tıpkı Kingsley'nin yıllar önce yaşadığı ocak ayındaki o gün gibi, şiddetli yağmurlu ve soğuk bir gündü. Bütün öğleden sonra ve akşam, Queen's Üniversitesi'ndeki odamda şömine ateşinin önünde oturdum. McNeil'in birkaç gün önce yalnızca ölümün getirebileceği geri dönülmez bir kalıcılıkla aramızdan ayrılmasının üzüntüsüyle bir karara vardığımda, kalan son paketi de açtım. Paketin içinde sararmış bir kâğıt rulosu içeren küçük metal bir kutu vardı. Kâğıtta delinmiş, eski moda fotoelektrik okuyucularda kullanılan türden on binden fazla küçük delik vardı. Bu koddu! Bir dokunuşla kâğıdı ateşe gönderebilir ve kısacık bir an içinde Bulut'la daha fazla iletişim kurma olasılığını sonsuza kadar ortadan kaldırabilirdim.

Ama bunu yapmadım. Bunun yerine kodun bin ayrı kopyasını oluşturdum. Birilerinin er ya da geç Bulut'la tekrar temasa geçmesini hiçbir şey engellemesin diye bunları dünyanın dört bir yanına dağıtmalı mıyım? Küçük bir dünyada büyük insanlar olarak kalmak mı istiyoruz, yoksa uçsuz bucaksız bir dünyada küçük insanlar olmak mı? Kendi hikâyemi yönelttiğim nihai doruk noktası da işte bu.

J. B.

17 Ocak 2021.

SONSÖZ

Richard Dawkins

Sör Fred Hoyle FRS* (1915-2001), ilk ve en ünlü romanının ana karakteri Christopher Kingsley de dahil olmak üzere, yarattığı bilimkurgu kahramanlarının çoğunda etkisi gözlemlenebilen dobra, hatta taşlayıcı tarzıyla öne çıkan güzide bir biliminsanıydı. Hoyle, bir gökbilimci olarak, evrenin kökenine ilişkin Büyük Patlama teorisi hakkında yanılmasıyla ünlenmişti. Hoyle –teorinin adı kendi alaycı buluşu olsa da– bu teoriye karşı zarif ve hırçın bir şekilde savunduğu “Süredurum” teorisini tercih ediyordu. Teorisinde, kimyasal elementlerin yıldızların iç kısımlarında nihayetinde hidrojenden nasıl şekillendiği konusunda son derece haklıydı. Zaten pek çok biliminsanı, bu temel teori üzerine başkalarına verilen Nobel Ödülü’ndeki payının reddedilmesi nedeniyle Hoyle’a ciddi bir haksızlık yapıldığına inanmakta. Teorik biyoloji ve evrim teorisine yaptığı müdahaleler hakkındaysa, ne kadar az şey söylenirse o kadar iyi.

Bir romancı olarak ürettiklerininse oldukça tutarsız kalitede olduğunu söyleyebilirim. *Kara Bulut* ve John Elliott ile

* Fellowship of the Royal Society ödülü, bilim alanında verilen en prestijli ödüllerden biridir. 1663 yılından beri verilen ödüle, aralarında Isaac Newton, Albert Einstein, Charles Darwin ve Stephen Hawking gibi biliminsanlarının bulunduğu birçok kişi layık görülmüştür. Fred Hoyle da 1957 yılında bu ödülü kazanmıştır.

birlikte yazdığı *A for Andromeda*, okuru eğlendirirken aynı zamanda bilimsel ilkeler konusunda eğitimcinin müthiş erdemini taşıyorlar. Özellikle *Kara Bulut*, daha sonra Carl Sagan tarafından *Mesaî*'da yinelenen önemli bir fikir üzerinde duruyor: Eğer uzaylı bir uygarlık Dünya'yı ele geçirmek isteseydi, büyük olasılıkla bizi doğrudan ziyaret etmez (çünkü galaktik mesafeler çok büyük); bir bilgisayar inşa etme ve onu programlama talimatlarını, deşifre edebileceğimiz bir şekilde, radyo aracılığıyla gönderirdi. Bu bilgisayar daha sonra uzaylıların vekili olarak hareket ederdi. Bunun neden bu kadar akla yatkın olduğunu anlamak, bilimin bazı temel prensiplerini anlamaktan geçiyor ve Hoyle da bu noktayı son derece parlak bir zekâyla kavıyor.

Diğer romanlarından bazılarındaysa bir hayli aşırıya kaçıyor ve piyasa kitaplarının sunduğundan sadece biraz daha fazlasını sunuyor. Gelgelelim *Kara Bulut* bana göre Isaac Asimov ve Arthur C. Clarke'ın en iyi eserleriyle birlikte, bugüne dek yazılmış en iyi büyük bilimkurgu romanlarından biri. Daha ilk sayfadan okuru kısı kıvrak yakalayıp içine alan ve saatler içinde bitirene kadar da yakasını bırakmayan bir hikâyeye. Kitabın günümüze yakın bir zamanda geçmesi ve çoğu bilimkurgu romanında olduğu gibi, sadece ve sadece yoğun hayatlarımız bize kitabı okumaya devam etmekten daha önemli bir şey sunmaz da kitabın içine tam olarak girebilirsek anlamaya başlayabileceğimiz tuhaf, yabancı isimlerle ve başka dünyalara ait kalıplarla serseme çevirmemesi de buna yardımcı oluyor. Hoyle'un karakterleri Cambridge'deki odalarında yanan odun ateşinin önünde derin düşüncelere dalmayı seviyorlar ve tekrarlanan bu görüntü de son derece konforlu.

Ancak *Kara Bulut*'un asıl erdemi şu: Hoyle, hiç vaaz vermeden, hikâyenin akışı içinde bize bilimin büyüleyici yanlarını göstermeyi başarıyor: Sadece bilimsel gerçekleri değil, aynı zamanda önemli bilimsel ilkeleri de. Biliminsanlarının

nasıl çalıştıklarını ve nasıl düşündüklerini görüyoruz. Hatta bununla coşuyor ve bundan ilham alıyoruz. Kitabın uyarladığı gerçek bilim –ve aslında felsefe– üzerine birkaç örnek vereyim.

Bilimsel keşifler, çoğu zaman, bazen eşzamanlı olarak birden fazla yöntemin bir araya gelmesiyle yapılır. Hoyle'un Kara Bulut'u, bir Kaliforniya teleskobunun doğrudan gözlemi ve eşzamanlı olarak Cambridge'deki dolaylı matematiksel çıkarımla saptanır. Kitabın bu ilk bölümündeki büyüleyici bir şekilde iyi işlenmiş anlatı, Cambridge ekibinden Kaliforniya ekibine gönderilen bir telgrafla doruğa ulaşır. Her iki taraf da diğerinin aynı endişe verici gerçeğe birbirinden bağımsız olarak ulaştığının farkında değildir ve telegraftaki sözcükler “devasa bir boyutta gibi görünürken” tüyleri diken diken eden bir sahne ortaya çıkar.

Kara Bulut'un gerçek doğasının kademeli olarak aydınlatılması da biliminsanlarının kendi aralarında nasıl düşünüp tartıştıkları hakkında etkileyici bilgiler içeriyor. Kendisini Hoyle ile özdeşleştirmemenin bir hayli güç olduğu kahraman, Cambridge'in teorik astronomu Christopher Kingsley ve hikâyenin mizah unsuru karakteri Rus astronom Aleksandrov, birbirlerinden bağımsız olarak gerçeği kavrarlar; bu gerçek o kadar ürkütücüdür ki diğer karakterler ısrarla bunu kabul etmeyi reddeder. Kingsley ve Aleksandrov, teorilerin *öngörü* yoluyla test edilmesi gerektiği konusunda amansızca ısrar eder ve yavaş yavaş şüphecileri kendi taraflarına çekerler. Burada yine, birlikte çalışan ve farklı görüşteki biliminsanları arasında gelişen diyalogda süreklileyici bir drama mevcut.

Kara Bulut'un tuhaf doğası açığa çıktıktan sonra işler hızlanır. Hikâyenin bu bölümünde aldığımız bilimsel derslerden biri de bilgi teorisi üzerine. Bilgi, bir ortamdan diğerine kolaylıkla aktarılabilen bir metadır. Beethoven bize kulakla-

rımız aracılığıyla dokunur; ancak prensipte, bizim melodi ve armoni olarak yorumladığımız aynı zamansal kalıplar (ki bu kalıplar büyük ölçüde hızlandırılabilir veya yavaşlatılabilir) ve frekanslar arasındaki aynı matematiksel ilişkilerle bir uzaylının -ya da herhangi bir işitme duyusundan yoksun, gelişmiş bir bilgisayarın- müziğin keyfini çıkarmasının önünde hiçbir engel yoktur. Bilgi teorisinde aktarım aracı değişkendir. Bu fikir, benim bilimsel kariyerim üzerinde çok etkili oldu ve bunu takdir etmeye de, henüz genç bir adam olarak *Kara Bulut*'u ilk okuduğumda başladığımı söyleyebilirim.

Derin bilimsel ve felsefi öneme sahip, ilgili bir diğer nokta da her birimizin kafatasımızın içinde hissettiği öznel bireyselliğin, aramızdaki iletişim kanallarının, örneğin dilin, yavaşlığına ve diğer kusurlarına bağlı olması. Düşüncelerimizi telepati yoluyla ânında, eksiksiz ve düşünebildiğimiz hızda paylaşabilseydik, ayrı bireyler olmazdık. Ya da başka bir deyişle, ayrı bireysellik fikri anlamını yitirirdi. Bu, tartışmalı olarak, sinir sisteminin evrimi sırasında *ne olduğunu* açıklıyor. Bu, bir biyolog olarak kariyerimin çoğunda ilgimi çeken bir düşünceydi ve yine bu düşünceye de *Kara Bulut*'u okuyarak yöneldim.

Ancak en iyi hâliyle Hoyle'a denk sayılabilecek olsa da Hoyle'dan daha tutarlı ve iyi bir bilimkurgu yazarı olan Arthur C. Clarke, "Üçüncü Yasası" olarak "yeterince gelişmiş herhangi bir teknolojinin büyüden ayırt edilemez olduğunu" belirtiyor. *Kara Bulut*, bu mesajı kat kat pekiştiriyor. Pizarro topunu ateşledi ve İnkalar tarafından tanrı sanıldı. Bir de bir at yerine helikopterle geldiğini hayal edin. Bir ortaçağ köylüsünün, hatta aristokratın telefona, televizyona, dizüstü bilgisayara, jumbo jete nasıl teki vereceğini düşünün. *Kara Bulut*, bize, yetersiz bakış açımızla zekâsı tanrısal görünen dünya dışı bir varlık tarafından ziyaret edilmenin nasıl bir şey olduğunu canlı bir şekilde aktarıyor. Gerçekten de Hoyle'un

hayal gücü, bildiğim tüm dinlerden çok daha iyi performans sergiliyor. Böyle bir süper zekâ gerçekten de bir tanrı *olabilir* mi?

İlginç bir soru, belki de yeni bir “Bilimsel Teoloji” disiplininin temel sorusu. Bana öyle geliyor ki cevap, süper zekânın neler yapabileceğine değil, kökenine dayanıyor. Uzaylı varlıklar, zekâları ve başarıları ne kadar gelişmiş olursa olsun, muhtemelen bizim türümüzün ortaya çıkmasına neden olan aynı aşamalı evrim sürecine benzer bir şekilde evrimleşmiş olurdu. Ve bence Hoyle bu kitabın tek bilimsel hatasını da burada yapıyor. *Kara Bulut*’un kitaba adını veren süper zekâsı, türünün ilk üyesinin kökeni sorulduğunda, “Bir ‘ilk’ üye olduğu konusunda hemfikir değilim,” yanıtını verir. Hikâyedeki gökbilimcilerin yanıtı, Hoyle’un yaptığı bir şakadan ibarettir aslında: “Kingsley ve Marlowe, ‘A-ha, işte başlıyoruz,’ der gibi bakıştılar. ‘Bu, patlayan evrenciler için geliyor.’” Gökbilimciler bir yana, buna bir biyolog olarak karşı çıkmalıyım. Hoyle ve meslektaşları, evrenin sonsuza kadar istikrarlı bir durumda olduğu konusunda haklı olsaydılar bile, aynı şey yaşamın örneklediği organize ve görünüşe göre de maksatlı karmaşası için akla yatkın bir biçimde iddia edilemezdi. Galaksiler kendiliğinden ortaya çıkabilir ancak karmaşık yaşam çıkamaz. Karmaşıklığın *anlamı* zaten budur!

Romanda başka kusurlar da mevcut. Biliminsanlarının nasıl düşündüklerinin gerçeğe çok yakın resmedilmesine rağmen, diyalog bazen hantallaşıyor, şakalar biraz ağırlaşıyor. Ana karakter, her zaman taşıyıcı olan Christopher Kingsley, kitabın sonlarına doğru korkunç bir sahnede, bir eleştirmenin “bilimsel iktidar rüyasına büyüleyici bir bakış” olarak tanımladığı ama bana çok abartılı gelen bir insanlık dışı fanatizmin zirvelerine yükselir – veya başka bir deyişle, derinliklere iner.

Bu kitabı ilk okuduğumdan beri, kitaptan bir ifade aklım-

dan çıkmıyor: “Derin Problemler”. Bunlar bilimdeki, evrimleşmiş zihinlerimizin sınırlamaları nedeniyle ya da prensipte çözülemez oldukları için anlamadığımız, belki de asla anlayamayacağımız problemlerdir. Evren nasıl başladı ve nasıl bitecek? Bir şey yoktan var olabilir mi? Fizik yasaları nereden geliyor? Neden temel sabitlerin belirli değerleri var? Peki ya yanıtlamak bir yana, sormadığımız, bizi aşan diğer sorular ne olacak? Derin Problemler ve onların bizim tarafımızdan değil de üstün bir zekâ tarafından anlaşılabilme olasılığı fikri tevazudur ama aynı zamanda yükseltici bir tevazudur. Bir yandan da zorlayıcıdır.

Romanın trajik sonu, okuru duygulandırırken derin bir düşünceye de yönlendiriyor. Bu trajik sonu –yine odun ateşinin eşliğinde– ipleri elinden bırakmadan bizi yüksek bir duygu durumunda bırakan kapanış bölümü takip ediyor. Geriye dönüp baktığımızda, bu romanın son cümleleri bizi canlandırıyor ve hatta hayrete düşürüyor: “Küçücük bir dünyada büyük insanlar olarak kalmak mı istiyoruz, yoksa uçsuz bucaksız bir dünyada küçük insanlar olmak mı? Kendi hikâyemi yönelttiğim nihai doruk noktası da işte bu.”

